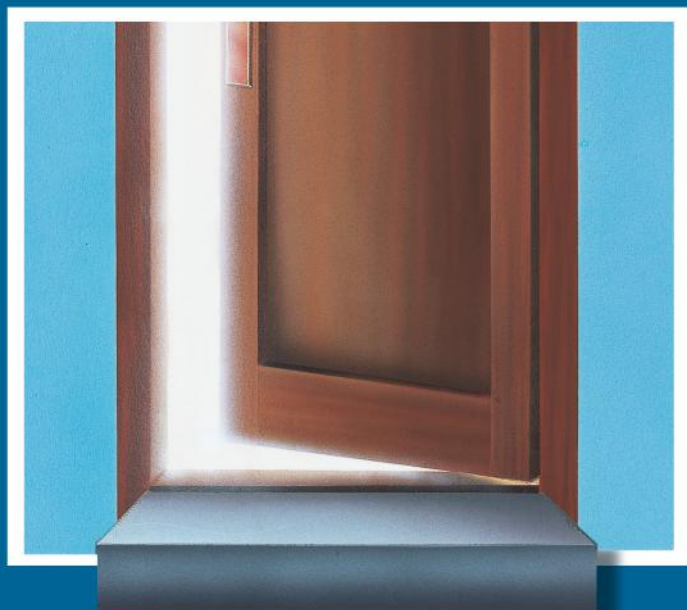

เคนเนธ อี เฮกิน

ประตู สู่ความเชื่อ

บทเรียนเรื่องความเชื่อ 26 บท

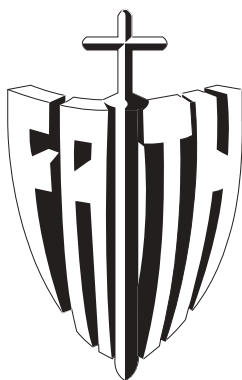
ประตู สู่ความเชื่อ

โดย เคนเนธ อี เฮกิน

New Thresholds of Faith

By Kenneth E. Hagin

Thai Language Edition

จัดทำเป็น E-Book ครั้งแรก ปี 2025

จัดทำโดยวิทยาลัยพระคริสตธรรมเรมากรุงเทพฯ

ตู้ ป.ณ. 175 ไปรษณีย์ยานนาวา

กรุงเทพฯ 10120 ประเทศไทย

Email : contact@rhemathailand.org

www.rhemathailand.org

Thai Language E-Book Edition

Translated from : “New Thresholds of Faith”

ISBN: 0-89276-070-2

สงวนลิขสิทธิ์ © 1998 RHEMA Bible Church

AKA Kenneth Hagin Ministries, Inc.

สารบัญ

1. จะมีความเชื่อได้อย่างไร?	1
2. ความเชื่อคืออะไร?	6
3. ความเชื่อ กับ ความหวัง	12
4. ความเชื่อเห็นคำตอบ	17
5. ความเชื่อที่มีการกระทำ (ตอนที่ 1)	21
6. ความเชื่อที่มีการกระทำ (ตอนที่ 2)	25
7. ความเชื่อกับความรู้สึก	30
8. การเชื่อด้วยใจหมายความว่าอย่างไร (ตอนที่ 1)	34
9. การเชื่อด้วยใจหมายความว่าอย่างไร (ตอนที่ 2)	39
10. การสารภาพ : กุญแจปลดปล่อยความเชื่อ	44
11. การสารภาพฟื้นฟูการสามัคคีธรรมที่ขาดหายไป	49
12. การสารภาพพระวาระของพระเจ้าสร้างความเชื่อ	53
13. การสารภาพสิทธิพิเศษของผู้เชื่อในพระคริสต์	59
14. การสารภาพที่ถูกต้องและไม่ถูกต้อง	64
15. ความเชื่อเพื่อความมั่งคั่ง	69
16. เจ็ดขั้นตอนในการก้าวสู่ความเชื่อขั้นสูงสุด (ตอนที่ 1)	75
17. เจ็ดขั้นตอนในการก้าวสู่ความเชื่อขั้นสูงสุด (ตอนที่ 2)	80
18. เจ็ดขั้นตอนในการก้าวสู่ความเชื่อขั้นสูงสุด (ตอนที่ 3)	85
19. เจ็ดขั้นตอนในการก้าวสู่ความเชื่อขั้นสูงสุด (ตอนที่ 4)	91
20. ศัตรูทั้งหลายของความเชื่อ	97
21. ความเชื่อแบบพระเจ้า	103
22. การประพฤติที่สอดคล้องกับความเชื่อ	109
23. จะเขียนใบเบิกกับพระเจ้าได้อย่างไร	114
24. ความสงสัยขโมยพระพรยิ่งใหญ่ของพระเจ้าไป	119
25. คุณได้ตามที่พูด	123
26. วิธีฝึกวิญญาณมนุษย์	127

จะมีความเชื่อได้อย่างไร

ข้อพระคัมภีร์: โรม 10:8-10, 13, 14, 17; กิจการ 11:13, 14; 14:7-10; 8:5-8

สาระสำคัญ: พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมหนทางเพื่อให้ทุกคนสามารถมีความเชื่อได้ไวแล้ว

เมื่อเราอ่านในพระธรรมฮีบรู 11 : 6 "แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่พักพระทัยของพระเจาก็ไม่ได้เลย เพราะว่าผู้ที่จะมาเฝ้าพระเจ้าได้นั้นต้องเชื่อว่าพระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่แสวงหาพระองค์"

ถ้าพระเจ้าทรงเรียกร้องให้เรามีความเชื่อทั้งๆ ที่เราไม่สามารถมีได้ เราก็มีสติธิที่จะเรียกร้องความเป็นธรรมจากพระองค์ แต่ถ้าพระองค์ทรงให้โอกาสที่เราจะมีความเชื่อได้ไว้ในมือของเรา ความรับผิดชอบจึงเป็นของเรา ไม่ว่าเราจะมีมีความเชื่อหรือไม่ก็ตาม

พระเจ้าทรงบอกเราว่า ถ้าไม่มีความเชื่อแล้วจะเป็นที่พักพระทัยของพระองค์ไม่ได้ แต่พระองค์ทรงบอกวิธีที่เราจะมีความเชื่อได้ไวด้วย ฉะนั้นถ้าเราไม่มีความเชื่อ นั่นก็ไม่ใช่ความผิดของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ การปบ่นต่อว่าพระเจ้าเรื่องการขาดความเชื่อของเราจึงถือเป็นเรื่องโง่เขลา เพราะพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมหนทางเพื่อให้ทุกคนสามารถมีความเชื่อได้ไวแล้ว

ความเชื่อเพื่อรับความรอด

อัครทูตเปาโลกล่าวไว้ว่า เรารอดโดยความเชื่อ "ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใช้โดยตัวท่านทั้งหลายกระทำเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้" (อฟ. 2 : 8) แล้วเราจะได้รับความเชื่อเพื่อความรอดมาได้อย่างไร?

โรม 10:8-10, 13, 14, 17

8 แต่ความชอบธรรมนั้นว่าอย่างไร ก็ว่า "ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่าน อยู่ในปากของท่าน และอยู่ในใจของท่าน (คือคำซึ่งก่อให้เกิดความเชื่อที่เราทั้งหลายประกาศอยู่นั้น)

9 คือถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่า พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจว่า พระเจ้าได้ทรงชুবพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด

10 ด้วยว่า ความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับสัจจะของพระเจ้าด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด...

13 เพราะว่า ผู้ที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด

14 แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์ จะทูลขอต่อพระองค์อย่างไรได้ และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึง

**พระองค์ จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และ
เมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้อิน
ถึงพระองค์อย่างไรได้...**

**17 ฉะนั้น ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการ
ได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการ
ประกาศพระคริสต์**

หลังจากศึกษาพระธรรมที่อ้างถึง
ข้างต้นนี้แล้ว ขั้นตอน 3 ประการที่มนุษย์
จะต้องทำเพื่อรับความรอดมีอะไรบ้าง?
(1. สารภาพ 2. เชื่อ 3. รับไว้) จากข้อ 13
ความรอดนี้มีไว้เพื่อใคร? (ผู้ใดก็ได้ที่
ร้องออกพระนาม) จากข้อ 17 ความเชื่อ
เกิดขึ้นได้อย่างไร? เกิดขึ้นได้เพราะการ
ประกาศพระคริสต์ (แปลจากภาษากรีกได้ว่า
เพราะการได้ยินพระวจนะของพระเจ้า)

กิจการ 11:13, 14

**13 ผู้นั้นจึงกล่าวแก่พวกเขาว่า ตัวท่าน
ได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่ในตึกของท่าน
และบอกท่านว่า 'จงไปคนไปยังเมืองยัฟฟา
เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา**

**14 เปโตรนั้นจะกล่าวให้ท่านฟังเป็นถ้อยคำ
ซึ่งจะให้ท่านกับครอบครัวของท่านรอด'**

พระเจ้าทรงบัญชาโครเนลิอัสให้ส่งคน
ไปเชิญเปโตรมา เพื่อจะเรียนรู้แผนการ
แห่งความรอด ในพระมหาบัญชาที่บันทึกไว้
ในพระธรรมมาระโก 16:15-18 พระเยซูตรัสกับ
พวกเขาว่า "เจ้าทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก
ประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน..."
โครเนลิอัสยังไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐอัน
รุ่งโรจน์นี้ เขายังไม่ได้รับความรอด พระเจ้า

จึงตรัสสั่งโครเนลิอัสให้ไปเชิญเปโตรมา
เพื่อจะได้เรียนรู้แผนการแห่งความรอด

ทำไมโครเนลิอัสจึงต้องส่งคนไปเชิญ
เปโตรมา? ทำไมทูตสวรรค์ไม่สามารถอธิบาย
แผนการแห่งความรอดแก่โครเนลิอัสได้เอง?
(ทูตสวรรค์ไม่สามารถประกาศข่าวประเสริฐได้
เพราะพระเจ้าทรงประทานงานนี้แก่มนุษย์)

พระธรรมที่ว่า "เปโตรนั้นจะกล่าวให้
ท่านฟังเป็นถ้อยคำ ซึ่งจะให้ท่านกับครอบครัว
ของท่านรอด" แสดงให้เราเห็นว่า มนุษย์รอด
ได้โดยการได้ยินพระวจนะ เพราะ "ความเชื่อ
เกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และได้ยินพระวจนะ
ของพระเจ้า" (รม.10 : 17)

ความเชื่อเพื่อการหายโรค

กิจการ 14:7-10

**7 และ [เปาโลกับบารนาบัส] ได้ประกาศ
ข่าวประเสริฐที่นั่น**

**8 ที่เมืองลิสตรามีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ใช้เท้า
ไม่ได้ เขาเป็นง่อยตั้งแต่กำเนิด ยังไม่เคย
เดินเลย**

**9 คนนั้นได้นั่งฟังเปาโลพูดอยู่ เปาโลจึง
เข้มนดูเขา เห็นว่ามีความเชื่อพอจะหายโรคได้**

**10 จึงร้องสั่งด้วยเสียงอันดังว่า "จงลุกขึ้น
ยืนตรง" คนง่อยนั้นก็กระโดดขึ้นเดินไป**

ผู้ที่อ่านพระวจนะอย่างผิวเผินเคยพูด
เกี่ยวกับพระธรรมตอนนี้ว่า "วิธีที่เปาโลรักษา
ชายคนนั้นให้หายน่าอัศจรรย์ใจใช่ไหม?"
อย่างไรก็ดีเปาโลไม่ได้รักษาชายคนนั้น
เขาไม่ได้หายโรคเพราะเปาโลเป็นอัครทูต

เขาไม่ได้หายโรคเพราะความเชื่อของเปาโล แต่เพราะตัวเขาเองมีความเชื่อต่างหาก

เปาโลทำสามสิ่งดังนี้

1. เขาประกาศข่าวประเสริฐ (ข้อ 7)
2. เขารับรู้ว่าชายง่อยคนนั้นมีความเชื่อว่าจะหายโรค (ข้อ 9)
3. เขาสั่งให้ชายง่อยนั้นลุกขึ้นยืนและเดิน (ข้อ 10)

ชายง่อยคนนั้นทำสามสิ่งดังนี้

1. เขาได้ยินถ้อยคำที่เปาโลประกาศ (ข้อ 9)
2. เขามีความเชื่อว่าจะหายโรค (ข้อ 9)
3. เขากระโดดและเดิน (ข้อ 10)

ชายคนนี้ไม่ได้หายโรคเพราะฤทธิ์เดชบางอย่างที่เปาโลมี แต่เพราะเขาเองมีความเชื่อว่าจะได้รับการรักษาให้หาย

ชายคนนี้ได้ได้รับความเชื่อว่าจะหายโรคจากที่ไหน? จากการได้ยินเปาโลพูด แล้วเขาพูดอะไร? เขาประกาศข่าวประเสริฐ เปาโลประกาศข่าวประเสริฐเรื่องความรอดและการหายโรค "เพราะว่าข้าพเจ้าไม่มีความละเอียดในเรื่องข่าวประเสริฐ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกเขาก่อนแล้วพวกต่างชาติด้วย" (รม. 1: 16)

ในหมายเหตุของพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษฉบับ Scofield อ้างอิงเกี่ยวกับพระธรรมข้อนี้ว่า "คำว่า ความรอดในภาษากรีกและภาษาฮีบรูมีความหมายโดยนัย หมายถึง การปลดปล่อย ความปลอดภัย การสงวนไว้ การรักษาให้หาย และความสมบูรณ์แข็งแรง"

ฉะนั้น เปาโลกำลังกล่าวว่า" ข้าพเจ้าไม่มีความละเอียดในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่นำไปสู่การปลดปล่อย, ความปลอดภัย, การสงวนไว้, การรักษาให้หาย และความสมบูรณ์แข็งแรง" เปาโลเทศนาข่าวประเสริฐที่ครบถ้วน ไม่ใช่เพียงส่วนหนึ่งส่วนใดเท่านั้น

กิจการ 8:5-8

5 ส่วนฟิลิปก็ไปยังเมืองหนึ่งในแคว้นสะมาเรีย และประกาศเรื่องพระคริสต์ให้ชาวเมืองนั้นฟัง

6 ประชาชนก็พร้อมใจกันฟังถ้อยคำที่ฟิลิปได้ประกาศ เพราะเขาได้ยืันท่านพูด และได้เห็นหมายสำคัญซึ่งท่านได้กระทำนั้น

7 ด้วยว่าศิโสโครกที่สิงอยู่ในคนหลายคน ได้พากันร้องด้วยเสียงดัง แล้วออกมาจากคนเหล่านั้น และคนที่เป็นโรคอัมพาตกับคนง่อยก็หายเป็นปกติ

8 จึงเกิดความปลื้มปิตอย่างยิ่งในเมืองนั้น

การอัศจรรย์ยิ่งใหญ่ที่บันทึกไว้ในพระธรรมข้างต้นนั้นเป็นผลจากการประกาศเรื่องพระคริสต์ของฟิลิป ในสมัยพันธสัญญาใหม่ จะไม่มีการรู้จักพระคริสต์หากไม่มีความจริงที่ว่า พระคริสต์ทรงเป็นผู้รักษา การหายโรคทางกายเป็นส่วนหนึ่งของข่าวประเสริฐในทุกวันนี้ หากไม่มีข่าวประเสริฐแห่งการหายโรค ก็จะไม่มีความเชื่อในข่าวประเสริฐแห่งความรอดด้วย

ความเชื่อที่มีการแสดงออก

ดร. พี ซี เนลสัน ผู้รับใช้ที่มีชื่อเสียงในคณะแบปติสต์ ได้กล่าวว่า "การหายโรค

เป็นส่วนหนึ่งของข่าวประเสริฐ และมาพร้อมกับข่าวประเสริฐ" ในขณะที่เขาเป็นศิษยาภิบาลของคริสตจักรแห่งหนึ่งในเมืองดีทรอยต์ รัฐมิชิแกน ในปี คศ.1921 เขาถูกรถชน บรรดานายแพทย์บอกว่า อาจจะต้องตัดขาซ้ายของเขามาก ถึงแม้ว่าพวกหมอจะไม่ตัดขาข้างนั้นออก เขาก็อาจจะแข็งทื่อ ใช้การไม่ได้

ในขณะที่เขานอนป่วยอยู่บนเตียงนั้นเอง ข้อพระธรรมยากอบ 5 : 14, 15 ก็เข้ามาในความคิด "มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ จงให้ผู้ นั้น เชิญบรรดาผู้ปกครองของ คริสตจักรมา และให้ท่านเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขา และเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามของ องค์พระผู้เป็นเจ้า และด้วยการอธิษฐาน ด้วยความเชื่อจะช่วยให้ผู้ป่วยรอดชีวิต และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้เขา หายโรค และถ้าเขาได้กระทำความบาป พระองค์ ก็จะทรงโปรดอภัยให้"

ดร. เนลสัน พยายามแก้ตัวกับพระเจ้าว่า พวกผู้ปกครองในคริสตจักรของเขาไม่มีความเชื่อแบบนี้ พระเจ้าทรงเฉลยให้เขา คิดได้ว่าเขามีเพื่อนสี่คนที่มิประสบผลการเติมเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ พวกเขาเชื่อเรื่องการหายโรค พระเจ้าตรัสกับ ดร. เนลสันให้เชิญเพื่อนๆ มาอธิษฐานเผื่อเขา พวกเขาจึงมาที่บ้าน เจิมเขาด้วยน้ำมัน อธิษฐานเผื่อเขาด้วยความเชื่อ เขาได้รับการรักษาให้หาย เขาไม่ต้องถูกตัดขาและมันก็ไม่แข็งทื่อ "ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะ การได้ยิน และได้ยินพระวจนะของพระเจ้า"

นานมาแล้ว ตอนที่ผมยังเป็นเด็กที่เชื่อในนิยายแบบดิสนีย์ ผมนอนป่วยอยู่บนเตียง ผมได้อ่านพระคัมภีร์นิยายเมธอดิสต์ของคุณย่าแดร์ก ผมเพิ่งรู้ว่าผมไม่เคยได้ยินข่าวประเสริฐที่ครบถ้วนสมบูรณ์มาก่อน ได้ยินมาเพียงบางส่วนเท่านั้น ยิ่งผมอ่านพระคัมภีร์มากขึ้นเท่าใด ก็ยิ่งพบว่าผมจะไม่ตาย ยิ่งศึกษาพระคัมภีร์มากขึ้น ผมก็ยิ่งรู้ว่าผมจะได้รับการรักษาให้หาย

แน่นอน มารอยู่ที่นั่น มันคอยรื้อฟื้นความสงสัยและความไม่เชื่อที่ผมเคยได้ยินมา มันบอกผมว่าไม่มีการหายโรคอีกต่อไป (ยังดีที่ผมจำไม่ได้ว่าเคยได้ยินเรื่องนี้มาก่อน) นอกจากนี้ผมยังต้องต่อสู้กับคำสอนที่ว่า พระเจ้าจะรักษาให้หาย ถ้าพระองค์ทรงประสงค์ (นี่เป็นการสบประมาทพระเจ้ายิ่งกว่าการกล่าวว่าพระองค์ไม่สามารถรักษาให้หายได้)

ผมอ่านในพระธรรมมาระโก 5:34 พระเยซูตรัสแก่หญิงตกโลหิตว่า "ลูกหญิงเอ๋ย ที่เจ้าหายโรคนั้นก็เพราะเจ้าเชื่อ จงไปเป็นสุข และหายโรคนี้อีกเถิด" พระเยซูไม่ได้ตรัสว่า ฤทธิ์อำนาจของพระองค์ได้กระทำให้หญิงนั้นหายโรค พระองค์ตรัสว่า "ลูกหญิงเอ๋ย ที่เจ้าหายโรคนั้นก็เพราะเจ้าเชื่อ..." เมื่อผมได้เห็นข้อความนี้ผมรู้ทันทีว่า ความเชื่อของหญิงนั้นทำให้นางหายโรค ความเชื่อของผมก็สามารถทำให้ผมหายโรคได้เช่นกัน ขอขอบคุณพระเจ้า ความเชื่อของผมทำให้ผมหายโรคแล้ว

อาการป่วยเป็นอัมพาตของผมหายเป็น

ปลิดทิ้ง อาการโรคหัวใจของผมนั้นหายดี
กลับคืนสู่สภาพปกติ และทำให้ผมประกาศ
ข่าวประเสริฐที่ครบบริบูรณ์ได้ด้วยสุขภาพ
ที่แข็งแรงตั้งแต่นั้นมาเป็นเวลากว่า 50 ปีแล้ว

ข้อพระธรรมควรจำ :

"ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน
คือการได้ยินพระวจนะของพระเจ้า"
(รม. 10 : 17)

การนำบทเรียนไปใช้ : "...จึงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น..."
(ยก. 1 : 22)

ความเชื่อคืออะไร

ข้อพระคัมภีร์: ฮีบรู 11:1; มาระโก 11:23, 24; ยอห์น 20:24-29; โรม 4:17-21

สาระสำคัญ: ความเชื่อคือการยึดมั่นในความหวังที่มองไม่เห็นและทำให้ความหวังนั้นเป็นจริง

พระธรรมสำคัญที่นำไปสู่การศึกษาเรื่องความเชื่อซึ่งเป็นข้อพระธรรมที่เราคุ้นเคยและอยู่ในพระธรรมฮีบรู 11:1 "ความเชื่อคือความแน่ใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นความรู้ที่เชื่อมั่นใจว่า สิ่งที่ยังไม่ได้เห็นนั้นมีจริง" พระคัมภีร์การแปลฉบับ Moffatt แปลไว้ดังนี้ "ความเชื่อคือความมั่นใจในสิ่งที่เราหวังไว้ แน่ใจในสิ่งที่เรามองไม่เห็น"

พระคัมภีร์การแปลอีกฉบับหนึ่งแปลไว้ว่า "ความเชื่อทำให้สิ่งที่เราหวังไว้มีตัวตนขึ้นมา" และการแปลอีกฉบับหนึ่งแปลไว้ว่า "ความเชื่อคือโนดที่ยืนยันว่า สิ่งที่เราหวังไว้เป็นของเราแล้ว" ต่อไปนี้เป็นสิ่งที่พระเจ้าตรัสแก่เราว่าความเชื่อคืออะไร

ความเชื่อมีหลายประเภท มนุษย์ทุกคนไม่ว่าจะเป็นผู้ที่รอดแล้วหรือยังไม่รอดต่างก็มีความเชื่อตามธรรมชาติของมนุษย์ อย่างไรก็ตามข้อพระธรรมข้างต้นกล่าวถึงความเชื่อแบบเหนือธรรมชาติ นั่นคือ ความเชื่อที่เชื่อจากใจมากกว่าเชื่อด้วยประสาทสัมผัสของร่างกาย ความเชื่อคือการยึดมั่นในความหวังที่ยังไม่เป็นจริง และทำให้กลายเป็นจริงขึ้นมา ความเชื่อเติบโตขึ้นได้จากพระวจนะของพระเจ้า

พระธรรมที่เราศึกษากันในบทนี้อธิบายถึงความเชื่อว่าเป็นหลักฐานของสิ่งที่ยังไม่เห็นว่ามีอยู่จริง" ตัวอย่างเช่น คุณมีความหวังว่าจะมีเงินสำหรับค่าใช้จ่ายต่างๆ แต่ความเชื่อทำให้คุณแน่ใจว่า คุณจะมีเงินสำหรับสิ่งที่ต้องการ คุณมีความหวังว่าคุณจะมีกำลังเพื่อทำงานที่คุณต้องทำ แต่ความเชื่อจะบอกกับคุณว่า "พระเจ้าทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งแห่งชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะต้องเกรงใคร" (สดด. 27 : 1) ความเชื่อจะกล่าวถึงตนเองในทุกสิ่งที่พระเจ้าจะกล่าวถึง เพราะความเชื่อในพระเจ้าก็คือความเชื่อในพระวจนะของพระองค์นั่นเอง

ผมได้เรียนรู้นับที่เรียนแห่งความเชื่อที่สำคัญไม่นานหลังจากที่ลูกขึ้นจากเตียงที่ผมนอนป่วยอยู่เป็นเวลาหลายปี ผมจำเป็นต้องทำงานทำ และเนื่องจากในเวลานั้นเป็นช่วงภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ งานจึงหายาก ผมได้งานทำที่สถานเพาะชำต้นพืช ทำหน้าที่ถอนต้นพืช ผมกับเด็กหนุ่มอีกคนหนึ่งซึ่งช่วยอยู่อีกด้านหนึ่งของต้นไม้ เราช่วยกันถอนต้นไม้อายุ 2 ปี เพื่อส่งไปตามสถานที่ที่เขาสั่งซื้อมา งานนี้หนักมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผมที่เคยนอนป่วยอยู่บนเตียง

เป็นเวลา 16 เดือนและเพิ่งจะลุกขึ้นมาได้
เพียงไม่กี่เดือนนี้เอง

ในแต่ละวันจำนวนคนงานก็น้อยลงทีละ
สองสามคน และทุกวันจะมีคนถามผมว่า
"วันนี้คุณคงทำไม่ไหวแล้วละ รู้บ้างไหมว่า
เมื่อวานนี้มีสองสามคนลาออกไปแล้ว"

"ถ้าไม่ใช่เพราะพระเจ้า ผมคงไม่ได้มาอยู่
ที่นี่หรอก" ผมตอบ "คุณเห็นไหม กำลัง
ของพระเจ้าเป็นกำลังของผม พระคัมภีร์
บอกไว้ว่า 'พระเจ้าทรงเป็นกำลังเข้มแข็ง
แห่งชีวิต...' ชีวิตของผมไม่ได้มีแค่ร่างกาย
ยังมีวิญญาณด้วยและพระเจ้าทรงเป็นกำลัง
ในชีวิตของผม"

ถ้าผมทำตามความรู้สึก ผมคงจะไม่ได้
ลุกขึ้นจากเตียง แต่ผมทำตามพระวจนะ
เพราะผมรู้ว่าความเชื่อคืออะไร ผมไม่เคย
ได้รับกำลังเลยจนกระทั่งผมเริ่มทำงาน

คนจำนวนมากอยากได้รับก่อน แล้วค่อย
เชื่อ แท้จริงมันไม่ได้เกิดขึ้นอย่างนั้น คุณ
ต้องมีความเชื่อก่อนเป็นอันดับแรก แล้วคุณ
จึงจะได้รับ

ดังนั้น ทุกเช้าผมจึงต้องดึงตัวเองออกจาก
เตียงนอนและไปทำงาน ผมได้รับกำลังใจขึ้น
ขณะที่ดำเนินชีวิตต่อไปด้วยการวางใจใน
พระวจนะของพระเจ้า แม้ว่าผมจะเป็นคนที่
อ่อนแอที่สุด ผมอยู่ที่สุดท่ามกลางคนงาน
ทั้งหมด แต่ผมเป็นคนสุดท้ายที่ออกจาก
งานนั้น เราอาจจะพูดว่า เรารู้ว่าพระวจนะ
ของพระเจ้าดีแต่เราจะไม่วันรู้จริงจนกว่า
เราจะทำตามสิ่งที่เรารู้ และเก็บเกี่ยวผล

ของสิ่งนั้น ความเชื่อทำให้สิ่งที่เราหวังไว้
มีตัวตนขึ้นมา

ผมไปทำงาน ผมทำตามพระวจนะของ
พระเจ้า ผมคาดหวังที่จะมีร่างกายที่แข็งแรง
เพื่อจะสามารถทำงานที่ผมรู้ว่าต้องทำให้เสร็จ
และเมื่อผมทำตามพระวจนะของพระเจ้า
ความเชื่อของผมทำให้สิ่งที่ผมหวังไว้มีตัวตน
ขึ้นมา ความหวังบอกว่า "บางทีผมอาจจะ
ได้รับสิ่งนั้น" แต่ความเชื่อบอกว่า "ผมจะได้รับ
สิ่งนั้นเดี๋ยวนี้"

ความเชื่อในสมองกับความเชื่อ ในใจ

จอห์น เวสเลย์ เคยกล่าวไว้ว่า มารได้ให้
สิ่งหนึ่งเข้ามาทดแทนความเชื่อในคริสตจักร
เป็นสิ่งที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับความเชื่อ
อย่างมาก มีเพียงไม่กี่คนที่สามารถบอกถึง
ความแตกต่างได้ เขาเรียกสิ่งทดแทนนี้ว่า
"การเห็นด้วยทางความคิด" คนจำนวนมาก
อ่านพระวจนะของพระเจ้าและเห็นด้วยว่า
พระวจนะเป็นจริง แต่พวกเขาเห็นด้วยเฉพาะ
ในความคิดเท่านั้น และนั่นไม่สามารถทำให้
สำเร็จผลได้ ต้องเป็นความเชื่อจากใจที่ได้รับ
มาจากพระเจ้า

มาระโก 11:23, 24

**23 เรบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดจะสั่งเขาให้ว่า จงลอยไปลงทะเล และมีได้
สงสัยในใจ แต่เชื่อว่าจะเป็นไปตามที่สั่งนั้น
ก็จะเป็นตามนั้นจริง**

24 เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า

ขณะเมื่อท่านจะอธิษฐานพระเจ้าขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ และท่านจะได้รับสิ่งนั้น

แล้วจะบอกได้อย่างไรว่าเรามีความเชื่อจากใจหรือเป็นเพียงการเห็นด้วยทางความคิดเท่านั้น? การเห็นด้วยทางความคิดบอกว่า "ฉันรู้ว่าพระวณะของพระเจ้าเป็นจริง ฉันรู้ว่าพระเจ้าทรงสัญญาการหายโรคไว้ แต่เพราะเหตุผลบางอย่าง ฉันยังไม่สามารถรับการหายโรคได้ ฉันไม่เข้าใจเลย" อย่างไรก็ตามความเชื่อแท้ในพระวณะของพระเจ้าบอกว่า "ถ้าพระวณะของพระเจ้ากล่าวไว้อย่างนั้น ก็เป็นอย่างนั้น สิ่งที่พระองค์ตรัสเป็นของฉัน ฉันได้รับสิ่งนั้นเดี๋ยวนี้ ฉันได้รับแม้ว่าฉันจะยังไม่เห็นก็ตาม"

ผมเคยได้ยินบางคนพูดว่า "สิ่งที่ฉันอธิษฐานไว้อย่างไม่เกิดขึ้นเลย" ถ้าคุณได้รับแล้ว คุณก็ไม่ต้องเชื่อว่าจะได้รับ เพราะคุณรู้อยู่แล้ว คุณต้องก้าวออกไปด้วยความเชื่อ เพื่อไปถึงจุดที่คุณรู้แน่ มีคนจำนวนมากมาต้องการรู้ก่อนว่าจะสำเร็จผลได้อย่างไร แล้วจึงจะเชื่อ แต่เราต้องเชื่อก่อน เพราะพระวณะของพระเจ้าตรัสว่า มันเป็นของเรา และจากนั้นจึงจะกลายเป็นจริงได้

ให้สังเกตในมารโก 11: 24 กล่าวว่าการรับจะมาจากหลังจากการเชื่อ "เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า ขณะเมื่อท่านจะอธิษฐานพระเจ้าขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ และท่านจะได้รับสิ่งนั้น" พระเยซูกำลังตรัสว่า "คุณต้องเชื่อว่าคุณได้รับสิ่งนั้นก่อนที่จะคุณสามารถรับได้จริง"

ผมไม่เคยรับการหายโรคโดยไม่เชื่อก่อนว่าผมได้รับ อาการทุกอย่างในร่างกายของผมร้องตะโกนว่า "เจ้าไม่ได้รับหรอก" ผมเพียงแคื่อยืนหยัดต่อไปในสิ่งที่พระวณะของพระเจ้าตรัสไว้เกี่ยวกับการหายโรคของผม และยังคงอ้างสิทธิ์ต่อไปว่า ผมหายแล้ว จากนั้นผลจึงปรากฏออกมา แต่ถ้าผมนั่งลอยไปลอยมา, ครวญคราง, ถอดใจ, ปั่น และต่อว่า รอไปจนกว่าอาการทุกอย่างจะหายไป และให้ความรู้สึกของผมสอดคล้องกับความเชื่อก่อนแล้วค่อยเชื่อ ผมคงไปไม่ถึงไหน เพราะ "ความเชื่อ...เป็นหลักฐานของสิ่งที่ยังไม่เห็นว่ามีอยู่จริง"

ความเชื่อของโรมัสกับความเชื่อของอับราฮัม

คริสเตียนจำนวนมากมี "ความเชื่ออย่างโรมัส" ทั้งๆ ที่เขาควรจะมี "ความเชื่ออย่างอับราฮัม" โรมัสพูดว่า "ข้าจะไม่เชื่อจนกว่าจะเห็นพระองค์" ในขณะที่ "อับราฮัมไม่เคยหวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า...แต่มีความเชื่อที่มั่นคง"

ยอห์น 20:24-29

24 ฝ่ายโรมัสที่เขาเรียกกันว่าเผด ซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งในสิบสองคนนั้น ไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อพระเยซูเสด็จมา

25 สาวกอื่นๆ จึงบอกโรมัสว่า "เราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว" แต่โรมัสตอบเขาเหล่านั้นว่า "ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ได้เอานิ้วของข้าแยง

เข้าไปที่รอยตะปูนั้น และไม่ได้เอามือของข้าแหยง
เข้าไปที่สีข้างของพระองค์แล้ว ข้าจะไม่เชื่อเลย"

26 ครั้นล่วงไปแปดวันแล้ว เหล่าสาวก
ของพระองค์อยู่ด้วยกันในบ้านนั้นอีก และโรมัส
ก็อยู่กับพวกเขาด้วย ประตูปิดแล้ว แต่พระเยซู
เสด็จเข้ามาประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขา และ
ตรัสว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด"
27 แล้วพระองค์ตรัสกับโรมัสว่า "จงยืนนี้
มาที่นี่และดูมือของเรา จงยื่นมือออก
คลำที่สีข้างของเรา อย่าขาดความเชื่อเลย
จงเชื่อเถิด"

28 โรมัสทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า
ของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์"

29 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เพราะท่าน
ได้เห็นเรา ท่านจึงเชื่อหรือ ผู้ที่ไม่เห็นเรา
แต่เชื่อก็เป็นสุข"

ทำไมโรมัสจึงเห็นว่า การเชื่อว่าพระเยซู
ทรงพระชนม์อยู่เป็นเรื่องยาก? เพราะโรมัส
รู้ว่ามิตะปุดอกบนพระหัตถ์ของพระเยซู
และหอกแทงเข้าไปที่สีข้างของพระองค์
ประสาทมัสมีสของเขายกบอกว่าพระเยซู
ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว นั่นคือโรมัสกำลังใช้
ความรู้จากสมองมากกว่าความเชื่อจากใจ
ลองเปรียบเทียบกับความเชื่อของอับราฮัมดู

โรม 4:17-21

17 ตามที่มีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ว่า
เราได้ให้เจ้าเป็นบิดาของมวลประชาชาติ
ต่อพระพักตร์พระองค์ที่ท่านเชื่อ คือ
พระเจ้าผู้ทรงให้คนที่ตายแล้วฟื้นชีวิตขึ้นมา
และทรงเรียกสิ่งของที่ยังมิได้มี ให้มีขึ้น

18 ฝ่ายอับราฮัมนั้น เมื่อไม่มีหวัง
ซึ่งเป็นที่น่าไว้วางใจก็ยิ่งได้เชื่อไว้ใจ มีความหวัง
ว่าจะได้เป็นบิดาของหลายประชาชาติ ตามคำ
ที่ได้ตรัสไว้แล้วว่า "พงศ์พันธุ์ของเจ้าจะ
มากมายอย่างนั้น"

19 ความเชื่อของท่านมิได้ลดน้อยลงเลย
เมื่อท่านพิจารณาตุลสังขารของท่าน ซึ่ง
เปรียบเหมือนตายไปแล้ว เพราะท่านมี
อายุประมาณร้อยปีแล้ว และเมื่อคำนึงถึง
กรรมของนางซาร่าห์ว่าเป็นหมัน

20 ท่านมิได้หวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญา
ของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น
จึงถวายเกียรติแด่พระเจ้า

21 ท่านเชื่อมั่นว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์ อาจ
กระทำให้สำเร็จได้ตามที่พระองค์ตรัสสัญญา
ไว้

ขอให้สังเกตความแตกต่างระหว่างความเชื่อ
ของโรมัสกับความเชื่อของอับราฮัม โรมัส
มีความเชื่อตามธรรมชาติแบบมนุษย์เท่านั้น
ซึ่งพูดว่า "ข้าจะไม่เชื่อจนกว่าจะได้เห็นและ
สัมผัสพระองค์" ส่วนอับราฮัมเชื่อในพระวจนะ
ของพระเจ้า โดยไม่สนใจสภาพร่างกายของ
เขาเอง ถ้าอับราฮัมไม่วางความเชื่อไว้กับ
ความรู้สึกทางกาย เขาวางความเชื่อของ
เขาไว้ที่ไหน (พระวจนะของพระเจ้า)

ตอนที่ผมได้รับการรักษาให้หายจากโรค
หัวใจ ผมเองก็ต้องฝ่าฟันกับเรื่องของ
ความเชื่อเหมือนคนอื่นๆ กับอาการที่น่า
หวาดกลัวของโรคหัวใจที่อาจกลับมาได้

เมื่ออธิษฐานและยึดมั่นในพระสัญญาของ

พระเจ้า แม้ว่าจะเจ็บปวดแสนสาหัส พระเจ้าทรงทำให้ผมคิดถึงอับราฮัม เขา "ไม่วางความเชื่อไว้กับสภาพร่างกายของตน"

พระองค์ทรงสำแดงแก่ผมว่าผมไม่ควรจะวางความเชื่อไว้กับสภาพร่างกาย แต่ควรวางความเชื่อไว้ในพระวาระของพระองค์ เมื่อผมพูดพระธรรมที่เกี่ยวกับการหายโรค เช่น "แน่ทีเดียว ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลายและหอบความเจ็บปวดของเราไป" ซึ่งเป็นพระสัญญาของพระเจ้ากับตนเองซ้ำๆ กันหลายครั้ง อาการทุกอย่างก็หายไป หลายครั้งที่เรามุ่งความสนใจไปผิดที่เรามุ่งไปที่สภาพร่างกายและอาการเจ็บป่วย แทนที่จะจดจ่อในพระวาระของพระเจ้า

ในคริสตจักรแห่งหนึ่งที่ผมไปเยี่ยม สุกาพสตรีคนหนึ่งมักจะจบคำพยานของเธอว่า "ขอช่วยอธิษฐานเพื่อดิฉันด้วย ดิฉันเชื่อว่าดิฉันเป็นโรคมะเร็ง" ไม่ต้องสงสัยเลย ถ้าเธอยังคงรักษาความเชื่อแบบนี้ไว้ เธอก็จะเป็นโรคนั้นจริงๆ (พระเยซูตรัสว่า "ให้เป็นไปตามความเชื่อของเจ้าเถิด") อีกคนขอให้อธิษฐานเพื่อว่า "ได้โปรดอธิษฐานเพื่อผมด้วย ผมเชื่อว่าผมกำลังจะเป็นหวัด" ถ้าคุณเชื่ออย่างนั้น ก็ไม่มีประโยชน์อะไรที่ผมจะอธิษฐานเพื่อคุณ เพราะ "ให้เป็นไปตามความเชื่อของเจ้าเถิด" (มธ. 9:29) เราต้องดำเนินในความเชื่อ ไม่ใช่ตามที่ตามองเห็น

บางคนเข้าใจคำสอนนี้ผิดไป พวกเขาคิดว่าผมสอนให้ผู้คนปฏิเสธอาการเจ็บป่วยต่างๆ และทำเหมือนว่าไม่มีอาการเหล่านั้นเลย พวกเขา

คิดว่าผมสอนคริสเตียนวิทยาศาสตร์ (Christian Science - เป็นลัทธิที่สอนเกี่ยวกับการรักษาโรคโดยวิธีทางจิต ไม่ใช่ยารักษา ปล่อยให้หายไปเอง) อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ใช่คำสอนแบบนั้น แต่เป็นคำสอนแบบคริสเตียน เราไม่ปฏิเสธความเจ็บปวดและอาการป่วยต่างๆ เพราะนั่นเป็นเรื่องจริงที่สุด แต่เรามองข้ามสิ่งเหล่านั้นมุ่งไปที่พระสัญญาของพระเจ้าแทน

ความเชื่อแท้ในพระวาระของพระเจ้ากล่าวว่า "ถ้าพระเจ้าตรัสอย่างนั้น ก็เป็นตามนั้น ถ้าพระองค์ตรัสว่า 'ด้วยบาดแผลของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย' เราก็อายแล้ว ถ้าพระองค์ตรัสว่า 'พระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดที่พวกท่านขาดอยู่ จากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์ในพระเยซูคริสต์' พระองค์ก็ทรงกระทำอย่างนั้น ถ้าพระองค์ตรัสว่า 'พระเจ้าทรงเป็นที่กำบังของข้าพเจ้า' พระองค์ก็ทรงเป็นเช่นนั้น อีกนัยหนึ่งคือ ความเชื่อแท้พูดถึงตนเองตามที่พระวาระบอกไว้เท่านั้น

ความเชื่อแท้ถูกสร้างขึ้นบนพระวาระ เราควรไตร่ตรองพระวาระ เจาะลึก และรับเอาพระวาระเข้ามาในชีวิต จากนั้นพระวาระก็จะกลายเป็นส่วนหนึ่งของเรา เหมือนอาหารที่กลายเป็นส่วนหนึ่งในร่างกาย เมื่อเราเริ่มประทานเข้าไป อาหารเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับร่างกายมนุษย์ฉันใด พระวาระของพระเจ้าก็เป็นสิ่งจำเป็นสำหรับวิญญาณของมนุษย์ฉันนั้น พระวาระจะเสริมสร้างความเชื่อมั่นและความแน่ใจให้แก่เรา

ข้อพระธรรมควรจำ :

"ความเชื่อทำให้สิ่งที่เราหวังไว้มีตัวตนขึ้นมา
เป็นหลักฐานของสิ่งที่ยังไม่เห็นว่ามีอยู่จริง"
(ฮบ. 11:1)

การนำบทเรียนไปใช้ : "...จึงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น..."
(ยก. 1:22)

ความเชื่อกับความหวัง

ข้อพระคัมภีร์: 1 โครินธ์ 13:13; เอเฟซัส 2:8, 9; โรม 10:9, 10, 13

สาระสำคัญ: จะต้องใช้ความเชื่อในแง่บวก - ความเชื่อปัจจุบัน - เพื่อรับผลที่ดี

เมื่อเปาโลเขียนถึงพี่น้องชาวโครินธ์ว่า "ดังนั้นยังตั้งอยู่สามสิ่ง คือ ความเชื่อ ความหวังใจ และความรัก แต่ความรักใหญ่ที่สุด" (1คร.13:13) ท่านไม่ได้หมายความว่าความหวังและความเชื่อไม่สำคัญ

แต่สิ่งนั้นมีความสำคัญ และไม่มีสิ่งใดสามารถแทนที่กันได้ เราไม่สามารถเอาความหวังมาแทนที่ความรัก หรือไม่สามารถเอาความเชื่อมาแทนที่ความหวัง แต่ก็ยังมีคนจำนวนมากที่พยายามรับสิ่งต่างๆ จากพระเจ้าบนพื้นฐานของความหวังมากกว่าความเชื่อ

ความเชื่อคือปัจจุบัน

ความหวังมองไปในอนาคต เป็นอนาคตกาลเสมอ ความเชื่อคือปัจจุบัน ความเชื่อพูดว่า "ฉันจะได้รับคำตอบในเวลานี้ ฉันได้รับสิ่งนั้นในเวลานี้" ไม่ใช่ความหวังที่ทำงานสำเร็จ แต่เป็นความเชื่อต่างหาก

บางคนพูดว่า "ฉันเชื่อว่าวันหนึ่ง ฉันจะหายโรค" นี่ไม่ใช่ความเชื่อ แต่เป็นความหวัง เพราะเป็นการมองไปที่เวลาที่ไม่แน่ชัดในอนาคต ส่วนความเชื่อจะพูดว่า "ฉันได้รับการรักษาให้หายแล้ว - ในเวลานี้!"

ในพระคัมภีร์ภาคพันธสัญญาใหม่ฉบับ

แปลด้วยภาษาสมัยใหม่ ในพระธรรมฮีบรู 11:1 อ่านว่า "ความเชื่อทำให้สิ่งที่เราหวังไว้มีตัวตนขึ้นมา..."

ถ้าคุณต้องการหายโรค คุณไม่ต้องการจะหายโรคในอนาคต แต่ต้องการหายเดี๋ยวนี้ โดยเฉพาะเมื่อคุณกำลังเจ็บปวด ถ้าคุณต้องการรับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์ คุณต้องการรับเดี๋ยวนี้ ไม่ใช่ในวันหนึ่งข้างหน้า ถ้าคุณต้องการรับความรอด คุณไม่สามารถที่จะบ่ายเบี่ยงไปในอนาคต เพราะนั่นอาจจะสายไปเสียแล้ว

ผมเคยคุยกับบางคนที่บอกผมว่า เขาหวังว่าจะได้รับความรอด และคนเหล่านั้นได้เสียชีวิตไปแล้ว พวกเขาต้องจากโลกนี้ไปทั้งๆ ที่ยังไม่ได้ได้รับความรอด เพราะความรอดที่ขึ้นอยู่กับความหวังไม่มีวันเกิดผล

เอเฟซัส 2:8, 9

8 ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีใช้โดยตัวท่านทั้งหลายกระทำเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้

9 ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หาไม่ได้ เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้

โรม 10:9, 10, 13

9 คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่า พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจว่า พระเจ้าได้ทรงชูประรองศ์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด

10 ด้วยว่า ความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับสัจจะของพระเจ้าด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด

13 เพราะว่า ผู้ที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด

พระธรรมข้างต้นชี้ว่ามนุษย์ไปสู่แผนการแห่งความรอด เราจะพบว่า เรารอดโดยความเชื่อ ไม่ใช่ด้วยความหวัง พระเยซูทรงสัญญาว่าพระองค์จะไม่ทรงขับไล่ผู้ที่เข้ามาหาพระองค์แม้แต่คนเดียว แต่จะทรงช่วยทุกคนที่ "ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า" ให้รอด ฉะนั้น เราไม่จำเป็นต้องหวังว่าพระเจ้าจะทรงช่วยเราให้รอด เพราะพระองค์ตรัสไว้ว่าจะทรงทำเช่นนั้น

เราจะมี ความเชื่อ ได้อย่างไร?

เรารู้ว่าความเชื่อมาจากพระวาทะของพระเจ้า "ฉะนั้น ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้เพราะการประกาศพระคริสต์" (รม. 10:17) การแปลอีกฉบับหนึ่งแปลพระธรรมข้อนี้ว่า "ความเชื่อคือโหนดที่ยืนยันว่า สิ่งที่เราหวังไว้เป็นของเราแล้ว"

ความเชื่อเป็น "หลักฐานของสิ่งที่เราไม่เห็นว่ามีอยู่จริง" ดังที่เราอ่านจากพระธรรมฮีบรู 11:1 ตัวอย่างเช่น คุณมี

ความหวังว่าจะมีเงินสำหรับค่าใช้จ่ายต่างๆ แต่ความเชื่อทำให้คุณแน่ใจว่าคุณจะมีเงิน เมื่อคุณจำเป็นต้องใช้ คุณมีความหวังว่าคุณจะมีกำลังเพื่อทำงานที่คุณต้องทำ แต่ความเชื่อพูดว่า "พระเจ้าทรงเป็นที่ยกย่องเข้มแข็งแห่งชีวิตข้าพเจ้า" (สดด. 27:1) อีกนัยหนึ่ง ความเชื่อพูดสิ่งเดียวกันกับที่พระคัมภีร์กล่าวไว้

ความไม่เชื่อคือการขัดแย้งกับพระวาทะของพระเจ้า บางคนมักจะพูดจาแสดงความไม่เชื่อและบ่นเบี่ยงต่อต้านพระวาทะของพระเจ้า แล้วประหลาดใจว่าทำไมพระวาทะของพระเจ้าจึงไม่เกิดผลในชีวิตของพวกเขา ถ้าเราปรารถนาให้พระวาทะของพระเจ้าเกิดผล เราต้องเห็นพ้องกับสิ่งที่พระวาทะกล่าวไว้

หลายครั้งเมื่อผมถามคนที่ออกมารับคำอธิษฐานในที่ประชุมว่า คุณเชื่อใหม่ว่าคุณจะไม่หายโรค พวกเขาตอบว่า "แน่นอน ฉันหวังว่าฉันจะหาย" ผมบอกพวกเขาว่า พวกเขาจะไม่หาย เพราะเราได้รับการหายโรคจากพระเจ้าด้วยความเชื่อ ไม่ใช่ด้วยความหวัง บางคนก็ยังตอบอีกว่า "ฉันอยากจะหาย" แต่ผมก็บอกกับพวกเขาว่า "คุณอาจจะหายากได้เร่งที่สุดหุ้คันไ้หมยี่หื้อคาคิแล็ค แต่ฉันไม่ได้หมายความว่า คุณจะได้ เพราะความอยากหรือความต้องการไม่ได้ทำให้สิ่งนั้นเกิดขึ้น"

ไม่ใช่ความหวังหรือความต้องการ แต่เป็นความเชื่อที่จะทำให้เกิดผล คุณจะไม่ได้รับอะไรจากพระเจ้าเพราะคุณหวังว่าจะได้ ไม่มี

ข้อใดในพระคัมภีร์ที่สอนว่า เมื่อคุณอธิษฐาน คุณจะได้รับสิ่งที่คุณหวังไว้ พระวจนะของพระเจ้ากล่าวว่า "เหตุฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า ขณะเมื่อท่านจะอธิษฐานพระเจ้า ขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ และท่านจะได้รับสิ่งนั้น" (มก.11:24) พระเยซูคริสต์ด้วยว่า "สิ่งสารพัดซึ่งท่านอธิษฐานขอด้วยความเชื่อ ท่านจะได้" (มธ. 21:22) ไม่ใช่ด้วยความหวัง แต่ด้วยความเชื่อ

ให้สังเกตความหมายของความเชื่อในพระธรรมฮีบรู 11:1 ("ความเชื่อทำให้สิ่งที่เราหวังไว้มีตัวตนขึ้นมา เป็นหลักฐานของสิ่งที่ยังไม่เห็นว่ามีอยู่จริง") คำกริยาในภาษาอังกฤษ "is" ("คือ") อยู่ในรูปของปัจจุบันกาล

จงจำไว้ว่า ถ้าไม่ใช่ปัจจุบัน นั่นไม่ใช่ความเชื่อ ความเชื่อคือปัจจุบันกาล ความหวังคืออนาคตกาล แม้คุณอาจจะบอกว่าคุณเชื่อ แต่ถ้าคุณให้ความเชื่ออยู่น้อยอยู่ในอนาคต คุณก็ไม่ได้เชื่อ คุณเพียงแค่หวัง เราต้องให้ความเชื่ออยู่ในกาลที่ถูกต้องด้วย ความเชื่อจึงจะเกิดผล คือในรูปของปัจจุบันกาล บางคนเชื่อเสมอว่าพระเจ้าจะทำบางสิ่งบางอย่างให้แก่เขา แต่ความเชื่อคือการเชื่อว่าพระองค์ทรงกระทำแล้ว และกำลังกระทำอยู่

เมื่อหลายปีมาแล้วขณะที่ผมเทศนาอยู่ที่รัฐโอกลาโฮมา สุภาพสตรีคนหนึ่งที่ไม่เคยเดินเลยในตลอดสี่ปีที่ผ่านมาถูกพาเข้ามารับการอธิษฐานในที่ประชุม เธอมีอายุราว 70 ปี หมอบอกว่าเธอจะเดินไม่ได้อีกเลย ในช่วงท้าย

ของการประชุม เมื่อเรากำลังจะอธิษฐานเพื่อคนเจ็บป่วย เพื่อนของเธอก็พาเธอออกมาและให้นั่งลงที่หน้าธรรมาส์

ผมคุกเข่าต่อหน้าเธอ วางมือและอธิษฐาน จากนั้นผมพูดว่า "จงลุกขึ้นและเดินในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า"

เธอพยายามลุกขึ้นให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่เธอร้องให้และอธิษฐานตลอดเวลาว่า "พระเยซูที่รัก ขอทรงรักษาข้าพระองค์ให้หาย ขอให้ข้าพระองค์เดินได้ โอ ได้โปรดเถิด ได้โปรดเถิดพระองค์" เธอทำอย่างนั้นอยู่นาน ในที่สุดผมก็เข้าไปทำให้เธอเงยและพูดว่า "คุณรู้ไหมว่าคุณหายแล้ว?"

เธอมองผมด้วยความงุนงงและพูดว่า "ฉันหายแล้วหรือ?"

"ใช่" ผมพูด "คุณหายแล้ว ผมจะยืนยันให้คุณเห็นจากพระคัมภีร์" ผมจึงเปิดพระคัมภีร์ไปที่ 1 เปโตร 2:24 แล้วยื่นให้เธออ่านออกเสียงดัง

เธออ่านว่า "พระองค์เองได้ทรงรับแบกบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ที่ต้นไม้นั้น เพื่อว่าเราทั้งหลายจะได้ตายจากบาปได้ และดำเนินชีวิตตามคลองธรรม ด้วยบาดแผลของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย" ผมขอให้เธออ่านซ้ำที่ประโยคสุดท้าย และเธอก็อ่าน "ด้วยบาดแผลของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย"

ผมถามเธอว่า "คำว่า 'ได้รับ' แสดงความเป็นอดีต อนาคต หรือปัจจุบันกาล"

เธอตอบว่า "เป็นอดีตกาล"

ผมพูดว่า "ถ้าคุณได้รับการรักษาให้หาย โดยบาดแผลของพระเยซูแล้ว ในเวลานี้ คุณก็หายแล้ว ใช่ไหม?" รอยยิ้มเบ่งบาน เต็มใบหน้าของเธอและดวงตาของเธอก็ เปิดกว้างเต็มไปด้วยความเข้าใจใหม่ ผม บอกเธอว่า "ซู่มือขึ้นและมองไปที่พระองค์ ให้เริ่มสรรเสริญพระองค์ เพราะคุณได้รับการ รักษาให้หายแล้ว หายแล้ว ตอนนี้อยู่นี่ คุณหายแล้ว ไม่ใช่กำลังจะหาย คุณหายแล้ว เต็มใจ"

ด้วยความเชื่ออย่างเด็กๆ เธอมองขึ้นไป และพูดว่า "พระเยซูเจ้าที่รัก ข้าพระองค์ดีใจ ที่ข้าพระองค์หายแล้ว" เธอยังไม่ได้เดิน ลากก้าวเลย และยังไม่มีหลักฐานพิสูจน์ว่าเธอ ได้รับการรักษาใดๆ ทั้งสิ้น แต่เธอก็พูดว่า "ข้าพระองค์ดีใจที่ข้าพระองค์หายแล้ว"

ผมหันไปพูดกับเธอว่า "เออล่ะ ตอนนี้อย่าให้คุณลุกขึ้นและเดินในพระนามของพระเยซู" ทันทีที่หันไปเธอก็กระโดดขึ้นจากหน้าธรรมาส์นั้น เหมือนวัยรุ่นอายุ 16 ปี เธอเดิน กระโดด โลดเต้น วิ่งและสรรเสริญพระเจ้า

คุณเห็นหรือยังว่าเราต้องช่วยให้เธอเข้าใจ ูปการที่ถูกต้อง เพราะความเชื่อเป็น ปัจจุบันกาล トラバไตที่เรายังดิ้นรนเพื่อ จะได้รับ หรือหวังว่าวันหนึ่งจะได้รับคำตอบ มันจะไม่เกิดผล เพราะนั่นเป็นเพียงความหวัง ความเชื่อจะพูดว่า "นั่นเป็นของฉัน ฉันได้รับ สิ่งนั้นแล้ว เต็มใจ"

แน่นอน ถ้าเราใช้ความหวังอย่างเหมาะสม ก็จะเป็นสิ่งดีและเป็นพระพรอย่างมากที่สุด

เรามีความหวังเรื่องการเสด็จกลับมาของ องค์พระเยซูคริสต์เจ้า การฟื้นขึ้นจากความตาย และการถูกรับขึ้นไปของธรรมิกชน ความหวัง ที่จะได้ไปสวรรค์ และความหวังที่จะได้พบกับ คนที่เรารักและเพื่อนๆ ที่จากไปแล้ว เราขอบพระคุณพระเจ้าสำหรับความหวัง แต่สิ่งเหล่านั้นล้วนเป็นอนาคต

พระเยซูกำลังเสด็จมา ไม่ว่าเราจะเชื่อ หรือไม่ก็ตาม พระองค์กำลังเสด็จมาเพราะ พระคัมภีร์กล่าวไว้อย่างนั้น การฟื้นขึ้นจาก ความตายจะเกิดขึ้นไม่ว่าเราจะมี ความเชื่อหรือไม่ ผู้เชื่อในพระคริสต์ที่ตายไปแล้ว จะเป็นขึ้นมาและไปพบกับพระองค์ใน ท้องฟ้าอากาศ ไม่ว่าเราจะเชื่อหรือไม่ก็ตาม ความเชื่อของเราหรือการขาดความเชื่อ จะไม่มีผลต่อเหตุการณ์เหล่านี้ เพราะ พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่าพระเยซูจะเสด็จกลับมา อีกครั้ง นี่คือการหวังแห่งพระพรที่คริสเตียน ทุกคนเฝ้ารอ

ไม่ใช่ความหวัง แต่เป็นความเชื่อที่สามารถ เปลี่ยนสิ่งที่เป็นไปได้ให้เป็นไปได้ เป็น ความเชื่อไม่ใช่ความหวังที่นำการหายโรค และชัยชนะมา

ความหวังเป็นผู้รอคอยที่ดี แต่เป็นผู้รับ ที่แย่ บ่อยครั้งมากที่ผมได้ยินผู้คนพูดว่า "ฉันกำลังหวังและกำลังอธิษฐานอยู่" หรือว่า "สิ่งที่เราทำได้เดี๋ยวนี้ก็มีแค่หวัง และอธิษฐาน" ถ้าทั้งหมดนี้คือสิ่งที่คุณกำลัง ทำอยู่ คุณแพ้นะ จะต้องเป็นความเชื่อ แน่บวก - ความเชื่อเดี๋ยวนี้ - เพื่อรับผล

ที่เป็นบวกได้

ข้อพระธรรมควรจำ:

"ดังนั้นยังตั้งอยู่สามสิ่ง คือ ความเชื่อ
ความหวังใจ และความรัก แต่ความรัก
ใหญ่ที่สุด" (1คร. 13:13)

การนำบทเรียนไปใช้ : "...จึงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น..."
(ยก. 1:22)

ความเชื่อเห็นคำตอบ

ข้อพระคัมภีร์: สุภาษิต 4:20-22; ฮีบรู 13:5, 6; 4:14; มาระโก 11:23

สาระสำคัญ: ความเชื่อจะเห็นคำตอบ เมื่อมองไปที่พระวจนะอย่างต่อเนื่อง

ในบทที่แล้ว เราเรียนรู้ว่าความเชื่อไม่ใช่สิ่งที่เรามีแต่เป็นสิ่งที่เรากระทำ เราได้เห็นแล้วว่าความเชื่อไม่ใช่ ความหวัง ที่เห็นคำตอบในอนาคต ความเชื่อคือ เชื่อ ว่าเราได้รับคำตอบเดี๋ยวนี้ ดวงตาแห่งความเชื่อเห็นคำตอบราวกับว่ามันได้เกิดขึ้นแล้ว

สุภาษิต 4:20-22

20 บุตรชายของเราเอ๋ย จงตั้งใจต่อถ้อยคำของเรา จงเอียงหูของเจ้าเข้าหาคำพูดของเรา

21 อย่าให้มันหนีไปจากสายตาของเจ้า จงรักษามันไว้ภายในใจของเจ้า

22 เพราะมันเป็นชีวิตแก่ผู้ที่ค้นพบ และมันรักษาเนื้อของผู้นั้นทั้งสิ้น

ให้สังเกตข้อความที่พระคัมภีร์กล่าวไว้ว่า "อย่าให้มัน (พระวจนะของพระเจ้า) หนีไปจากสายตาของเจ้า..." คนจำนวนมากล้มเหลวเพราะมองตัวเองว่าเป็นคนล้มเหลว ถ้าพวกเขาเจ็บป่วย ก็จะคิดว่าตัวเองกำลังจะตาย

พระวจนะของพระเจ้าตรัสว่า "ท่าน (พระเยซู) ได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบโรคของเราไป" (มธ. 8:17) ถ้าพระวจนะของพระเจ้าไม่ห่างไปจากสายตา

ของคุณ คุณแน่ใจได้ว่าจะมองเห็นตนเองหายป่วย และปราศจากโรคภัยไข้เจ็บ คุณจะเห็นว่าตัวเองสบายดี

อย่างไรก็ดี ถ้าคุณมองไม่เห็นว่าคุณเองแข็งแรง พระวจนะของพระเจ้าย่อมไม่ได้อยู่ในสายตาของคุณเสียแล้ว และ แม้ว่าพระเจ้าทรงประสงค์จะทำให้การมีสุขภาพดีเป็นจริงในชีวิตของคุณ พระองค์ก็ไม่สามารถจะทำได้ เพราะคุณไม่ทำตามพระวจนะของพระองค์

ให้สังเกตข้อ 22 ด้วย "เพราะมัน (พระวจนะของพระเจ้า) เป็นชีวิตแก่ผู้ที่ค้นพบและมันรักษาเนื้อของผู้นั้นทั้งสิ้น" คำว่า "รักษา" แปลมาจากภาษาฮีบรู ซึ่งสามารถแปลว่ายารักษาโรคก็ได้ หรือพูดอีกอย่างคือ "พระวจนะของพระเจ้าเป็นยารักษาเนื้อของผู้นั้นทั้งสิ้น"

พระธรรมสองข้อแรกของพระคัมภีร์ตอนนี้บอกเราถึงวิธีการใช้ยารักษา วิธีใช้ยาเหล่านั้นคืออะไร? ("จงตั้งใจ [จดจ่อ] ต่อ" หรือ จงศึกษาพระวจนะของพระเจ้า และ "จงรักษามันไว้ภายในใจของเจ้า" หรือ จงเชื่อฟังพระวจนะ)

ยารักษาโรคของพระเจ้าคืออะไร? "ถ้อยคำ

ของพระเจ้าเป็นชีวิตแก่ผู้ที่ค้นพบ และมันรักษาเนื้อของผู้คนทั้งสิ้น" ยานนั้นจะเกิดผลก็ต่อเมื่อเราปฏิบัติตามคำแนะนำ หนึ่งในคำแนะนำนั้นก็คือ "อย่าให้มัน (พระวจนะของพระเจ้า) หนีไปจากสายตาของเจ้า" จงเฝ้าดูสิ่งที่พระวจนะเขียนไว้เสมอ

คนจำนวนมากอธิษฐานและอธิษฐานแต่ไม่เคยได้รับคำตอบ ทุกอย่างกลับแย่ลง เพราะพวกเขาเฝ้ามองในสิ่งที่ผิด ได้แก่มองดูที่อาการ มองดูที่สถานการณ์ หรือมองดูที่ตนเอง พวกเขาจึงดำเนินอยู่ในความไม่เชื่อและทำลายผลที่ควรเกิดขึ้นในคำอธิษฐาน

จงมุ่งความคิดของคุณไปที่คำตอบ มองเห็นว่าตนเองได้รับคำตอบแล้ว แม้ว่าจะอยู่ในสถานการณ์ที่ตรงกันข้าม ยืนหยัดอย่างมั่นคงว่าพระเจ้าทรงฟังคำอธิษฐานของคุณแล้ว เพราะพระคัมภีร์กล่าวไว้เช่นนั้น เมื่อนั้นแหละคุณจึงจะได้รับคำตอบ

คุณต้องเชื่อว่าคุณได้รับสิ่งที่คุณขอ ก่อนที่คุณจะได้รับ "เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า ขณะเมื่อท่านจะอธิษฐานพระเจ้าขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ และท่านจะได้รับสิ่งนั้น" (มก. 11:24) การเชื่อว่าได้รับมาก่อน การได้รับสิ่งนั้น

บางคนพูดว่า "ฉันจะไม่เชื่อสิ่งที่ฉันมองไม่เห็น" แต่ในฝ่ายธรรมชาติเราเชื่อหลายสิ่งหลายอย่างที่เรามองไม่เห็น ตัวอย่างเช่น ทั้งโลกตกอยู่ในความหวาดกลัวตอนที่ปรมาณูระเบิด และปล่อยกัมมันตภาพ

รังสีเข้าสู่ชั้นบรรยากาศ คุณไม่สามารถมองเห็นหรือรู้สึกได้ แต่อย่างไรก็ตามมันมีอำนาจในการทำลายล้าง

ความเชื่อที่ขัดแย้งกับสถานการณ์

ฮีบรู 13:5, 6

5 ...เพราะพระองค์ได้ตรัสว่า เราจะไม่ละท่าน หรือทอดทิ้งท่านเลย

6 เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายอาจกล่าวด้วยใจเชื่อมั่นว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัวมนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า"

เรากล้าพูดว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของเราหรือไม่? นั่นคือสิ่งที่เราควรพูด

"ทุกคนอธิษฐานเพื่อฉันด้วย ฉันรู้สึกเหมือนพระเจ้าทรงทอดทิ้งฉันไปแล้ว" พี่น้องที่นำเสนอคนหนึ่งร้องขึ้นมา "ฉันไม่รู้ว่าจะมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ไหม ฉันหวังว่าจะอยู่ได้ ช่วยอธิษฐานให้ฉันยึดมั่นอย่างสัตย์ซื่อ จนถึงที่สุดได้" นี่เป็นการขอให้อธิษฐานเพื่อที่เราคุ้นเคยมากในการประชุมอธิษฐานและเป็นพยาน แต่นั่นไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าบอกให้เราพูด

คนมากมายกล้าพูดว่า "ฉันถูกเขียนดีฉันแพ้แล้ว มารผูกมัดฉันไว้" ไม่มีพระคัมภีร์ตอนใดที่เรารู้ว่าพระเจ้าตรัสให้เรากล้าพูดเช่นนั้น

พระเจ้าตรัสว่า "เราจะไม่ละท่าน หรือทอดทิ้งท่านเลย เหตุฉะนั้นเราทั้งหลาย

อาจกล่าวด้วยใจเชื่อมั่นว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า"

ให้เราหยุดพูดถ้อยคำผิด ๆ และเริ่มพูดในสิ่งที่ถูกต้อง จงพูดว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นพระผู้ช่วยของฉัน จงพูดว่าพระเจ้าเป็นผู้รักษาคุณให้หาย จงพูดว่าพระเจ้าทรงรับความอ่อนแอและความเจ็บไข้ของคุณไปแล้ว จงพูดสิ่งที่ถูกต้องเสมอ จงเชื่อสิ่งที่ถูกต้องเสมอ

ความคิดที่ไม่ถูกต้อง ความเชื่อที่ไม่ถูกต้อง และคำพูดที่ไม่ถูกต้องจะทำให้คุณพ่ายแพ้ มารไม่สามารถทำให้คุณพ่ายแพ้ได้ เพราะพระเยซูได้ทำให้มารพ่ายแพ้เพื่อคุณแล้ว ซาตานไม่ได้ทำให้คุณพ่ายแพ้ แต่คุณทำให้ตัวเองพ่ายแพ้ต่างหาก ถ้ามันทำให้คุณพ่ายแพ้ได้ ก็เพราะคุณอนุญาตให้มันทำได้นี้เป็นการยินยอมที่เป็นผลมาจากความไม่รู้

พระเจ้าทรงประทานพระวจนะของพระองค์แก่เราโดยตรง เพื่อความเชื่อของเราจะได้ถูกต้องถ้าความคิดของเราถูกต้อง ความเชื่อของเราถูกต้อง การพูดจาของเราก็จะถูกต้องด้วย "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า" "องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้า"

ความเชื่อ "พูด" คำตอบออกมา

ความเชื่อแท้ในพระวจนะกล่าวว่า ถ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ ก็เป็นดังนี้ ถ้าพระองค์ตรัสว่า "...ด้วยบาปผลของพระองค์ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย" (1 ปต. 2:24) เราก็หายแล้ว ถ้าพระองค์

ตรัสว่า "พระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดที่พวกท่านขาดอยู่นั้น จากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์ในพระเยซูคริสต์" (ฟล. 4:19) พระองค์จะทรงกระทำอย่างนั้น ถ้าพระคัมภีร์กล่าวว่า "...พระเจ้าทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งแห่งชีวิตข้าพเจ้า" (สดด. 27:1) พระองค์ก็ทรงเป็นเช่นนั้น

อีกนัยหนึ่งคือ ความเชื่อแท้ในพระเจ้าก็เพียงแค่พูดถึงคุณเองอย่างที่เราจะกล่าวไว้ เรามีสิ่งที่พระวจนะกล่าวว่าเราเป็น เราเป็นอย่างที่พระวจนะกล่าวว่าเราเป็น ถ้าพระเจ้าตรัสว่าเราเข้มแข็ง เราก็เข้มแข็ง ถ้าพระองค์ตรัสว่าเราได้รับการรักษาให้หายโรคแล้ว เราก็หายแล้ว ถ้าพระองค์ตรัสว่าพระองค์ทรงห่วงใยเรา พระองค์ก็ทรงห่วงใยเราจริง

ฮีบรู 4:14

14 เหตุฉะนั้น เมื่อเรามีสมาหุโรหิต ผู้เป็นใหญ่ที่ผ่านฟ้าสวรรค์เข้าไปถึงพระเจ้าแล้ว คือพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า ขอให้เราทั้งหลายมั่นคงในพระศาสนาของเรา

เพราะพระเยซูทรงเป็นมหาบุโรหิตของเรา พระองค์ทรงประทับอยู่ที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ ทรงทูลวิงวอนเพื่อเรา เราจึงสามารถได้รับคำตอบที่เราทูลขอเดี๋ยวนี้ คำว่า "พระศาสนา" ที่แปลมาจากภาษากรีก ผมศึกษาแล้ว และพบว่าควรจะแปลแบบนี้ "ขอให้เราทั้งหลายมั่นคงที่จะกล่าวสิ่งเดียวกันนี้"

พระเยซูทรงประทับในฟ้าสวรรค์ ทรงเป็น

ตัวแทนของเราต่อหน้าบัลลังก์ของพระเจ้า พระองค์ตรัสว่า "ข้าพระองค์เป็นตัวแทนของพวกเรา ข้าพระองค์ตายแทนพวกเราแล้ว" พระเยซูไม่ได้สิ้นพระชนม์เพื่อพระองค์เอง พระองค์ไม่จำเป็นต้องทำเพื่อพระองค์เอง เพราะพระองค์ไม่ใช่คนบาป พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา ทรงยอมเป็นตัวแทนที่จะรับเอาความบาปของเราไป พระองค์ทรงรับความเจ็บไข้และโรคภัยของเราไว้ ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา ทรงเป็นขึ้นจากความตายเพื่อเรา และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์เพื่อเรา เดียวนี้ พระองค์ประทับอยู่ที่นั่นและตรัสว่า "ข้าพระองค์ทำทุกอย่างเพื่อพวกเรา" และเราจะต้องยึดมั่นที่จะกล่าวสิ่งเดียวกันกับที่พระเยซูตรัสในสวรรค์ขณะที่เราอยู่บนโลกนี้

มาระโก 11:23

23 ...ถ้าผู้ใด ๆ จะสั่งภูเขานี้ว่า "จงลอยไปลงทะเล" และมีได้สงสัยในใจแต่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ตามที่สั่งนั้น ก็จะเป็นตามนั้นจริง

ความเชื่อต่อพระเจ้าที่อยู่ในใจ แต่ไม่พูดอะไรออกมานั้นไม่เกิดผล ไม่มีข้อใดในพระคัมภีร์ที่บอกเราว่าเราควรทำเช่นนั้น

ความเชื่อที่เก็บไว้ในใจของคุณเพียงอย่างเดียวจะไม่ทำให้คุณหายโรคได้ ไม่เต็มคุณให้เต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ หรือได้รับคำตอบเมื่อคุณอธิษฐาน แต่ความเชื่อในใจที่ถูกปลดปล่อยออกมาผ่านทางปากของคุณต่างหากที่เกิดผล

ข้อพระธรรมควรจำ:

"อย่าให้มัน (พระวจนะ) หนีไปจากสายตาของเจ้า" (สภษ. 4:21)

การนำบทเรียนไปใช้ : "...จึงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น..." (ยก. 1:22)

ความเชื่อที่มีการกระทำ (ตอนที่ 1)

ข้อพระคัมภีร์: โยชูวา 6:2-5, 16, 20 ; ลูคา 5:18-20, 24, 25

สาระสำคัญ: การอัศจรรย์ยิ่งใหญ่เกิดขึ้นได้โดยผู้ที่กระทำตามพระวจนะของพระเจ้า

ทั้งในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่ เราจะพบตัวอย่างของประชากรของพระเจ้าที่สามารถกระทำการยิ่งใหญ่ ให้สำเร็จบรรลุลผลได้โดยการทำตามความเชื่อ การอัศจรรย์ยิ่งใหญ่เกิดขึ้นโดยบุคคลผู้ถ่อมใจที่กระทำตามพระวจนะของพระเจ้าด้วยความเชื่ออย่างง่าย ๆ

ความเชื่อที่แสดงออก เป็นการกระทำในพันธสัญญาเดิม

โยชูวา 6:2-5, 16, 20

2 พระเจ้าตรัสกับโยชูวาว่า "ดูนะเราได้มอบเมืองเยรีโคไว้ในมือเจ้าแล้ว ทั้งกษัตริย์และทาสทาสี

3 เจ้าทั้งหลายจงเดินขบวนรอบเมืองคือให้บรรดาทหารไปรอบเมืองครั้งหนึ่ง เจ้าจงทำเช่นนี้ทุกวัน

4 ให้ปุโรหิตเจ็ดคนถือเขาแกะเจ็ดคนนำหน้าหีบ และในวันที่เจ็ดนั้นเจ้าทั้งหลายจงเดินรอบเมืองเจ็ดครั้ง ให้ปุโรหิตเป่าเขาแกะไปด้วย

5 และเมื่อเขาเป่าเขาแกะเป็นเสียงยาวพอเจ้าได้ยินเสียงเขาแกะนั้น ก็ให้ประชาชนทั้งปวงโห่ร้องขึ้นด้วยเสียงอันดัง กำแพงเมืองนั้นก็พังลงราบ และประชาชน

จะขึ้นไป ทุกคนต่างตรงไปข้างหน้าตน 16 ในครั้งที่เจ็ด เมื่อปุโรหิตเป่าเขาแกะโยชูวาทักแก่ประชาชนว่า "จงโห่ร้องขึ้นเถิด เพราะพระเจ้าทรงมอบเมืองให้แก่ท่านแล้ว 20 เหตุฉะนั้น ประชาชนก็โห่ร้อง และแตรก็เป่า พอประชาชนได้ยินเสียงเขาแกะเขาก็โห่ร้องดัง และกำแพงก็พังลงราบ ประชาชนจึงขึ้นไปในเมือง ทุกคนต่างตรงไปข้างหน้าตนและเข้ายึดเมืองนั้น

ในข้อ 2 เราอ่านพบว่าพระเจ้าตรัสกับโยชูวาว่าพระองค์ทรงมอบเมืองเยรีโคไว้ "ในมือเจ้าแล้ว" อย่างไรก็ตาม นี่ไม่ได้หมายความว่า โยชูวาและประชาชนอิสราเอลสามารถนั่งรออย่างสบายใจ คอยให้เมืองนั้นตกเป็นของพวกเขาโดยอัตโนมัติ พวกเขาต้อง ทำ บางสิ่งบางอย่าง

พระเจ้าทรงประทานคำสั่งอย่างชัดเจนในการเข้ายึดแผ่นดินที่พระองค์ทรงมอบให้แก่พวกเขาแล้ว แต่พวกเขาต้องเชื่อพระคำรัสและกระทำตามนั้น การกระทำตามพระวจนะของพวกเขา คือ ความเชื่อที่มีการกระทำ

พวกเขาจะต้องเดินรอบกำแพงเมืองวันละหนึ่งครั้งเป็นเวลาหกวัน ในวันที่เจ็ดพวกเขาต้องเดินรอบกำแพงเมืองเจ็ดครั้ง

ครั้งเมื่อเครื่องดนตรีดังขึ้น พวกเขาจะต้อง
โห่ร้อง

ให้สังเกตว่า พวกเขาโห่ร้องในขณะที่
กำลังยังตั้งอยู่ ใครๆ ก็สามารถโห่ร้องได้
เมื่อกำลังล้มลง ไม่ต้องใช้ความเชื่อ
ในการทำเช่นนั้นเลย แต่พวกเขากระทำตาม
ความเชื่อของพวกเขา พวกเขา "โห่ร้อง
ด้วยเสียงอันดัง" และกำลังก็พังลง!

คนมากมายยังคงนั่งรอให้บางสิ่งเกิดขึ้น
กับพวกเขา พวกเขาเป็นคนที่เฉื่อยชาไม่มาก
ก็น้อย เป็นความเชื่อแบบเรื่อยๆ แทนที่
จะเป็นความเชื่อที่มีการกระทำ พวกเขา
กลับนั่งรอคอยให้บางสิ่งเกิดขึ้นก่อน

เมื่อหลายปีก่อนผมเคยพบชายคนหนึ่ง
ที่เป็นแบบนี้ในรัฐโคโลราโด เขาแต่งงาน
มีภรรยาและลูก 5 คน และเขาได้แต่รอ
ให้บางสิ่งเกิดขึ้น แต่สิ่งเดียวที่เกิดขึ้นคือ
ใบแจ้งหนี้ที่มากขึ้น เขาต้องทำอะไรบ้าง
ไม่ใช่ นั่งเฉยๆ เราทุกคนต่างก็มีหน้าที่
รับผิดชอบบางอย่าง เราไม่ควรนั่งอยู่กับบ้าน
และคาดหวังให้บางสิ่งเกิดขึ้น แต่ถ้าเรา
อธิษฐาน, เชื่อ และกระทำตามความเชื่อนั้น
บางสิ่งบางอย่างก็จะเกิดขึ้น

ความเชื่อที่มีการกระทำใน พันธสัญญาใหม่

ลูกา 5: 18 - 20, 24, 25

18 และดูเถิด มีผู้หามคนง่อยคนหนึ่งนอนบน
ที่นอน และเขาหาช่องที่จะหามคนง่อยนั้น
เข้ามาวางลงตรงพระพักตร์ของพระองค์

19 เมื่อหาช่องเอาเข้ามาไม่ได้เพราะคนมาก
เขาจึงขึ้นไปบนดาดฟ้าหลังคาตึก หย่อนคนง่อย
ลงมาทั้งที่นอน ตามช่องกระเบื้องตรงกลาง
หมู่คน ต่อพระพักตร์พระเยซู

20 เมื่อพระองค์ทรงเห็นความเชื่อของ
เขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนง่อยว่า
"บุตรเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว"

24 แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์
มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความคิดบาปได้"
(พระองค์จึงตรัสสั่งคนง่อยว่า) "เราสั่งเจ้าว่า
จงลุกขึ้นยกที่นอนไปบ้านของเจ้าเถิด"

25 ในทันใดนั้นเขาก็ลุกขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวง
ยกที่นอนซึ่งเขาได้นอนนั้นกลับไปบ้านของตน
พลางร้องสรรเสริญพระเจ้า

เมื่อพระเยซูทรงกำลังสั่งสอนในบ้าน
หลังหนึ่ง มีผู้ชายกลุ่มหนึ่งแบกเพื่อนของเขา
มาให้พระองค์รักษา ชายคนนั้นเป็นง่อย
และต้องนอนอยู่บนเตียง ผู้ชนมากมาย
ทำให้คนกลุ่มนี้เข้าไปไม่ถึงพระเยซู แต่แทนที่
จะเลิกล้มความตั้งใจ พวกเขาตัดสินใจ
หาวิธีอื่นที่จะช่วยให้เพื่อนได้เข้าถึงพระเยซู
พวกเขาปีนขึ้นไปบนหลังคาบ้านและพวกเขา
ได้หย่อนคนง่อยที่นอนป่วยอยู่ลงมาในห้อง
จากช่องกระเบื้องที่เปิดออกต่อพระพักตร์
พระเยซู

ความเชื่อของใครที่ทำให้การอัศจรรย์นี้
เกิดขึ้น ชายง่อยที่นอนป่วยอยู่ หรือเพื่อนๆ
ที่หามเขามาถึงพระเยซู? พระคัมภีร์กล่าวว่า
"เมื่อพระองค์ทรงเห็นความเชื่อของเขา
ทั้งหลาย..." คำว่า "เขาทั้งหลาย" เป็น

พหุพจน์ เป็นความเชื่อของพวกเขาคทุกคน จะไม่ยากกว่าหรือถ้าเพื่อนๆ ของคนง่าย เล็กล้นความพยายามเมื่อเห็นผู้คนห้อมล้อม พระเยซูมากมาย พวกเขาสามารถที่จะยกไหล่ ยอมเล็กล้นความพยายามและกลับบ้านไป โดยพูดว่า "อย่างน้อยเราก็ได้พยายาม ทำดีที่สุดแล้ว" แต่พวกเขาไม่ยอมเล็กล้นง่ายๆ อย่างนั้น พวกเขาหาวิธีที่จะให้เพื่อนของเขา ได้พบพระเยซู

ชายง่อยก็แสดงความเชื่อที่ยิ่งใหญ่ด้วยเช่นกัน เพราะจะมีคนทุพพลภาพสักกี่คนที่ จะยอมให้หามขึ้นไปบนหลังคา? ยิ่งไปกว่านั้น เมื่อพระเยซูตรัสสั่งให้ลุกขึ้น และเดิน เขายังไม่ดีขึ้นเลย เขาอนอนสิ้นหวังเหมือน อย่างที่เคยเป็น เขาอาจจะพูดว่า "ลุกขึ้น และเดินหรือ? พระองค์ไม่เห็นริ้วว่าพวกเขา ต้องหามข้าพระองค์มาที่นี่? ไม่มีทางที่ ข้าพระองค์จะลุกขึ้นได้ พระองค์ต้องรักษา ข้าพระองค์ให้หายก่อน" แต่ไม่เป็นเช่นนั้น เมื่อพระเยซูตรัสสั่งให้เขาลุกขึ้น เขาเริ่ม ขยับ และเมื่อเขาทำเช่นนั้น การรักษาก็ เกิดผล ถ้าเขาปฏิเสธที่จะทำตามคำสั่ง ขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจะไม่ได้รับการ รักษาให้หายป่วย แต่เพราะเขาทำตามเขา จึงได้รับการรักษาให้หาย

ความเชื่อที่มีการกระทำใน ศตวรรษที่ 20

ในช่วงแรกของการเคลื่อนไหวของกลุ่ม เพ็นเทคอสต์ นักประกาศสุขภาพสตรีคนหนึ่ง

กำลังอธิษฐานเผื่อคน 4 คนที่นั่งในรถเข็น ด้วยเสียงอันแผ่วเบาเธอพูดว่า "ลุกขึ้น และเดินในพระนามพระเยซู" สามในสี่คนนั้น ลุกขึ้นและเดิน แต่คนที่สี่พูดว่า "ฉันเดินไม่ได้" "อีกสามคนนี้นักก็เดินไม่ได้มาก่อน" นักประกาศจึงพูดต่อว่า "แต่เดี๋ยวนี้พวกเขา เดินได้แล้ว"

"ฉันรู้ว่าพวกเขาเดินได้แล้ว" หญิงง่อยนั้น ตอบ "แต่ฉันทำไม่ได้ อาจารย์ดูซิ ฉันไม่เคย เดินมาหลายปีแล้ว" นักประกาศคนนั้นต้อง เดินจากไปและปล่อยให้เธอนั่งอยู่ที่นั่น ส่วนคนอื่นๆ ได้กระทำตามความเชื่อและ ก็เก็บเกี่ยวผลนั้นไป

ในคริสตจักรแห่งหนึ่งที่ผมไปเทศนา มีผู้ชายคนหนึ่งถูกไฟลวกท่อนล่างของร่างกาย จนทำให้เขาไม่สามารถเดินได้เป็นปกติ เขาได้แต่เขย่งไปบนพื้น ในการประชุมเพื่อ การรักษาโรคคื่นหนึ่ง ผู้ชายคนนั้นเดินมา ข้างหน้าเพื่อให้อธิษฐานเผื่อ พระเจ้าตรัส กับผมว่าควรจะทำอย่างไร และเมื่อผม เดินไปหาชายคนนั้น ผมถามเขาว่า "คุณวิ่ง ได้ไหม?"

เขารู้สึกตะลึงกับคำถามของผมและพูดว่า "ไม่ได้" แค่เดินผมยังทำไม่ได้เลย จะให้วิ่ง ได้ยังไง"

ผมจึงพูดว่า "พระเจ้าตรัสกับผมว่า ให้บอกคุณให้วิ่ง" ผู้ชายคนนั้นแทบไม่คิด อีกเลย เขาหันหลังกลับและเริ่มเขย่งขา ไปตามทางเดินระหว่างที่นั่งอย่างรวดเร็ว เท่าที่เขาสามารถทำได้ เขาเขย่งและถีบเท้า

ไปรอบๆ โบลท์ ทำอย่างนี้สามถึงสี่รอบ และเมื่อเขากลับมาที่ด้านหน้าอีกครั้ง เขาก็เดินมาอย่างปกติ เขาได้รับการรักษาให้หายอย่างสมบูรณ์! เขาได้ทำตามความเชื่อของเขา

ในการประชุมคืนถัดไปเราได้เห็นการอัศจรรย์อีกเรื่องหนึ่งอันเป็นผลสืบเนื่องมาจากคืนแรก ชายสูงอายุสองคนออกมาตามคำเชิญ ซึ่งตามปกติแล้วจะไม่ค่อยได้พบเห็นบ่อยนัก

ผมทราบภายหลังว่าทั้งสองเป็นพี่น้องกัน อายุ 72 และ 74 ปี พวกเขาอาศัยอยู่ข้างบ้านของชายที่ได้รับการรักษาให้หายเมื่อคืนก่อน เมื่อเขาทั้งสองเห็นเพื่อนบ้านที่พิการออกมาทำงานที่สวนหน้าบ้านในวันรุ่งขึ้นได้ พวกเขาคิดว่าชายคนนั้นคง

จะคลานออกมา แต่พอเห็นเขายืนขึ้นตัวตรงและหายดีแล้ว เดินรอบบ้าน ทั้งสองก็อยากรู้ว่ามีอะไรเกิดขึ้น ชายคนนั้นก็เล่าเรื่องการรักษาที่พระเจ้าทรงกระทำแก่เขา ผลก็คือ ผู้ชายทั้งสองคนมาร่วมประชุมในคืนนั้นและมอบหัวใจให้กับพระเจ้า

ความหมายที่ดีที่สุดของคำว่า ความเชื่อก็คือ: ถ้าคุณเชื่อ คุณจะทำตามที่คุณเชื่อ ถ้าคุณเชื่อในพระวจนะของพระเจ้า คุณจะทำตามเสมือนหนึ่งว่านั่นเป็นความจริง "ความเชื่อทำให้สิ่งที่เราหวังไว้มีตัวตนเป็นหลักฐานของสิ่งที่ยังไม่มีเห็นว่ามีอยู่จริง" (ฮบ. 11:1) ความเชื่อทำให้สิ่งที่เราหวังไว้มีตัวตนขึ้นมา

ข้อพระธรรมควรจำ:

"ความเชื่อทำให้สิ่งที่เราหวังไว้มีตัวตนเป็นหลักฐานของสิ่งที่ยังไม่มีเห็นว่ามีอยู่จริง" (ฮบ. 11:1)

การนำบทเรียนไปใช้ : "...จึงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น..." (ยก. 1:22)

ความเชื่อที่มีการกระทำ (ตอนที่ 2)

ข้อพระคัมภีร์: กิจการ 19:1-6; 1 โครินธ์ 14:14

สาระสำคัญ: ความเชื่อที่มีการกระทำสามารถนำมาใช้กับการรับบัพติศมา
ในพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เช่นเดียวกับที่เราจะรับของประทานอื่นๆ จากพระเจ้า

ในบทที่แล้วเราพูดถึงความเชื่อที่มีการกระทำว่าเป็นอย่างไร คือการกระทำตามพระวจนะของพระเจ้า การหายโรคออย่างอัศจรรย์เกิดขึ้นเพราะผู้คนทำตามความเชื่อก้าวออกไปตามพระสัญญาของพระเจ้าและรับการรักษาจากพระองค์

หลักการเดียวกันนี้ สามารถนำมาใช้กับการรับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ เพื่อที่จะรับฤทธิ์เดชที่ยิ่งใหญ่จากพระเจ้าได้ เราต้องก้าวออกไปโดยความเชื่อด้วย และอ้างสิทธิ์ตามพระสัญญาของพระบิดา

ของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ : ที่ทรงประทานให้แล้ว

กิจการ 19:1-6

1 ขณะที่ปอลโลยังอยู่ในเมืองโครินธ์ เปาโลได้ไปตามที่ดอน แล้วมายังเมืองเอเฟซัส ท่านพบสาวกบางคนที่นี่

2 จึงถามเขาว่า "เมื่อท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า" เขาตอบว่า "เปล่า เรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเรายังไม่เคยได้ยินเลย"

3 เปาโลจึงถามเขาว่า "ถ้าอย่างนั้นท่าน

ได้รับบัพติศมาอันใดเล่า" เขาตอบว่า "บัพติศมาของยอห์น"

4 เปาโลจึงว่า "ยอห์นให้รับบัพติศมาแสดงถึงการกลับใจใหม่ แล้วบอกคนทั้งปวงให้เชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จมาภายหลัง คือพระเยซู"

5 เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น เขาจึงรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้า

6 เมื่อเปาโลได้วางมือบนเขาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาบนเขา เขาจึงพูดภาษาแปลกๆ และได้ทำนายด้วย

เมื่อเราศึกษาพระธรรมกิจการของอัครทูต เราจะสังเกตเห็นได้ว่าหลังจากวันเพ็นเทคอสต์แล้ว พวกสาวกมักจะถามผู้เชื่อเสมอว่า "ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือยัง?" พวกเขาไม่ได้ถามว่า "พระเจ้าทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ท่านหรือเปล่า?" พระเจ้าจะไม่ทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้แก่คุณ เพราะสำหรับพระเจ้า พระองค์ทรงประทานให้แล้ว แต่ขึ้นอยู่กับคุณว่าจะรับหรือไม่ เพราะเป็นสิ่งที่คุณต้องทำด้วยตนเอง

บางคนพูดว่า "ฉันเพียงแค่หวังว่าจะรับบัพติศมาในพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ง่ายๆ

เหมือนอย่างที่คุณบอก"

แต่การรับของขวัญจะยากสักแค่ไหน? ถ้าใครคนหนึ่งจะขอหนังสือเล่มที่ผมถืออยู่นี้ ผมก็จะยื่นให้เขา ผมให้หนังสือเล่มนี้เป็นของขวัญแก่เขา สมมติว่าเขาเริ่มร้องไห้และอ้อนวอน "ได้โปรดเถิด อาจารย์เฮกิน โปรดให้ผมเถิด" คนอื่นต้องคิดว่าเขาเสียสติแน่ พวกเขาคงจะสงสัยว่าทำไมเขาจึงไม่ยื่นมือออกมาและรับหนังสือที่ผมให้

สิ่งต่างๆ ในฝ่ายวิญญาณก็เป็นจริง เหมือนกับวัตถุที่จับต้องได้ พระเจ้าทรงประทานของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เรา เราไม่จำเป็นต้องร้องไห้และอ้อนวอนที่จะได้รับ พระเจ้าตรัสว่า "นี่คือของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ ถ้าเจ้าบังเกิดใหม่แล้ว เจ้าก็รับได้เดี๋ยวนี้ ไม่จำเป็นต้องรอ เจ้าพร้อมแล้วที่จะรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เดี๋ยวนี้!" "ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และได้ยินพระวจนะของพระเจ้า" (รม. 10:17) เรามีพระสัญญาของพระเจ้าในพระวจนะ ความเชื่อคือการกระทำตามพระวจนะ

ในการประชุมที่ผมไปเทศนาที่เมืองหนึ่งในรัฐเท็กซัส ผู้หญิงคนหนึ่งเดินออกมารับการอธิษฐานเพื่อรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผมวางมืออธิษฐานเผื่อเธอ พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาเหนือเธอ แต่เธอไม่ตอบสนอง ผมวางมืออธิษฐานอีกเป็นครั้งที่สอง เธอก็ไม่ตอบสนองอีกเช่นเคย ผมจึงเปิดพระคัมภีร์ไปที่ กจ. 2:4 และ

ให้เธออ่านพระธรรมข้อนั้นด้วยเสียงดัง เธออ่านว่า "เขาเหล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงตั้งต้นพูดภาษาอื่นๆ ตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด"

"พระคัมภีร์บอกว่าใครเป็นคนพูดภาษาอื่นๆ?" ผมถาม

"พระคัมภีร์บอกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์พูด" เธอตอบ

ผมบอกให้เธออ่านอีกครั้ง ในที่สุดหลังจากที่อ่านไปแล้วสี่ครั้ง เธอจึงได้เห็นสิ่งที่พลาดไปในครั้งก่อนๆ เธอมองหน้าผมด้วยความแปลกใจและพูดว่า "ทำไมพวกเราพูดภาษาอื่นๆ ดิฉันเคยคิดเสมอว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นผู้พูด"

ผมจึงพูดว่า "ให้เราอ่านพระธรรมตอนอื่นๆ ด้วย" และผมให้เธออ่าน กจ. 10:44-46 "เมื่อเปโตรยังกล่าวคำเหล่านั้นอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับคนทั้งปวงที่ฟังพระวจนะนั้น ฝ่ายพวกที่ได้เข้าสู่หนัดซึ่งเชื่อถือในพระเยซูเจ้า คือที่มาด้วยกันกับเปโตรก็ประหลาดใจ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ลงมาบนคนต่างชาติด้วย เพราะเขาได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาต่างๆ และยกย่องสรรเสริญพระเจ้า"

แล้วเราก็ก้าวไปที่ กจ. 19:6 "เมื่อเปาโลได้วางมือบนเขาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาบนเขา เขาจึงพูดภาษาแปลกๆ และได้ทำนายด้วย"

"เออล่ะ ผมจะถามคุณ" ผมพูด "เมื่อผมวางมือคุณในตอนแรก พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาเหนือคุณหรือไม่? คุณรู้สึกถึงฤทธิ์อำนาจของพระเจ้าเหนือคุณหรือไม่?"

"แน่นอน" เธอตอบ

"แล้วลึนของคุณอยากจะพูดอะไรบางอย่างที่ไม่ใช่ภาษาอังกฤษไหม?" ผมถาม

"ทำไมล่ะคะ" เธอพูด "ดิฉันพยายามหลีกเลี่ยงที่จะไม่พูดภาษานั้น"

"คุณไม่ควรจะหลีกเลี่ยง" ผมพูด "คุณควรจะร่วมมือกับลึนของคุณ" (บางคนมีความคิดว่าเขาควรจะต่อต้านสิ่งที่กำลังกระตุ้นอยู่ให้นานที่สุดเท่าที่จะนานได้ จนกว่าจะถูกครอบครองด้วยฤทธิ์อำนาจของพระวิญญาณ แต่เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ประทานถ้อยคำ คุณต้องมีความเชื่อที่จะกระทำตาม)

นานมาแล้วผมคุยกับผู้ชายคนหนึ่งที่รอคอยพระวิญญาณมานานถึง 15 ปี เขาพูดว่า "อาจารย์ไม่สามารถอธิบายเรื่องการรอคอยแก่ผมได้ เพราะผมรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับการแสวงหาพระเจ้า" เขารู้ทุกอย่างเกี่ยวกับการแสวงหา แต่ไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับการรับไว้ ทั้งสองอย่างนี้แตกต่างกันมาก

เพื่อนผู้รับใช้คนหนึ่งของผมเล่าเรื่องของผู้ชายคนหนึ่งที่พักกับเขาว่า "ผมแสวงหาพระวิญญาณบริสุทธิ์มา 19 ปีแล้ว"

ผู้รับใช้คนนั้นตอบว่า "คุณยังไม่ได้แสวงหาเลย เพราะพระเยซูตรัสว่า 'จงขอ

แล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน' (มธ. 7 : 7) ถ้าคุณแสวงหาคุณก็น่าจะพบแล้ว สิ่งที่คุณทำมาตลอดคือคุณนั่งเฝ้าอยู่ที่แท่นบูชาเท่านั้น" ดูเหมือนว่านี่เป็นสิ่งที่คนจำนวนมากกำลังทำอยู่ คือนั่งเฝ้าอยู่ที่แท่นบูชา ถึงเวลาแล้วที่เราจะเลิกนั่งเฝ้าและเริ่มต้นลงมือกระทำตามพระวาทะของพระเจ้า เพราะความเชื่อคือการกระทำ

ของประทานของ

พระวิญญาณบริสุทธิ์ :

ประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณ

1 โครินธ์ 14:14

14 เพราะถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานเป็นภาษาแปลกๆ ใจของข้าพเจ้าอธิษฐานก็จริง แต่ความคิดก็ไม่ใช่ประโยชน์

ร่างกายของคุณเป็นที่อาศัยหรือบ้านของวิญญาณของคุณ เมื่อคุณบังเกิดใหม่ พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จเข้ามาในวิญญาณของคุณ ฉะนั้น ร่างกายของคุณจึงกลายเป็นพระวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์

การบังเกิดใหม่ในพระวิญญาณบริสุทธิ์คือประสบการณ์ที่เกิดขึ้นหลังจากการบังเกิดใหม่ การรับบังเกิดใหม่ในพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณ ไม่ใช่ประสบการณ์ทางความคิดหรือร่างกาย

คุณไม่สามารถติดต่อกับพระเจ้าได้โดยทางความคิด พระเจ้าไม่ใช่ความคิด ก็นดาร์วี่ 23:19 กล่าวว่า "พระเจ้า

มิใช่มนุษย์..." หมายความว่า พระเจ้าไม่ใช่สิ่งมีชีวิตที่มีร่างกาย พระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณ

ให้สังเกตว่าพระองค์ไม่ใช่ "วิญญาณทั่วไป" พระองค์ทรงเป็น "พระวิญญาณ" คนจำนวนมากเข้าใจคำว่า "วิญญาณ" หมายถึงอิทธิพลหรือบรรยากาศ แต่พระเจ้าไม่ใช่วิญญาณทั่วไป พระเยซูตรัสว่า "พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ..." (ยน. 4:24) พระองค์ทรงเป็นพระลักษณะเฉพาะของพระเจ้าเราไม่สามารถติดต่อกับพระเจ้าได้ด้วยความคิดของเรา เราไม่สามารถติดต่อกับพระองค์ได้ด้วยร่างกายของเรา เราติดต่อกับพระเจ้าได้โดยวิญญาณของเรา เพราะพระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณ

นี่เป็นสาเหตุที่คนจำนวนมากพบปัญหาในการพยายามรับบัพติศมาในพระวิญญาณ พวกเขาพยายามรับบัพติศมาในพระวิญญาณด้วยความคิดหรือความพยายามฝ่ายร่างกาย พวกเขาต้องการประสบการณ์ฝ่ายร่างกาย แต่นี่เป็นประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณ ประสบการณ์ฝ่ายร่างกายอย่างเดียวในการรับบัพติศมาคือการพูดภาษาแปลกๆ พระองค์จะทรงประทานถ้อยคำ แต่ถ้อยคำนั้นจะออกมาจากวิญญาณของคุณ และคุณเป็นคนพูดถ้อยคำนั้น

เปาโลกล่าวว่า "เพราะถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานเป็นภาษาแปลกๆ ใจของข้าพเจ้าอธิษฐานก็จริง แต่ความคิดก็ไม่เป็นประโยชน์" (1คร.14:14) พระคัมภีร์การแปลบัพติศมา

(The Amplified) อ่านได้ดังนี้ "วิญญาณของข้าพเจ้า (โดยพระวิญญาณที่อยู่ภายในข้าพเจ้า) อธิษฐาน" หรืออีกนัยหนึ่งคือ พระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้สถิตอยู่ภายในคุณเป็นผู้ประทานความสามารถในการพูดภาษาอื่นๆ ให้แก่คุณ

พระเยซูตรัสว่า "เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะประทานผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อจะได้อยู่กับท่านตลอดไป" (ยน. 14:16) พระองค์เสด็จเข้ามาประทับอยู่ในคุณ และคุณต้องเรียนรู้ที่จะตอบสนองต่อพระองค์ พระองค์จะทรงประทานถ้อยคำแก่คุณ คนจำนวนมากผิดพลาดตรงนี้ เพราะพวกเขาพึ่งพาประสาทสัมผัสตามธรรมชาติ นั่นคือ สิ่งที่มีมองเห็นได้ยินหรือรู้สึก พวกเขาจะไม่เชื่อว่าได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์จนกว่าพวกเขาจะพูดภาษาแปลกๆ อย่างไรก็ตาม คุณต้องเชื่อและรับพระวิญญาณบริสุทธิ์ก่อน คุณจึงจะพูดภาษาแปลกๆ ซึ่งเป็นผลจากการรับพระวิญญาณได้

"เขาเหล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์..." (กจ. 2:4) โปรดสังเกต พระคัมภีร์กล่าวว่าพวกเขาประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ หลังจากที่ประกอบด้วยพระวิญญาณแล้วพวกเขาจึงเริ่มต้นพูดภาษาแปลกๆ นี่เป็นสิ่งที่หลายคนสะดุดอยู่ พวกเขาต้องการพูดภาษาแปลกๆ ก่อน จากนั้นจึงจะเชื่อว่าพวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ แต่คุณต้องเชื่อว่าได้รับก่อนเป็นอันดับแรก

ในการรับของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ เช่นเดียวกันกับการรับสิ่งใดก็ตาม

จากพระเจ้า คุณต้องก้าวออกไปด้วยความเชื่อ
ให้ความเชื่อทำงาน แล้วคุณ就会有ความเชื่อ
ที่มีการกระทำได้

ข้อพระธรรมควรจำ:

"...พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาบนเขา
เขาจึงพูดภาษาแปลกๆ และได้ทำนายด้วย"
(กจ. 19:6)

การนำบทเรียนไปใช้ : "...จึงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น..."
(ยก. 1:22)

ความเชื่อกับความรู้สึก

ข้อพระคัมภีร์: ยอห์น 20:24-29; 2 โครินธ์ 5:17

สาระสำคัญ: สูตรของความเชื่อ คือ

- (1) ค้นดูพระสัญญาในพระวจนะของพระเจ้าสำหรับทุกเรื่องที่คุณกำลังแสวงหา
- (2) เชื่อพระวจนะของพระเจ้า
- (3) อย่าครุ่นคิดเกี่ยวกับสถานการณ์ที่ขัดแย้งกับความเชื่อ
- (4) สรรเสริญพระเจ้าสำหรับคำตอบ

สมิธ วิกเกิลสเวิร์ธ บุคคลแห่งความเชื่อ ผู้เป็นที่รักยิ่งเคยกล่าวไว้ว่า "ผมไม่สามารถเข้าใจพระเจ้าได้ด้วยความรู้สึก ผมไม่สามารถเข้าใจพระเยซูได้ด้วยความรู้สึก ผมสามารถเข้าใจพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์ได้ตามที่พระคัมภีร์กล่าวถึงพระองค์ไว้เท่านั้น พระเจ้าทรงเป็นทุกอย่างที่พระคัมภีร์กล่าวว่า พระองค์ทรงเป็น เราจำเป็นต้องทำความเข้าใจกับพระองค์ผ่านทางพระวจนะ"

คนมากมายพยายามทำความเข้าใจกับพระเจ้าผ่านความรู้สึก เมื่อพวกเขาารู้สึกดี พวกเขาคิดว่าพระเจ้าทรงฟังคำอธิษฐาน เมื่อพวกเขารู้สึกแย่ พวกเขาคิดว่าพระองค์ไม่ทรงฟัง ความเชื่อของพวกเขาขึ้นอยู่กับความรู้สึก แทนที่จะขึ้นอยู่กับพระวจนะของพระเจ้า

ความเชื่อแบบโรมัส

ยอห์น 20:24-29

24 ฝ่ายโรมัสที่เขาเรียกกันว่าแฝด ซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งในสิบสองคนนั้น ไม่ได้อยู่กับ

พวกเขาเมื่อพระเยซูเสด็จมา

25 สาวกอื่นๆ จึงบอกโรมัสว่า "เราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว" แต่โรมัสตอบเขาเหล่านั้นว่า "ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ได้เอานิ้วของข้าแยงเข้าไปที่รอยตะปูนั้น และไม่ได้เอามือของข้าแยงเข้าไปที่ซี่ข้างของพระองค์แล้ว ข้าจะไม่เชื่อเลย"

26 ครั้นล่วงไปแปดวันแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์อยู่ด้วยกันในบ้านนั้นอีก และโรมัสก็อยู่กับพวกเขาด้วย ประตูปิดแล้ว แต่พระเยซูเสด็จเข้ามาประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขา และตรัสว่า "สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด"

27 แล้วพระองค์ตรัสกับโรมัสว่า "จงยื่นนิ้วมาที่นี่และคู่มือของเรา จงยื่นมือออกคลำที่ซี่ข้างของเรา อย่าขาดความเชื่อเลย จงเชื่อเถิด"

28 โรมัสทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์"

29 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เพราะท่าน

**ได้เห็นเราท่านจึงเชื่อหรือ ผู้ที่ไม่เห็นเรา
แต่เชื่อก็เป็นสุข"**

โรมัสเป็นคนที่ไม่ให้ความเชื่อขึ้นอยู่กับความรู้สึก เขาบอกว่าเขาจะไม่เชื่อจนกว่าจะได้เห็นรอยตะปูที่พระหัตถ์ของพระเยซู และได้แยงเข้าไปที่รอยตะปุนั้น เขาพึ่งในสิ่งที่เขามองเห็นและสัมผัสได้ ไม่ใช่สิ่งที่พระเจ้าตรัส

ในทุกวันนี้มี "คริสเตียนแบบโรมัส" เป็นจำนวนมากที่เชื่อในสิ่งที่พวกเขาารู้สึกมองเห็น ได้ยินและสัมผัสได้เท่านั้นความเชื่อแท้ในพระเจ้าขึ้นอยู่กับพระวจนะของพระเจ้า ความเชื่อแท้พูดว่า "ถ้าพระเจ้าตรัสว่าจริงก็จริง" ความเชื่อในพระเจ้าคือเชื่อในพระวจนะของพระองค์ ถ้าพระวจนะของเจ้ายกย่องว่าพระองค์ทรงฟังผม ผมรู้ว่าพระองค์ทรงฟังผม เพราะพระวจนะของพระองค์ไม่สามารถหลอกลวงได้

ถ้าความเชื่อของเราขึ้นอยู่กับความรู้สึกเรากำลังใช้ความเชื่อตามธรรมชาติของมนุษย์เท่านั้น และเราไม่สามารถรับผลฝ่ายวิญญาณได้ด้วยตามธรรมชาติของมนุษย์ เราต้องใช้ความเชื่อที่ตรงตามพระคัมภีร์-ความเชื่อแบบพระคัมภีร์--เชื่อในพระวจนะของพระเจ้า

ครั้งหนึ่งเมื่อผมอธิษฐานเพื่อผู้หญิงคนหนึ่ง ที่เคยเดินมาเข้าแถวเพื่อขอรับการอธิษฐานหลายครั้งแล้ว แต่เธอไม่เคยได้รับการรักษาให้หาย หลังจากที่ผมอธิษฐานเธอพูดขึ้นมาทันทีว่า "ดิฉันยังไม่หาย

อาจารย์ช่วยอธิษฐานอีกนะคะ" ผมอธิษฐานอีกครั้ง และเมื่อจบคำอธิษฐาน เธอก็พูดสิ่งเดียวกันนี้อีก

หลังจากการอธิษฐานครั้งที่สามซึ่งดูเหมือนจะไม่เกิดผลอะไร ผมถามเธอว่า "เมื่อไรคุณจะเริ่มเชื่อว่าคุณหายแล้ว?"

"ก็..." เธอพูด "เมื่อดิฉันหาย"

"แล้วคุณจะไปเพื่ออะไรครับ? ดูเหมือนว่าคุณรู้อยู่แล้วนี่" ผมบอกกับเธอ

ใครๆ ก็สามารถเชื่อในสิ่งที่เขาเองสามารถรู้สึก ได้ยิน หรือมองเห็นได้ พวกเรามีชีวิตอยู่และกระทำการในขอบเขตของร่างกายเกือบตลอดเวลา ฉะนั้นจึงเห็นได้อย่างชัดเจนว่าเราต้องดำเนินตามสิ่งที่ตาเรามองเห็น แต่เมื่อมาถึงเรื่องของพระคัมภีร์เรื่องฝ่ายวิญญาณ เราต้องไม่ดำเนินตามสิ่งที่ตาเราเห็น เราดำเนินโดยความเชื่อ

การหายโรคคือเรื่องฝ่ายวิญญาณ

การรักษาของพระเจ้าเป็นการรักษาฝ่ายวิญญาณ หากวิทยาศาสตร์การแพทย์รักษาได้ ก็เป็นการรักษาผ่านทางร่างกาย คริสเตียนวิทยาศาสตร์ (Christian Science) เป็นลัทธิที่สอนเกี่ยวกับการรักษาโรคโดยวิธีทางจิต ไม่ใช่ยารักษา ปล่อยให้หายไปเอง) รักษาผ่านทางความคิด แต่เมื่อพระเจ้าทรงรักษา พระองค์ทรงรักษาผ่านทางวิญญาณ

2 โครินธ์ 5:17

17 เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดเก่าๆ

ก็ล่องไป นี่แหละกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น

การหายโรคฝ่ายวิญญาณหรือการรักษาที่มาจากพระเจ้าสามารถทำได้ด้วยวิธีเดียวกันกับการบังเกิดใหม่ ซึ่งเป็นการรับการบังเกิดใหม่ฝ่ายวิญญาณ

เมื่อคุณบังเกิดใหม่ ร่างกายของคุณไม่ได้เกิดใหม่ คุณยังคงมีร่างกายอย่างที่คุณเคยมี เมื่อเปาโลกล่าวว่า "ถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว..." ท่านไม่ได้พูดถึงร่างกายของมนุษย์ที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ การบังเกิดใหม่ไม่ได้เปลี่ยนรูปร่างทางกาย หลังจากที่คุณรอดแล้วมนุษย์ภายในควรควบคุมร่างกาย แน่หนอนว่าเป็นมนุษย์ภายในที่บังเกิดใหม่แล้ว

การบังเกิดใหม่คือการเกิดใหม่ฝ่ายวิญญาณของมนุษย์ พระเยซูตรัสว่า "มนุษย์ให้กำเนิดมนุษย์ แต่พระวิญญาณให้กำเนิดวิญญาณ" (ยน. 3:6) เราไม่สามารถบอกได้ทันทีว่ามีอะไรเกิดขึ้นภายในของใครๆ หนึ่ง เพราะมันเกิดขึ้นในวิญญาณ แต่ถ้าคนๆ นั้นดำเนินอยู่ในความสว่างที่เขาได้รับ เมื่อผ่านไปสักระยะหนึ่ง สิ่งใหม่นั้นก็จะปรากฏให้เห็นอย่างชัดเจน

บ่อยครั้งที่เรามักจะเข้าใจผิดเมื่อเห็นคนเดินมาที่ธรรมาสัน อธิษฐาน ทูลขอ กระโดดโลดเต้น และโอบกอดทุกคนทำเหมือนว่ามีความสุขมาก หลังจากนั้นเราไม่เคยเห็นพวกเขาอีกเลย เราคิดว่าพวกเขาได้รับสิ่งมหัศจรรย์บางอย่างจากพระเจ้า แต่นั่นเป็นเพียงประสบการณ์ทางอารมณ์เท่านั้น

ไม่ใช่การบังเกิดใหม่

บางครั้งเราเห็นคนที่เดินมารับความรอดโดยไม่แสดงอารมณ์ใดๆ เราสงสัยว่าพวกเขาได้รับอะไรจากพระเจ้าหรือเปล่า เราคิดว่าพวกเขาไม่ได้อธิษฐานที่ธรรมาสันนานพอที่จะได้รับอะไร แต่คนเหล่านี้ส่วนใหญ่กลับเป็นคริสเตียนที่มั่นคงตลอดชีวิต (นี่เป็นอีกตัวอย่างหนึ่งของความเชื่อที่พึ่งประสาทสัมผัสของร่างกาย)

แน่นอน ผมเชื่อในความรู้สึกด้วย แต่ผมให้สิ่งนั้นเป็นสิ่งที่สุดท้าย พระวาระของพระเจ้าต้องมาเป็นอันดับแรก ความเชื่อในพระวาระของพระเจ้าเป็นอันดับที่สอง และความรู้สึกเป็นอันดับสุดท้าย คนจำนวนมากทำในทางตรงกันข้าม โดยให้ความรู้สึกมาเป็นอันดับแรก ความเชื่อในความรู้สึกเป็นอันดับที่สอง และพระวาระของพระเจ้าเป็นอันดับสุดท้าย คนเหล่านี้จะไม่ประสบความสำเร็จในสิ่งใดเลย

การดำเนินชีวิตที่เป็นไปตามธรรมชาติต้องอาศัยประสาทสัมผัสฝ่ายร่างกาย (ตัวอย่างถ้าเราข้ามถนนและสายตาของเราบอกว่ารถกำลังมุ่งหน้ามา เราต้องหยุดจนกว่ารถคันนั้นจะผ่านไป) แต่คนมากมายพยายามเชื่อพระเจ้าด้วยความเชื่อทางกาย ความเชื่อฝ่ายธรรมชาติ และถ้าประสาทสัมผัสของเขาบอกว่าไม่ได้เป็นเช่นนั้น พวกเขา ก็เชื่อว่าไม่ได้เป็นเช่นนั้นจริง ประสาทสัมผัสทางกายไม่มีส่วนเกี่ยวข้องใดๆ กับพระคัมภีร์พระวาระของพระเจ้าเป็นจริง ไม่ว่าความรู้สึก หรือสถานการณ์จะเป็นอย่างไร "ข้าแต่พระเจ้า

พระวณะของพระองค์ปักแน่นอยู่ในสวรรค์
เป็นนิรันดร์" (สดด. 119:89)

สูตรของความเชื่อ

ต่อไปนี้เป็นสูตรของความเชื่อที่คุณสามารถใช้ได้อย่างเกิดผล

ประการแรก ให้พระวณะของพระเจ้า
อยู่ในทุกสิ่งที่คุณกำลังแสวงหา ประการที่สอง
เชื่อพระวณะของพระเจ้า ประการที่สาม

ปฏิเสธที่จะครุ่นคิดเกี่ยวกับสถานการณ์
ที่ขัดแย้ง หรือสิ่งที่ประสาทสัมผัสทางกาย
ของคุณกำลังบอกกับคุณ และ ประการที่สี่
สรรเสริญพระเจ้าสำหรับคำตอบนั้น

ให้ทำตามขั้นตอนทั้งสี่นี้แล้วคุณจะได้เห็น
ผลเสมอ นี่คือนิรันดร์ที่นำไปสู่การ
ปลดปล่อย, การหายโรค, คำตอบของ
การอธิษฐาน หรือสิ่งใดก็ตามที่คุณกำลัง
แสวงหาจากพระเจ้า

ข้อพระธรรมควรจำ:

"พระวณะของพระองค์ปักแน่นอยู่ในสวรรค์
เป็นนิรันดร์" (สดด. 119:89)

การนำบทเรียนไปใช้ : "...จงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวณะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น..."
(ยก. 1:22)

การเชื่อด้วยใจหมายความว่าอย่างไร (ตอนที่ 1)

ข้อพระคัมภีร์: 1 เธสะโลนิกา 5:23; โรม 12:1, 2; ลูคา 16:19-25

สาระสำคัญ: มนุษย์เป็นวิญญาณ มีความคิดจิตใจ และอาศัยอยู่ในร่างกาย

เป็นเวลาหลายปีที่ผมค้นหาคำอธิบายความหมายของการเชื่อด้วยใจ ผมอ่านมาระโก 11:23 ซึ่งเขียนไว้ว่า "เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดจะสั่งภูเขานี้ว่า 'จงลอยไปลงทะเล และมีได้สงสัยในใจ แต่เชื่อว่าจะเป็นไปตามที่สั่งนั้น ก็จะเป็นตามนั้นจริง'"

โรม 10:10 ก็กล่าวถึงการเชื่อด้วยใจว่า "ความเชื่อด้วยใจ ก็นำไปสู่ความชอบธรรม"

คำว่า "ใจ" ในพระธรรมเหล่านี้ไม่ได้หมายถึงอวัยวะที่สูบฉีดโลหิตไปหล่อเลี้ยงร่างกายและทำให้เรามีชีวิต ถ้าเราเข้าใจอย่างนั้น เราก็กำลังเชื่อพระเจ้าด้วยร่างกายของเรา เราไม่สามารถเชื่อด้วยหัวใจที่เป็นอวัยวะในร่างกายได้ ในทำนองเดียวกับที่เราไม่สามารถเชื่อด้วยมือหรือนิ้วของเราได้ คำว่า "ใจ" ในที่นี้ใช้เพื่อสื่อถึงอะไรบางอย่าง

ให้สังเกตว่าเราใช้คำว่า "ใจ" อย่างไรในทุกวันนี้ เมื่อเราพูดถึงหัวใจของต้นไม้ เราหมายถึงแก่นที่อยู่ตรงกลาง เมื่อเราพูดถึงหัวใจของเรื่องหนึ่ง เราหมายถึงส่วนสำคัญที่สุดของเรื่องนั้น สาระสำคัญที่สุดของเรื่อง ส่วนที่เป็นหลักซึ่งโยงไปสู่ส่วนอื่นๆ

ที่เกี่ยวข้อง เมื่อพระเจ้าตรัสถึงหัวใจของมนุษย์ พระองค์กำลังตรัสถึงส่วนหลักของมนุษย์ที่เป็นแก่นแท้ของชีวิตซึ่งก็คือวิญญาณนั่นเอง

มนุษย์เป็นวิญญาณ

1 เธสะโลนิกา 5:23

23 ขอให้องค์พระเจ้าแห่งสันติสุข

ทรงให้ท่านเป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และทรงรักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของท่านไว้ให้ปราศจากการติเตียน จนถึงวันที่พระเยซูคริสต์เจ้าของเราเสด็จมา

คำว่า "วิญญาณของมนุษย์" และ "ใจของมนุษย์" ใช้แทนที่กันตลอดทั้งเล่มในพระคัมภีร์ เรารู้ว่ามีมนุษย์เป็นวิญญาณ เพราะมนุษย์ถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้า ถูกสร้างขึ้นให้เหมือนกับพระองค์ พระเยซูตรัสว่า "พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ..." (ยน. 4:24)

ฉะนั้น ไม่ใช่ร่างกายของเราที่เหมือนพระเจ้า พระคัมภีร์กล่าวว่า พระเจ้าไม่ใช่มนุษย์ จงจำไว้ว่า มีมนุษย์ภายในและมีมนุษย์ภายนอก มนุษย์เป็นวิญญาณที่มีจิตใจและอาศัยอยู่ในร่างกาย

เปาโลกล่าวในจดหมายของท่านถึงพี่น้อง
ในกรุงโรมว่า "เพราะว่ายิวแท้ มิใช่คนที่
เป็นยิวแต่ภายนอกเท่านั้น และการเข้า
สุหนัตแท้ก็มิใช่การเข้าสุหนัตซึ่งปรากฏ
ที่เนื้อหนังเท่านั้น คนที่เป็นยิวแท้ คือ
คนที่เป็นยิวภายใน และการเข้าสุหนัตแท้
นั้นเป็นเรื่องของจิตใจ ตามพระวิญญาน
มิใช่ตามตัวบทบัญญัติ คนอย่างนั้นพระเจ้า
สรรเสริญ มนุษย์ไม่สรรเสริญ" (รม. 2:28, 29)
จากพระธรรมตอนนี้ จิตใจคือวิญญาน

พระเยซูตรัสแก่นิโคเดมัสว่า "ท่านทั้งหลาย
ต้องบังเกิดใหม่" (ยน. 3:7) ด้วยความเป็น
มนุษย์ของนิโคเดมัสที่สามารถคิดได้แต่
ฝ่ายธรรมชาติเท่านั้น จึงถามพระองค์ว่า
"คนชราแล้วจะบังเกิดใหม่อย่างไรได้ จะเข้าไป
ครรภ์มารดาครั้งที่สองและบังเกิดใหม่ได้หรือ"
(ข้อ 4) พระเยซูตรัสว่า "ซึ่งบังเกิดจาก
เนื้อหนังก็เป็นเนื้อหนัง และซึ่งบังเกิดจาก
พระวิญญานก็เป็นวิญญาน" (ข้อ 6) การบังเกิด
ใหม่เป็นการเกิดใหม่ของมนุษย์ฝ่ายวิญญาน

ในพระกิตติคุณยอห์นเราอ่านพบตอนที่
พระเยซูตรัสกับหญิงชาวสะมาเรียที่บ่อน้ำว่า
"พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาน และผู้ที่
นมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาน
และความจริง" (ยน. 4:24) เราไม่สามารถ
ติดต่อกับพระเจ้าด้วยร่างกายหรือความคิด
เราสามารถติดต่อกับพระเจ้าได้ด้วยวิญญาน
ของเรา

1 โครินธ์ 14:14 กล่าวว่า "เพราะถ้า
ข้าพเจ้าอธิษฐานเป็นภาษาแปลกๆ ใจของ

ข้าพเจ้าอธิษฐานก็จริง แต่ความคิดก็ไม่ใช่
ประโยชน์" วิญญานไม่ใช่ความคิด บางคน
เข้าใจผิดคิดว่าความคิดคือวิญญาน อย่างไรก็ตาม
อย่างที่พระธรรมข้อนี้ชี้ให้เห็น เรารู้ว่า
เมื่อเราพูดภาษาแปลกๆ ภาษานั้นไม่ได้มา
จากความคิดของเรา หรือความคิดแบบมนุษย์
ของเรา แต่มาจากวิญญานของเรา จาก
ส่วนลึกที่สุดภายในเรา จากพระวิญญาน
บริสุทธิ์ผู้ทรงสถิตภายในวิญญานของเรา
เปาโลกล่าวต่อไปว่า "ถ้าเช่นนั้น ข้าพเจ้า
ควรจะทำประการใด ข้าพเจ้าจะอธิษฐาน
ด้วยใจและด้วยความคิด..." (ข้อ 15)
อีกนัยหนึ่ง เปาโลกำลังกล่าวว่าวิญญาน
ของท่านคือเปาโลตัวจริง

มนุษย์ภายใน

เปาโลกล่าวด้วยว่า "เหตุฉะนั้นเราจึงไม่
ย่อท้อ ถึงแม้ว่ากายภายนอกของเรากำลัง
ทรุดโทรมไป แต่จิตใจภายในนั้นก็ยังคง
จำเริญขึ้นใหม่ทุกวัน" (2 คร. 4:16)
เปาโลชี้ให้เห็นว่ามีมนุษย์ภายนอกและมนุษย์
ภายใน มนุษย์ภายนอกคือร่างกาย มนุษย์
ภายในคือวิญญานและในวิญญานมีความคิด
จิตใจ

ใน 1 โครินธ์ 9:27 เปาโลกล่าวว่า
"แต่ข้าพเจ้าก็ทุบตีร่างกายให้มันแข็งจนอยู่มือ
เพราะเกรงว่าเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศข่าว
ประเสริฐแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็น
คนที่ใช้การไม่ได้" ถ้าร่างกายเป็นมนุษย์ตัวจริง
เปาโลคงจะพูดว่า "ข้าพเจ้าจะทุบตีตัวเอง

ให้แข็งจนอยู่มือ ข้าพเจ้าจะฝึกตัวเองให้อยู่ในการควบคุม" ท่านเรียกร่างกายว่า "มัน" แต่ "ข้าพเจ้า" คือมนุษย์ที่อยู่ภายในเป็นมนุษย์ภายในที่บังเกิดใหม่แล้ว เราทำบางอย่างกับร่างกายของเรา เราต้องควบคุมร่างกาย มนุษย์ที่เราเห็นเป็นรูปร่างไม่ใช่ตัวจริง แต่เป็นเพียงบ้านที่เราอาศัยอยู่เท่านั้น

ตอนนี้เราจะเข้าใจสิ่งที่เปาโลเขียนไปถึงธรรมิกชนที่กรุงโรมได้ง่ายขึ้น

โรม 12:1, 2

1 พี่น้องทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแด่พระองค์ เพื่อเครื่องบูชาที่มีชีวิตอันบริสุทธิ์และเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ซึ่งเป็นการนมัสการโดยวิญญาณจิตของท่านทั้งหลาย **2** อย่าประพฤติตามอย่างคนในยุคนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ แล้วอุปนิสัยของท่านจึงจะเปลี่ยนใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบน้ำพระทัยของพระเจ้า จะได้ว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ยอมรับและอะไรคืออดเยียม

ในจดหมายฉบับนี้เปาโลไม่ได้เขียนถึงผู้ไม่เชื่อ แต่เขียนถึงคริสเตียน ท่านขึ้นต้นจดหมายว่า "เรียน บรรดาท่านที่อยู่ในกรุงโรมผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรัก และทรงเรียกให้เป็นธรรมิกชน..." (รม. 1:7) แม้ว่าท่านจะเขียนถึงพี่น้องชายหญิงที่บังเกิดใหม่แล้วก็ตาม ท่านก็ยังคงกล่าวว่าพวกเขาจะต้องทำบางอย่างกับร่างกายและความคิด

การบังเกิดใหม่ไม่ใช่ร่างกายของมนุษย์เกิดใหม่ แต่เป็นวิญญาณของมนุษย์ที่บังเกิดใหม่ การประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ไม่ใช่ประสบการณ์ฝ่ายร่างกาย แต่เป็นประสบการณ์ฝ่ายวิญญาณ

เปาโลกล่าวว่าเราต้องถวายร่างกายของเราเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต

เราต้องรับการเปลี่ยนแปลงความคิดด้วยพระวาระของพระเจ้า

จงสังเกตว่า เหล่านี้คือสิ่งที่เราต้องกระทำ ไม่ใช่พระเจ้า พระเจ้าทรงประทานชีวิตนิรันดร์แก่เรา พระองค์ทรงประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่เรา แต่พระเจ้าไม่ได้ทรงกระทำสิ่งใดกับร่างกายของเรา ถ้ามีสิ่งใดที่ต้องจัดการกับร่างกายของเรา เราจะต้องเป็นผู้กระทำสิ่งนั้น

พระคัมภีร์กล่าวว่า คุณต้องถวายตัวแด่พระเจ้า ไม่มีใครสามารถถวายตัวแทนคุณได้ พระคัมภีร์กล่าวว่า "จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจ"

ความคิดจิตใจของเรารับการเปลี่ยนแปลงใหม่ได้โดยพระวาระของพระเจ้า

เรารู้ว่ามีมนุษย์เป็นวิญญาณที่ถูกสร้างตามพระฉายาของพระเจ้าและเหมือนกับพระองค์บางคนเชื่อว่ามนุษย์ก็เป็นเพียงสัตว์ประเภทหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ถ้าเรื่องนั้นเป็นความจริง ก็คงไม่ผิดที่เราจะฆ่าคน และกินเนื้อของเขาเหมือนที่เราฆ่าวัว และกินเนื้อของมัน มนุษย์มีร่างกายที่เขาอาศัยอยู่แต่มนุษย์ไม่ใช่สัตว์ มนุษย์เป็นมากกว่าความคิดจิตใจและร่างกายมนุษย์เป็นวิญญาณ

ที่มีความคิดจิตใจและอาศัยอยู่ในร่างกาย

สัตว์มีความคิดจิตใจ แต่ไม่มีวิญญาณ ไม่มีสิ่งใดในสัตว์ที่มีลักษณะเหมือนพระเจ้า

พระเจ้าได้ทรงนำบางอย่างของพระองค์เอง ใส่ไว้ในมนุษย์ พระองค์ทรงสร้างร่างกายมนุษย์ จากผงคลีดิน แต่พระองค์ทรงระบายลมหายใจ เข้าทางจมูกของมนุษย์ เป็นลมหายใจแห่งชีวิต

คำว่า "ลมหายใจ" หรือ ruach ในภาษาฮีบรู หมายถึง ลมหรือวิญญาณ มีหลายครั้งในพันธสัญญาเดิมที่คำนี้ถูกแปลว่า "พระวิญญาณบริสุทธิ์" พระเจ้าทรงเป็น พระวิญญาณ ดังนั้นพระองค์จึงทรงประทาน บางอย่างที่เป็นพระองค์ - วิญญาณ - ใส่ไว้ในมนุษย์ เมื่อพระองค์ทรงทำเช่นนั้น มนุษย์จึงกลายเป็นสิ่งมีชีวิต มนุษย์ยังไม่เคย มีชีวิตมาก่อนหน้านั้น มนุษย์ได้กลายเป็น สิ่งมีชีวิตที่มีความคิดจิตใจ เพราะร่างกาย จะต้องตายถ้าไม่มีวิญญาณ

ความคิดจิตใจประกอบด้วยสติปัญญา และอารมณ์ความรู้สึกต่างๆ สัตว์ก็มีความคิด จิตใจ แต่เมื่อร่างกายของสัตว์ตายพวกมัน ก็ตายไปจริงๆ

ความคิดจิตใจของมนุษย์ คือสติปัญญา และอารมณ์ความรู้สึกไม่ได้ขึ้นอยู่กับร่างกาย แต่ขึ้นอยู่กับวิญญาณ เมื่อร่างกายของเรา ตายไป ความคิดจิตใจของเรายังคงอยู่

ลูกา 16:19-25

19 ยังมีเศรษฐีคนหนึ่งนุ่งห่มผ้าสีม่วง และ ผ้าปานเนื้อดี รับประทานอาหารอย่างประณีต ทุกวันๆ

20 และมีขอทานคนหนึ่งชื่อลาซารัสเป็นแผล ทั้งตัว นอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรษฐี

21 และเขาใคร่จะกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะ ของเศรษฐีนั้น แม้สุนัขก็มาเลียแผลของเขา

22 อยู่มาคนขอทานนั้นตาย และเหล่า ทูตสวรรค์ได้นำเขาไปไว้ที่อกของอับราฮัม ฝ่ายเศรษฐีนั้นก็ตายด้วย และเขาก็ฝังไว้

23 แล้วเมื่ออยู่ในแดนมรณายเป็นทุกข์ทรมาน ยิ่งนัก เศรษฐีนั้นจึงแหงนดูเห็นอับราฮัม อยู่แต่ไกล และลาซารัสอยู่ที่อกของท่าน

24 เศรษฐีจึงร้องว่า "อับราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเอ็นดูข้าพเจ้าเถิด ขอใช้ลาซารัสมาเพื่อ จะเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของข้าพเจ้า ให้เย็น ด้วยว่าข้าพเจ้าคร่ำทุกข์ทรมานอยู่ใน เปลวไฟนี้"

25 แต่อับราฮัมตอบว่า "ลูกเอ๋ย เจ้าจง ระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้ของดี สำหรับตัวและลาซารัสได้ของเลว แต่เดี๋ยวนี้ เขาได้รับความเล้าโลม แต่เจ้าได้รับความ แสนะทม"

ในพระธรรมตอนนี้เราเห็นภาพที่แสดง ให้เห็นส่วนประกอบ 3 ส่วนของมนุษย์ อย่างชัดเจน คือ วิญญาณ ความคิดจิตใจ และร่างกาย สังเกตดูในข้อ 22 "ขอทาน นั้นตายและเหล่าทูตสวรรค์ได้นำเขาไปไว้ที่ อกของอับราฮัม" ใครที่ถูกนำไปไว้ที่อก อับราฮัม (ขอทาน - ไม่ใช่ร่างกายของเขา แต่เป็นตัวจริงของเขา) วิญญาณเป็นตัวจริง ของเขา ร่างกายถูกฝังไว้ แต่ตัวจริงของเขา อยู่ที่ "อกของอับราฮัม"

เศรษฐีก็ตายด้วย ร่างกายของเขาถูกฝังไว้ แต่ "อยู่ในแดนมรณาเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก เศรษฐีนั่นจึงแหงนดู" แม้ว่าร่างกายของ อับราฮัมจะถูกฝังนานหลายปีแล้ว เศรษฐี ยังมองเห็นท่าน เขายังจำลาซารัสได้ด้วย ฉะนั้น ในโลกฝ่ายวิญญาณ มนุษย์ก็ยังมี ลักษณะเหมือนที่เคยมีในชีวิตนี้

เศรษฐีร้องขอต่ออับราฮัม "...ขอเอ็นดู ข้าพเจ้าเกิด ขอใช้ลาซารัสมา เพื่อจะเอา ปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็น ด้วยว่าข้าพเจ้าตรัสทุกขทรมานอยู่ในเปลวไฟนี้ แต่อับราฮัมตอบว่า 'ลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่า...'"

มนุษย์เป็นวิญญาณที่มีความคิดจิตใจ เราเห็นได้จากพระธรรมตอนนี้ว่าความคิด จิตใจของเขายังคงอยู่อย่างครบถ้วน เขายัง จำได้ เขายังมีการมณัความรู้สึก เขาทุกข์ ทรมานเขาเป็นห่วงพี่น้องห้าคนที่ยังมีชีวิตอยู่ (ข้อ 27, 28)

พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ พระองค์ เสด็จมาเป็นมนุษย์ พระเยซูทรงเป็นพระเจ้า ที่สำแดงพระองค์เองในสภาพของเนื้อหนัง อาศัยอยู่ในร่างกายมนุษย์ พระองค์ทรง รับสภาพร่างกาย เมื่อพระองค์ทรงกระทำ เช่นนั้น ความเป็นพระเจ้าของพระองค์ ที่เคยเป็นมาก่อนก็ไม่ลดน้อยหายไป

เรารู้ว่ามนุษย์ออกจากร่างกายของเขาเมื่อ ตายไป และเมื่อเขาตายไปจริงๆ เขาก็ยัง คงความเป็นมนุษย์ไม่น้อยไปกว่าที่เคยเป็น ตอนอยู่ในร่างกายนั้น ดังที่ปรากฏให้เห็น ชัดเจนแล้ว ในเรื่องของเศรษฐีกับลาซารัส

เราไม่สามารถรู้จักพระเจ้าโดยความรู้ ของมนุษย์ นั่นคือ ทางความคิดของเรา พระเจ้าทรงถูกเปิดเผยสำแดงแก่มนุษย์ ผ่านทางวิญญาณของเขาเท่านั้น เป็นวิญญาณ ของมนุษย์เองที่ติดต่อสื่อสารกับพระเจ้า เพราะพระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ

ข้อพระธรรมควรจำ:

"ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่
ความชอบธรรม และการยอมรับสัจจะ
ของพระเจ้าด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด"
(รม. 10:10)

การนำบทเรียนไปใช้ : "...จงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น..."
(ยก. 1:22)

การเชื่อด้วยใจหมายความว่าอย่างไร (ตอนที่ 2)

ข้อพระคัมภีร์: 2 โครินธ์ 5:1, 6-8; สุภาพิต 3:5-7

สาระสำคัญ: การเชื่อด้วยใจคือเชื่อด้วยวิญญาณของเรา ไม่ได้ขึ้นอยู่กับความคิดหรือร่างกายของเรา

สิ่งต่างๆ ในฝ่ายวิญญาณเป็นจริงเหมือนกับวัตถุอื่นๆ พระเจ้าทรงเป็นจริงเหมือนดังว่าพระองค์ทรงมีร่างกาย แม้ว่าพระองค์จะไม่มีร่างกายก็ตาม เพราะพระองค์ทรงเป็นพระวิญญาณ

ตอนนี้พระเยซูทรงมีร่างกาย คือ ร่างกายที่เป็นเนื้อและกระดูก ไม่ใช่เนื้อและเลือดหลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากความตาย พระองค์ทรงปรากฏต่อพวกสาวก พวกเขาคิดว่าพระองค์เป็นวิญญาณ (หรือผี) แต่พระเยซูตรัสว่า "จงดูมือของเรา... เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูก..." (ลก. 24:39)

อีกครั้งหนึ่งขณะที่เปโตรและสาวกคนอื่นๆ กำลังออกไปหาปลา พวกเขาเห็นพระเยซูทรงประทับอยู่บนฝั่ง พระองค์ทรงเรียกพวกเขาไปหา และพวกเขาก็ไปหา และรับประทานปลาที่พระองค์ทรงเตรียมไว้ให้

ตอนนี้พระองค์ทรงมีร่างกาย กายที่เป็นขึ้นจากความตายที่มีเนื้อและกระดูก และในเวลานี้พระเยซูทรงประทับอยู่ในสวรรค์

ด้วยร่างกายนี้ พระองค์ไม่ได้ทรงเป็นจริงมากไปกว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือพระเจ้าพระบิดา

ให้สังเกตว่าเราไม่พูดว่า พระเจ้าทรงเป็นวิญญาณทั่วไป แต่ทรงเป็นพระวิญญาณบางคนคิดว่าพระเจ้าทรงเป็นวิญญาณทั่วไปนั้นหมายถึงอิทธิพลบางอย่างที่ไม่มีลักษณะของบุคคล แม้เราจะพูดว่าพระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ ก็ไม่ได้หมายความว่าพระองค์ไม่มีรูปร่างหรือโครงสร้างในโลกฝ่ายวิญญาณ เพราะพระองค์ทรงมีรูปร่าง เหล่าทูตสวรรค์เป็นวิญญาณที่มีรูปร่างหรือกายฝ่ายวิญญาณ

ครั้งหนึ่งเมื่ออิสราเอลถูกล้อมโดยกองทัพซีเรีย เมื่อคนรับใช้ของเอลีชาผู้เผยพระวจนะเห็นม้าและรถรบซึ่งห้อมล้อมเมืองไว้ก็เต็มไปด้วยความกลัว แต่เอลีชาตอบว่า "อย่ากลัวเลย เพราะฝ่ายเรามีมากกว่าฝ่ายเขา แล้วเอลีชาก็อธิษฐานว่า ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเบิกตาของเขาเพื่อเขาจะได้เห็น และพระเจ้าทรงเบิกตาของชายหนุ่มคนนั้น และเขาก็ได้เห็นและดูเถิด ที่ภูเขาที่เต็มไปด้วย

ม้า และรถรบเพลิงอยู่รอบเอลีชา" (2 พกษ. 6:16, 17) ในบางครั้งเมื่อพระเจ้าทรงประสงค์ พระองค์จะทรงกระทำให้เหล่าทูตสวรรค์มีรูปร่างขึ้นมาเพื่อให้เราสามารถมองเห็นได้

ในอพยพบทที่ 33 เราอ่านพบว่าพระเจ้าตรัสกับโมเสส "ต่อหน้า" (ข้อ 11 จากการแปลฉบับอมตธรรมร่วมสมัย) แต่โมเสสไม่ได้เห็นพระพักตร์ของพระเจ้า เนื่องจากมีเมฆปกคลุมอยู่ "เจ้าจะเห็นหน้าของเราไม่ได้ เพราะมนุษย์เมื่อเห็นหน้าเราแล้ว จะมีชีวิตอยู่ไม่ได้" (ข้อ 20)

เมื่อพระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า "แล้วขณะที่พระสิริของเรากำลังผ่านไป เราจะซ่อนเจ้าไว้ในช่องศิลา และจะบังเจ้าไว้ด้วยมือเรา จนกว่าเราจะผ่านไป เมื่อเราเอามือของเราออกแล้ว เจ้าจะเห็นหลังของเรา แต่หน้าของเราเจ้าจะมีได้เห็น" (ข้อ 22, 23)

แม้ว่าพระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ แต่เรารู้ว่าพระองค์ทรงมีพระพักตร์และพระหัตถ์ นั่นคือมีรูปร่าง แม้ว่าพระองค์จะทรงเป็นพระวิญญาณ พระองค์ก็เป็นจริงเหมือนดั่งว่าทรงมีพระกาย สิ่งต่างๆ ในฝ่ายวิญญาณก็เป็นจริงเหมือนสิ่งที่เป็นวัตถุ

2 โครินธ์ 5:1, 6-8

1 เพราะเรารู้ว่า ถ้าเรือนดินคือกายของเรานี้จะพังทำลายเสีย เรายังมีที่อาศัยซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานให้ ที่มีได้สร้างด้วยมือมนุษย์ และตั้งอยู่เป็นนิรันดร์ในสวรรค์

6 เหตุฉะนั้นเรามั่นใจอยู่เสมอ รู้อยู่แล้วว่าขณะที่เราอยู่ในร่างกายนี้ เราอยู่ห่างจาก

องค์พระผู้เป็นเจ้า

7 เพราะเราดำเนินด้วยความเชื่อ มิใช่ตามที่ตามองเห็น

8 เรามีความมั่นใจ และเราปรารถนาจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าอยู่ในร่างกายนี้

เมื่อร่างกายของเราถูกฝังแล้ว เรายังคงมีที่อาศัยอยู่กับพระเจ้าซึ่งไม่ได้สร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์ เราจะอยู่เป็นนิรันดร์ในสวรรค์ ใครบ้างที่ต้องจากร่างกายนี้ไป คำตอบคือพวกเรา - ตัวจริงของเรา - มนุษย์ภายใน

ใน 1 เปโตร 3:4 วิญญาณของเราถูกเรียกว่า "จิตใจ" (การแปลฉบับอมตธรรมร่วมสมัยแปลว่า "ตัวตนภายใน") อีกครั้งที่เราเห็นคำว่า "ใจ" คือมนุษย์ภายใน - วิญญาณของเรา - ถูกเรียกว่า "ตัวตนภายใน" ซึ่งมนุษย์ฝ่ายธรรมชาติมองไม่เห็น ใน โรม 7:22 วิญญาณถูกเรียกว่า "ส่วนลึกในใจ" ("เพราะว่าส่วนลึกในใจของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าชื่นชมในธรรมบัญญัติของพระเจ้า") ดังนั้น จากคำว่า "ตัวตนภายใน" และ "ส่วนลึกในใจ" ทำให้เราพบความหมายของวิญญาณมนุษย์ตามที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้

ตัวตนที่แท้จริงของมนุษย์คือวิญญาณมนุษย์มีร่างกายและความคิดจิตใจ มนุษย์สามารถติดต่อสื่อสารในโลกฝ่ายวิญญาณได้ด้วยวิญญาณ สื่อสารกับโลกแห่งความรู้ได้ด้วยความคิดจิตใจ และติดต่อกับโลกฝ่ายธรรมชาติหรือวัตถุได้ด้วยร่างกาย

เราไม่สามารถติดต่อกับพระเจ้าได้ด้วยความคิดจิตใจ หรือร่างกายของเรา แต่ติดต่อกับ

กับพระเจ้าได้โดยทางวิมูญานของเราเท่านั้น

พระวณะของพระเจ้า คือ กุญแจสู่ความเชื่อด้วยใจ

เมื่อเราได้ยินการเทศนาพระวณะของพระเจ้า เรารับรู้สิ่งที่ได้ยินนั้นโดยความคิดตามธรรมชาติของเรา (ก่อนที่เราจะเป็นคริสเตียน พระวิมูญานบริสุทธิ์ตรัสในหัวใจหรือวิมูญานของเราโดยผ่านทางพระวณะ) ใน 1 โครินธ์ 2:14 กล่าวว่า "แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นของพระวิมูญานแห่งพระเจ้าไม่ได้..." พระคัมภีร์อีกฉบับหนึ่งแปลไว้ว่า "มนุษย์ฝ่ายธรรมชาติหรือความคิดตามธรรมชาติของมนุษย์ไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่ เป็นของพระวิมูญานของพระเจ้าได้ เพราะเขาเห็นสิ่งเหล่านั้น เป็นเรื่องโง่เขลา มนุษย์ฝ่ายธรรมชาติไม่สามารถเข้าใจได้เพราะต้องเข้าใจด้วยวิมูญานของมนุษย์"

เราไม่สามารถเข้าใจพระคัมภีร์ได้ด้วยความคิดของเรา เพราะนั้นเป็นความเข้าใจฝ่ายวิมูญาน เราเข้าใจได้ด้วยวิมูญานของเราหรือหัวใจของเรา นี่คือสาเหตุที่เราอาจจะอ่านพระธรรมตอนหนึ่งเป็นสิบๆ ครั้ง แต่ก็ยังไม่เข้าใจถึงความหมายที่แท้จริง แต่แล้ววันหนึ่งโดยไม่คาดฝัน เราก็ก็นึกถึงพระเจ้ากำลังสำแดงให้กับเราผ่านทางพระวณะในเวลานั้นเองที่เราได้รับความเข้าใจภายในวิมูญานของเรา เราต้องได้รับการเปิดเผยจากพระวณะของพระเจ้าผ่านทางวิมูญาน

ของเรา นั่นคือเหตุผลที่เราต้องพึ่งพาพระวิมูญานของพระเจ้าที่จะทรงเปิดเผยพระวณะของพระองค์แก่เรา

ฉะนั้น การเชื่อด้วยใจหมายถึงการเชื่อด้วยวิมูญาน วิมูญานของเราจะมีความเชื่ออย่างที่สุดปัญญาของเราไม่สามารถรับเข้ามาได้ได้อย่างไร? คำตอบคือ โดยพระวณะของพระเจ้า

เมื่อพระเยซูตรัสว่า "...มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหาได้ แต่บำรุงด้วยพระวณะทุกคำ ซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า" (มธ. 4:4) พระองค์ตรัสถึงอาหารฝ่ายวิมูญาน พระองค์ทรงใช้ภาษาที่เราเข้าใจเพื่อสื่อถึงความคิดฝ่ายวิมูญาน

เมื่อเราใคร่ครวญพระวณะของพระเจ้า วิมูญานของเราจะได้รับคำยืนยันและความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยม พระวณะเป็นเรื่องของฝ่ายวิมูญานและอาหารแห่งความเชื่อ พระวณะของพระเจ้าเป็นอาหารที่ทำให้วิมูญานของเรามีกำลัง

การเชื่อด้วยใจหมายถึงการเชื่อนอกเหนือไปจากสิ่งที่ร่างกายของเรารับรู้หรือรู้สึก เพราะมนุษย์ฝ่ายธรรมชาติเชื่อในสิ่งที่เขามองเห็นด้วยตาฝ่ายธรรมชาติ ได้ยินด้วยหูฝ่ายธรรมชาติ หรือรู้สึกได้ด้วยประสาทสัมผัสของเขาเอง แต่วิมูญานหรือใจจะเชื่อในพระวณะไม่ว่าจะได้เห็น ได้ยิน หรือจะรู้สึกหรือไม่ก็ตาม

สุภาษิต 3:5-7

5 จงวางใจในพระเจ้าด้วยสุดใจของเจ้า

และอย่าพึ่งพาความรู้ของตนเอง
6 จงยอมรับรู้พระองค์ในทุกทางของเจ้า
และพระองค์จะทรงกระทำวิถีของเจ้า
ราบรื่น

7 อย่าคิดว่าตนฉลาด จงยำเกรงพระเจ้า
และพ้นจากความชั่วร้าย

คนส่วนใหญ่ทำตามข้อ 5 ได้ดี แต่กลับทำ
ในทางตรงกันข้าม คือพวกเขาวางใจพระเจ้า
ด้วยความรู้ของตนเอง โดยไม่พึ่งพาใจ
ของพวกเขาเองเลย ยากอบ 1:19 กล่าวว่า
"..จงให้ทุกคนไวในการฟัง ช้าในการพูด
ช้าในการโกรธ" นี่เป็นอีกข้อหนึ่งที่เรามักจะ
ทำในทางกลับกัน คือ เราไวในการพูด
ไวในการโกรธ และช้าในการฟัง

แล้วข้อ 7 จากพระธรรมข้างต้นกล่าวว่า
"อย่าคิดว่าตนฉลาด..." หรืออีกนัยหนึ่งคือ
"อย่าฉลาดด้วยความรู้ของมนุษย์ อันเป็นเหตุ
ให้คุณประพัตตนโดยไม่พึ่งพาพระวณะ
ของพระเจ้า"

ในพันธสัญญาใหม่เราพบพระธรรมที่พูด
ในทำนองเดียวกัน "เพราะว่าศาสตราวุธ
ของเราไม่เป็นฝ่ายโลกียวิสัย แต่มีฤทธิ์เดช
จากพระเจ้า อาจทำลายป้อมได้ คือทำลาย
ความคิดที่มีเหตุผลจอมปลอม และที่รู้มานะ
ทุกประการที่ตั้งตัวขึ้นขัดขวางความรู้ของ
พระเจ้า และน้อมนำความคิดทุกประการ
ให้เข้าอยู่ใต้บังคับจนถึงรับฟังพระคริสต์"
(2 คร. 10:4, 5)

สันติสุข คือ ผลของความเชื่อ ด้วยใจ

ถ้าเราเดินด้วยความเชื่อ พระวณะของ
พระเจ้าจะต้องเป็นสิ่งสำคัญที่สุดเหนือ
เรื่องอื่นๆ ทุกเรื่อง และเมื่อเราวางใจพระเจ้า
ด้วยสุดจิตสุดใจของเรา ความสงบและสันติสุข
จะเข้ามาในวิญญาณของเรา "สำหรับเราผู้มีความ
เชื่อแล้วจะได้เข้าสู่การพำนัก. . ." (ฮบ. 4:3) "แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้าซึ่งเกิน
ความเข้าใจ จะค้ำครองจิตใจและความคิด
ของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์" (ฟป. 4:7)
"ใจแน่วแน่นั้น พระองค์ทรงรักษาไว้ใน
ศานติภาพอันสมบูรณ์ เพราะเขาวางใจ
ในพระองค์" (อสย. 26:3)

พระวณะของพระเจ้าตรัสว่า "และพระเจ้า
ของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดที่พวกท่าน
ขาดอยู่นั้น จากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์
ในพระเยซูคริสต์" (ฟป. 4:19) เรารู้ในวิญญาณ
ว่าเราจะได้รับทุกสิ่งที่จำเป็น เราจึงไม่ต้อง
กังวลใจ ไม่ต้องกระวนกระวาย หากเรา
ยังกังวลใจอยู่ นั่นคือเรายังไม่เชื่อ ใจของเรา
จะกลัหาญขึ้นเมื่อเราอ่านพระวณะ ขณะเมื่อ
เราใคร่ครวญพระวณะพวกนี้ ความเชื่อมั่น
ในวิญญาณของเราจะลึกซึ้งยิ่งขึ้น ความเชื่อมั่น
ในวิญญาณนี้ไม่พึ่งพาเหตุผลหรือความรู้
ของมนุษย์ ถึงแม้มันอาจจะขัดแย้งกับ
เหตุผลของมนุษย์หรือข้อพิสูจน์ฝ่ายธรรมชาติ
แต่การเชื่อพระเจ้าด้วยใจหมายถึงการเชื่อ
นอกเหนือจากร่างกายของเรา

ดร. ลีเลียน เยโอแมนส์ กล่าวว่า "พระเจ้าทรงปิตินดีในบรรดาทุก ๆ ที่ก้าวข้ามความปวดร้าวที่ไร้สาระออกไปได้ โดยไม่มีอะไรเหลืออยู่ได้เท่าของพวกเขานอกจากพระวณะของพระเจ้า"

สาเหตุที่คนจำนวนมากต้องพ่ายแพ้ก็เพราะพวกเขายอมรับความพ่ายแพ้ แต่พระวณะ

ของพระเจ้าตรัสว่า "ลูกทั้งหลายเอ๋ย ท่านเป็นฝ่ายพระเจ้า และได้ชนะเขาเหล่านั้น เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงอยู่ในท่านทั้งหลาย เป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก" (1ยน. 4:4) พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทับอยู่ในเรา และเรารู้ว่าเราไม่สามารถพ่ายแพ้ได้ ที่เรารู้ก็เพราะเราเชื่อ!

ข้อพระธรรมควรจำ:

"จงวางใจในพระเจ้าด้วยสุดใจของเจ้า
และอย่าพึ่งพาความรอบรู้ของตนเอง
(สภษ. 3:5)

การนำบทเรียนไปใช้ : "...จงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวณะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น..."
(ยก. 1:22)

การสารภาพ : กุญแจปลดปล่อยความเชื่อ

ข้อพระคัมภีร์: มัทธิว 3 : 5, 6; ยอห์น 16 : 7-11; มัทธิว 10 : 32, 33

สาระสำคัญ: การสารภาพว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าคือหัวใจสำคัญ
ของข่าวประเสริฐ

มีคริสเตียนน้อยคนนักที่เข้าใจว่าการสารภาพมีความสำคัญขนาดไหนในแผนงานของพระเจ้าและน่าเสียดายที่ทุกครั้งเมื่อเราพูดถึง "การสารภาพ" คนทั่วไปมักจะคิดถึง การสารภาพความบาป ความอ่อนแอ และการล้มลง นั่นเป็นการสารภาพในแง่ลบ ยังมีการสารภาพในแง่บวกด้วย และพระคัมภีร์ยังกล่าวถึงการสารภาพในแง่บวกมากกว่าแง่ลบ

พจนานุกรมให้ความหมายของการสารภาพว่า "ยอมรับ หรือ เป็นเจ้าของ ยอมรับความเชื่อใน" การสารภาพตามความหมายของพจนานุกรม คือ ยอมรับความบกพร่องของตนเอง แต่ก็มีความหมายอีกอย่างว่า การสารภาพความเชื่อของตนเอง มีการกล่าวถึงการสารภาพถึง 4 ประเภทด้วยกันในพันธสัญญาใหม่ คือ

- (1) คำสอนของยอห์นผู้ให้บัพติศมาและของพระเยซูเรื่องการสารภาพบาปของชาวยิว
- (2) การสารภาพบาปของคนบาปในทุกวันนี้
- (3) การสารภาพบาปของผู้เชื่อเมื่อเขาขาดการสามัคคีธรรมกับพระเจ้า และ
- (4) การสารภาพความเชื่อของเราใน

พระวาระของพระเจ้า

การสารภาพบาปของชาวยิว

เป็นเรื่องสำคัญที่จะต้องแยกแยะความบาปของชาวยิวที่อยู่ภายใต้พันธสัญญานับแรก ผู้ซึ่งพระเยซูและยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้กล่าวถึงในพระคัมภีร์ กับความบาปของผู้ไม่เชื่อในทุกวันนี้ คือ ผู้ไม่เคยพบพระคริสต์มาก่อนเลย

มัทธิว 3:5, 6

5 ขณะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็มและคนทั่วแคว้นยูเดีย และคนทั่วลุ่มแม่น้ำจอร์แดน ก็ออกไปหายอห์น สารภาพความผิดบาปของตน

6 และได้รับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน

ในข้อนี้เราเห็นภาพของประชากรแห่งพันธสัญญาของพระเจ้ากำลังสารภาพบาปของพวกเขาและได้รับบัพติศมาโดยยอห์น นี่ไม่ใช่การบัพติศมาของคริสเตียน เพราะพระเยซูยังไม่สิ้นพระชนม์และยังไม่เป็นขึ้นจากความตาย

ยอห์นไม่ได้ให้บทพิศมในพระนามของ พระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์ เขาให้บทพิศมในพระนามของพระบิดาเท่านั้น คนเหล่านี้เป็นคนยิวที่อยู่ภายใต้ธรรมบัญญัติ

การสารภาพบาปของคนบาป ในทุกวันนี้

ยอห์น 16:7-11

7 อย่างไรก็ตามเราจะบอกความจริง แก่พวกท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้น ก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป องค์พระผู้ช่วยก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน

8 เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์ จะทรงกระทำให้โลกรู้แจ้งในเรื่องความผิด ความชอบธรรม และการพิพากษา

9 ในเรื่องความผิดนั้น คือ เพราะเขา ไม่วางใจในเรา

10 ในเรื่องความชอบธรรมนั้น คือเพราะเรา ไปหาพระบิดา และท่านทั้งหลายจะไม่เห็น เราอีก

11 ในเรื่องการพิพากษานั้น คือ เพราะเจ้า โลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว

ให้สังเกตพระดำรัสของพระเยซูในข้อ 9 "ในเรื่องความผิดนั้น คือ เพราะเขาไม่วางใจ ในเรา" พระเยซูทรงเปิดเผยแก่เราว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทำให้คนบาปสำนึก ถึงความผิดบาปที่เขากระทำเท่านั้น และนั่นคือ "เพราะเขาไม่วางใจในเรา" มีกี่ครั้งแล้วที่เรา ยินกรานให้คนบาปสารภาพบาปทั้งหมดที่เขา

ได้เคยทำเพื่อรับความรอด อย่างไรก็ตามก็ ที่เขาไม่สามารถสารภาพบาปทั้งหมดที่เคยทำได้ เพราะเขาไม่สามารถจำทุกอย่างที่เขา เคยทำมาได้ การสารภาพหลักที่คนบาป จะต้องทำคือการยอมรับพระเยซูเป็น องค์พระผู้เป็นเจ้า

ในกิจการ 19 : 18 เราอ่านพบว่า "มีหลายคนที่ยึดแล้ว ได้มาสารภาพและ เปิดเผยสิ่งที่เขาทำ" คนเหล่านั้นเป็นคนต่างชาติ พระธรรมข้อนี้ไม่ได้พูดถึงสิ่งที่พวกเขาสารภาพ แต่หลักฐานยืนยันในข้อต่อไปบอกว่าพวกเขา ยอมรับว่าพวกเขาเคยใช้เวทมนต์คาถา "และหลายคนที่ใช้เวทมนต์คาถาได้นำตัวรา ของตนมาเผาไฟเสียต่อหน้าคนทั้งปวง..." (ข้อ 19) พวกเขาไม่ได้สารภาพเพื่อจะได้รับความรอดเพราะพวกเขารอดแล้ว พวกเขา เลิกกระทำสิ่งเหล่านั้นเพราะเดี๋ยวนี้พวกเขา รอดแล้ว

หลายครั้งที่คนอยากได้ร่มมาก่อนที่จะได้มา พวกเขาบอกคนที่ไม่เชื่อว่า "คุณต้องหยุด ทำสิ่งนี้ และต้องเลิกสิ่งนั้นก่อนที่คุณจะ ได้รับความรอด" แท้จริงสาระสำคัญที่สุด คือพวกเขาจะต้องยอมรับว่าพระเยซูเป็น องค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วสิ่งเหล่านั้นก็จะถูก จัดการไปเอง

ในคริสตจักรแห่งสุดท้ายที่ผมเคยเป็น ศิษยาภิบาล มีครอบครัวหนึ่งที่ภรรยาเชื่อแล้ว แต่สามียังไม่เชื่อ เมื่อผมไปเยี่ยมครอบครัวนี้ ผมเชิญผู้ที่เป็นสามีไปคริสตจักร เขาพูดว่า "ไม่ ผมไม่ออกไปคริสตจักร เพราะถ้าผมไป

ผมจะรู้สึกอึดอัด ผมรู้สึกว่าได้รับการกล่าวโทษ เมื่อเข้าในสิ่งที่ภรรยาผมถามผมว่า ทำไมผมจึงไม่เลิกสิ่งนั้นและสิ่งนั้นแล้วไปรับความรอดสักที เธอไม่รู้หรือกว่าผมพยายามเลิก สิ่งเหล่านั้นมาหลายอาทิตย์แล้ว แต่ผมก็กลับไปหาสิ่งเหล่านั้นอีก ผมพยายามแล้ว แต่ก็ไม่สำเร็จ ไม่มีประโยชน์อะไรที่ผมจะไปคริสตจักร ผมไม่สามารถอยู่อย่างนั้นได้"

นี่เป็นตัวอย่างของการสารภาพที่กลับทางกัน เขาพยายามขจัดสิ่งที่เปื้อนมลทินออกจากชีวิตและเลิกนิสัยต่างๆ ที่ไม่ดี เขาพยายามทำทุกอย่างด้วยตนเองเพื่อเขาจะได้รับความรอด แต่สิ่งที่เขาควรจะทำคือ ยอมรับพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น "คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่า พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจว่าพระเจ้าได้ทรงชดเชยพระองศ์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด" (รม. 10:9)

คนบาปปรับใช้ซาตาน เขามีความผิดเพราะบาปเดียวเท่านั้นในสายพระเนตรของพระเจ้า นั่นคือ การปฏิเสธว่าพระเยซูทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าทรงเรียกร้องให้คนบาปสารภาพว่า พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า การสารภาพว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า คือหัวใจสำคัญของข่าวประเสริฐ

การเรียกร้องให้คนบาปสารภาพความบาปต่างๆ ก่อนที่พระเจ้าจะสร้างเขาให้เป็นคนใหม่นั้นเป็นเรื่องที่ไร้สาระเช่นเดียวกับการที่ผู้ว่าราชการจังหวัดสั่งนักโทษที่ถูกขังว่า

"ผมจะปล่อยคุณไปโดยทำทัณฑ์บนไว้ ถ้าคุณสารภาพว่าคุณอยู่ในคุก" นั่นเป็นความจริงที่ชัดแจ้งอยู่แล้วว่าเขาถูกขังคุก

เช่นเดียวกัน เป็นที่ชัดแจ้งอยู่แล้วว่าคนบาปเป็นลูกของมาร สิ่งที่เขาต้องสารภาพคือยอมรับพระคริสต์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาต้องเสียใจต่อความบาปในอดีตอย่างแท้จริง และหันหลังให้กับความบาปเหล่านั้น เขาต้องละทิ้งความบาปทั้งหมดอย่างสิ้นเชิง และยอมรับว่าเขาต้องการพระผู้ช่วยให้รอด ครั้นแล้วเขาต้องยอมให้พระเยซูครอบครองชีวิตประจำวันของเขา

ให้สังเกตประโยคนี้ "ถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่า..." ในการสารภาพจำเป็นต้องมีการเปล่งเสียง ริมฝีปากต้องกล่าวถ้อยคำออกมา การสารภาพไม่ได้ทำเพื่อประโยชน์ของเราเองเท่านั้น แต่เพื่อประโยชน์ของโลกและของซาตานที่เคยครอบงำชีวิตของเรา จะได้รับรู้ด้วย

เมื่อหลายปีก่อนในขณะที่ผมกำลังจัดประชุมที่เมืองดัลลัสในรัฐเท็กซัส ผู้ชายบางคนในคริสตจักรมาหาผมและขอให้อธิษฐานเผื่อชายคนหนึ่งที่ยังไม่เชื่อ เขาเคยมาร่วมประชุมอธิษฐานทุกเช้า สัปดาห์ละ 5 วันเป็นเวลานานถึง 6 เดือนแล้ว

สองสามคืนต่อมา ผมได้พบกับชายคนนั้นในชั้นศึกษาพระคัมภีร์ในคืนวันเสาร์ ที่ผมจัดขึ้นเพื่อกลุ่มบุรุษที่ต้องทำงาน และไม่สามารถมาร่วมประชุมในเวลากลางวันทันได้นั้น พระเจ้าตรัสในใจและเปิดเผยให้ผม

เข้าใจปัญหาที่เกิดขึ้น เราให้สองสามคน เป็นพยานที่ประชุม หลังจากนั้นผมขอให้ ชายคนนั้นยืนขึ้นและเป็นพยาน ด้วยความ ตกใจเขาพูดตะกุกตะกักว่า "ทำไมต้อง เป็นผม ผมเป็นพยานไม่ได้ ผมยังไม่ได้รับ ความรอดเลย"

ผมขอให้เขาเปิดพระคัมภีร์ไปที่ โรม 10 : 9, 10 และอ่านพระธรรมข้อเหล่านี้ ด้วยเสียงอันดัง เขาอ่านว่า "คือว่าถ้าท่าน จะรับด้วยปากของท่านว่า พระเยซูทรงเป็น องค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจว่าพระเจ้า ได้ทรงชুবพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ ความชอบธรรม และการยอมรับสัจจะของ พระเจ้าด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด" เมื่อผมขอให้เขาอ่านประโยคสุดท้ายอีกครั้ง เขาอ่านซ้ำว่า "และการยอมรับสัจจะของ พระเจ้าด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด"

ผมพูดว่า "แน่นอนคุณไม่สามารถรอดได้ จนกว่าคุณจะสารภาพ เพราะว่าสารภาพ ด้วยปากก็จะนำคุณไปสู่ความรอด ตามที่คุณ ได้อ่านจากพระคัมภีร์แล้ว ตอนนี้ขอให้คุณ ยืนขึ้นและสารภาพว่าคุณได้รับความรอดแล้ว"

"แต่ผมไม่รู้สีกว่าผมรอดแล้ว" เขาตอบ "คุณอาจจะไม่รู้สีกอย่างนั้น" ผมพูด "แต่คุณมาประชุมทุกวันตอนเช้าที่คริสตจักร นี้นาน 6 เดือนแล้วเพื่ออธิษฐานรับความรอด"

"ใช่ครับ ผมได้กลับใจใหม่และได้อธิษฐาน ได้ร้องทูล และได้วิงวอนพระเจ้าสำหรับ การอภัยบาป" เขาพูด

"ถ้าอย่างนั้นสิ่งที่คุณขาดไปก็คือยึดมั่นใน พระธรรมข้อนี้" ผมบอกกับเขา

เขายืนขึ้นอย่างไม่เต็มใจนักและพูดว่า "ผมเชื่อพระธรรมตอนนี้ที่บอกว่าพระเยซู ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อความบาปของผม และ พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากความตายและพระเจ้า ทรงชুবพระเยซูให้เป็นขึ้นเพื่อชำระผมให้ บริสุทธิ์ ผมจึงขอรับพระองค์เป็นพระผู้ช่วย ให้รอดของผม และยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็น องค์พระผู้เป็นเจ้าของผม" จากนั้นเขาก็รีบนั่งลง

เพื่อเบี่ยงเบนความสนใจจากเขา ผมจึง ขอเชิญอีกคนให้เป็นพยาน และมีอีกหลายคน เป็นพยานด้วย ผมเหลือบไปมองเขา ผม สังเกตเห็นสีหน้าที่เปลี่ยนเป็นปรายด้วยพระสิริ ของพระเจ้า ผมหันกลับไปหาเขาและพูดว่า "ตอนนี้คุณอยากจะเป็นพยานอีกครั้งไหม?"

เขาริบลุกขึ้นยืนและพูดว่า "ตอนที่ผมพูด ประโยคนั้นออกไป ตอนที่สารภาพยอมรับ พระเยซูเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของผม มีบางสิ่ง เกิดขึ้นภายในผม" และเขาก็สรรเสริญพระเจ้า ต่อไปด้วยความชื่นชมยินดี

ผมบอกเขาว่า "แน่นอนที่สุดว่ามีบางสิ่ง เกิดขึ้นกับคุณ นั่นคือ ชีวิตนิรันดร์ที่ถูก ส่งมอบเข้าไปในวิญญาณของคุณ"

การสารภาพต่อสาธารณชน

มัทธิว 10:32, 33

32 เหตุฉะนั้นทุกคนที่จะรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเรา ผู้ทรงสถิตในสวรรค์

**33 แต่ผู้ใดจะไม่ยอมรับเราต่อหน้ามนุษย์
เราจะไม่ยอมรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดา
ของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย**

ให้สังเกตพระธรรมข้างต้นนี้ พระเยซูตรัสว่า การสารภาพของเราจะต้องทำอย่างเปิดเผย การสารภาพต่อหน้าสาธารณชนเป็นการ ตัดสัมพันธ์กับสิ่งที่เป็นของโลกอย่างแท้จริง เป็นการบ่งชี้ถึงจุดยืนของเรา อีกทั้งแสดงถึง การเปลี่ยนเจ้าของ ในทันทีที่เราสารภาพว่า

พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าทำให้เรา อยู่ภายใต้การควบคุมดูแล ความห่วงใย และ การปกป้องของพระองค์ ก่อนหน้านี้อาสาทาน เป็นเจ้านายของเรา แต่เดี๋ยวนี้พระเยซูทรงเป็น องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเราไม่เพียงแต่ สารภาพความจริงนี้ต่อตนเองและต่อโลก เรายังสารภาพต่อหน้ามารด้วยด้วยเหตุนี้ เราจึงมีชัยชนะเหนือการครอบงำของมาร และมีชัยชนะผ่านทางพระเยซู

ข้อพระธรรมควรจำ:

"ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับสัจจะของพระเจ้าด้วยปาก ก็นำไปสู่ความรอด" (รม. 10:10)

การนำบทเรียนไปใช้ : "...จงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น..."
(ยก. 1:22)

การสารภาพฟื้นฟูสามัคคีธรรมที่ขาดหายไป

ข้อพระคัมภีร์: สดุดี 137:1-4; 1 ยอห์น 1:3-10; ยากอบ 5:14, 15; ฮีบรู 10:1-4

สาระสำคัญ: ความเชื่อปราศจากบทเพลงเมื่อสามัคคีธรรมขาดหายไป

ในการศึกษาเรื่องการสารภาพ เราได้ศึกษาถึงการสารภาพสองประเภทแรกไปแล้ว คือการสารภาพความบาปของชาวยิว และการสารภาพของคนบาปในทุกวันนี้

ในบทนี้เราจะพูดถึงการสารภาพของผู้เชื่อที่ขาดสามัคคีธรรมกับพระเจ้า

ในสดุดี 137 เราเห็นภาพของความสัมพันธ์ที่แตกร้าง ซึ่งเป็นผลจากความบาป ทำให้ชนชาติอิสราเอลถูกต้อนไปเป็นเชลยในกรุงบาบิโลน

สดุดี 137:1-4

1 ณ ริมฝั่งลำน้ำแห่งบาบิโลน เรานั่งลงเมื่อได้ระลึกถึงศิโยนเราก็ร้องไห้

2 เราแขวนพิณเราคู้ของเราไว้ที่ต้นไค้

3 เพราะที่นั่นผู้ที่นำไปเป็นเชลยต้องการให้เราร้องเพลง และผู้ที่มัดพาเรา ต้องการให้เราสนุกสนาน เราว่า "จงร้องเพลงศิโยนสักบทหนึ่งให้เราฟัง"

4 เราจะร้องเพลงของพระเจ้าได้อย่างไรที่ในแผ่นดินต่างด้าว

ในพระธรรมตอนนี้ ชนชาติอิสราเอลคร่ำครวญถึงการเป็นเชลย ประชากรของพระเจ้าระลึกถึงศิโยน แต่พวกเขากำลัง

โศกเศร้า และพิณของพวกเขาถูกแขวนไว้ที่ต้นไค้ พวกเขาไม่สามารถ "ร้องเพลงของพระเจ้าในแผ่นดินต่างด้าว"

ความเชื่อไม่สามารถร้องเพลงได้เมื่อขาดการสามัคคีธรรม คำพยานของเราก็สูญหายไปในวันที่ที่เราทำบาป ความบาปจะดับแสงสว่างลงเสมอ

การสารภาพนำมาซึ่งการให้อภัย

1 ยอห์น 1:3-10

3 ซึ่งเราได้เห็นและได้ยินนั้น เราก็ได้ประกาศให้ท่านทั้งหลายรู้ด้วย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ร่วมสามัคคีธรรมกับเรา เราทั้งหลายก็ร่วมสามัคคีกับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์

4 และเราเขียนข้อความเหล่านี้ เพื่อความปลอบปลื้มยินดีของเราจะได้เต็มเปี่ยม

5 นี่เป็นข้อความที่เราได้ยินจากพระองค์และบอกแก่ท่านทั้งหลายคือว่า พระเจ้าทรงเป็นความสว่างและความมืดในพระองค์ไม่มีเลย

6 ถ้าเราจะว่าเราร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์และยังดำเนินอยู่ในความมืด เราก็พุดมูสาและไม่ได้นำเนินชีวิตตามความจริง

7 แต่ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่างเหมือน

อย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง เราก็
ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิต
ของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ก็
ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น
8 ถ้าเราทั้งหลายจะว่าเราไม่มีบาป เราก็
ลวงตนเอง และสักจะไม่ได้อยู่ในเราเลย
9 ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์
ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้น
จากการอธรรมทั้งสิ้น
10 ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป ก็เท่ากับ
เราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา และพระคำรัส
ของพระองค์ก็มิได้อยู่ในเราทั้งหลายเลย

หลายคนใช้พระธรรมเหล่านี้กับคนที่ไม่เชื่อ
เท่านั้น อย่างไรก็ตาม พระธรรมเหล่านี้ถูก
เขียนขึ้นสำหรับผู้เชื่อ และควรใช้กับคริสเตียน
ที่ขาดสามัคคีธรรมกับพระเจ้าเนื่องจาก
ความผิดบาปในชีวิตเท่านั้น

ให้สังเกตคำว่า "สามัคคีธรรม" ถูกกล่าวถึง
4 ครั้งในพระธรรมเหล่านี้ ถ้อยคำเหล่านี้
เขียนถึงผู้เชื่อ ไม่ใช่คนบาป ประการแรก
เพื่อเป็นการตักเตือนเรื่องการขาดสามัคคีธรรม
ประการที่สอง เพื่อแสดงหนทางกลับคืนสู่
การสามัคคีธรรมกับพระเจ้า

ข้อ 6 กล่าวว่า "ถ้าเราจะว่าเรา
ร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ และยังคงดำเนิน
อยู่ในความมืด เราก็พดมุสา และไม่ได้
ดำเนินชีวิตตามความจริง" อีกนัยหนึ่งคือ
ถ้าเราขาดการสามัคคีธรรมและยังพูดว่าเรา
ไม่มีปัญหา เราไม่ได้พูดความจริง

แต่พระองค์ตรัสว่า ถ้าเราสารภาพบาป
ของเรา พระองค์ "ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม
ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรง
ชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น"

สิ่งหนึ่งที่เราคควรเข้าใจอย่างถ่องแท้ในที่นี้
คือ หากเราทำบาป เราจะรู้แน่นอน

ทันทีที่คุณทำผิด บางสิ่งภายในคุณจะบอก
คุณเอง วิญญาณที่ถูกสร้างใหม่จะบอกให้คุณรู้
ทันทีว่าคุณทำบาป หากคุณพลาดไปไม่ว่าจะ
ทางใดก็ตาม อย่ารอช้า จงหยุดและอธิษฐาน
ขอการอภัยบาปจากพระเจ้าทันที พระองค์
จะทรงโปรดยกบาปให้ และคุณก็จะสามารถ
ดำเนินต่อไปในสามัคคีธรรมกับพระองค์ได้

การให้อภัยฟื้นฟูการสามัคคีธรรม

เมื่อคุณสารภาพบาปของคุณ พระเจ้า
จะทรงให้อภัยคุณทันทีและคุณจะสามารถ
ยืนอยู่ในการทรงสถิตของพระองค์ ได้
เหมือนดังคุณไม่เคยทำบาปมาก่อน ไม่จำเป็น
ที่เราจะต้องสารภาพบาปเดิมซ้ำแล้วซ้ำเล่า
เพราะการทำเช่นนั้นจะทำให้ความอ่อนแอ
ความสงสัย และจิตสำนึกว่าตนบาปเข้าไป
ในวิญญาณของคุณ

เมื่อคุณสารภาพบาปไปครั้งหนึ่งแล้ว
พระองค์ทรงให้อภัยและทรงลืมแล้ว พระองค์
ไม่ทรงจดจำบาปนั้น "เรา เราคือพระองค์นั้น
ผู้ลบล้างความทรยศของเจ้าด้วยเห็นแก่เราเอง
และเราจะไม่จดจำบรรดาบาปของเจ้าไว้"
(อสย. 43 : 25) และในเยเรมีย์ 31 : 34
เราอ่านพบว่า "...เพราะเราจะให้อภัยบาปชั่ว

ของเขา และจะไม่จดจำบาปของเขาทั้งหลายอีกต่อไป"

ถ้าพระเจ้าไม่ทรงจดจำบาปที่เราขาดสามัคคีธรรมกับพระองค์ ทำไมเราจะต้องจดจำด้วย? นั่นไม่ใช่องค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่กำลังทำให้คุณรู้สึกผิด แต่เป็นซาตานที่กำลังพยายามฉวยโอกาสจากความอ่อนแอของคุณต่างหาก

สดุดี 103:1-3 เขียนไว้ว่า "จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเจ้า และทั้งสิ้นที่อยู่ในข้า จงถวายสาธุการแด่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเจ้า และอย่าลืมพระราชกิจอันมีพระคุณทั้งสิ้นของพระองค์ ผู้ทรงอภัยความบาปผิดทั้งสิ้นของท่าน ผู้ทรงรักษาโรคทั้งสิ้นของท่าน"

บางครั้งมีคนมาขอให้ผมอธิษฐานเผื่อ และพูดว่า "ผมไม่รู้ว่าจะพระเจ้าจะทรงฟังผมหรือเปล่า เพราะผมทำบาปและผิดพลาด" อย่างไรก็ตาม ไม่ว่าพวกเขาเคยขอการอภัยบาปจากพระเจ้าแล้ว พระองค์ก็ไม่ทรงจดจำความผิดของพวกเขาอีกต่อไป แล้วพวกเขาจะจดจำความบาปนั้นอีกทำไม? พวกเขาไม่จำเป็นต้องชกจูให้ตนเองออกจากความเชื่อ ผู้เชื่อต้องเต็มใจที่จะให้อภัยตนเองด้วยเหมือนอย่างที่เราเชื่อพระเจ้าทรงเต็มใจให้อภัยบาปของพวกเขา คนมากมายได้ปล้นความเชื่อของพวกเขาเองไป เพราะพวกเขาไม่ยอมให้อภัยตัวเอง

การให้อภัยอยู่ในการหายโรค

ยากอบ 5:14, 15

14 มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ จงให้ผู้นั้นเชิญบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา และให้ท่านเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขา และเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า

15 และการอธิษฐานด้วยความเชื่อจะช่วยให้อภัยรอดชีวิต และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้เขาหายโรคและถ้าเขาได้กระทำบาป พระองค์ก็จะทรงโปรดอภัยให้

พระธรรมตอนนี้มักจะใช้กับการอธิษฐานเพื่อรักษาโรคให้หาย แต่อย่ามองข้ามตอนท้ายที่กล่าวว่า "และถ้าเขาได้กระทำบาป พระองค์ก็จะทรงโปรดอภัยให้"

บ่อยครั้งเมื่อเราเห็นบางคนเจ็บป่วย คนที่เราเชื่อว่าเขาขาดสามัคคีธรรมกับพระเจ้า เราคิดว่า เขาทำผิด ตอนนั้นเขาจะต้องเก็บเกี่ยวผลแห่งความผิดของเขา เขาเจ็บป่วยเพราะบาปของเขา บางครั้งการขาดสามัคคีธรรมเป็นสาเหตุของการเจ็บป่วย แต่พระวจนะของพระเจ้ากล่าวว่า "และถ้าเขาได้กระทำบาป พระองค์ก็จะทรงโปรดอภัยให้"

ผมเคยรู้จักคนที่คิดว่าตนเองต้องนอนป่วยอยู่บนเตียงโดยไม่มีกำหนดเพราะพวกเขาพลาดและทำบาป อย่างไรก็ตาม ไม่จำเป็นต้องเป็นอย่างนั้น เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า "และการอธิษฐานด้วยความเชื่อจะช่วยให้อภัยรอดชีวิต"

ผู้ป่วนรอตชีวิต และองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงโปรดให้เขาหายโรคและถ้าเขาได้ กระทำบาป พระองค์ก็จะทรงโปรดอภัยให้" มีการให้อภัยในการรักษา

ฮีบรู 10:1-4

1 โดยเหตุที่ธรรมบัญญัติเป็นแต่เพียงเงา ของสิ่งประเสริฐที่จะมาในภายหลัง มิใช่ ตัวจริงเครื่องบูชาที่เขาถวายทุกปีเสมอมา ตามธรรมเนียมนั้น จึงไม่สามารถทำให้ ผู้ที่เข้าเฝ้านั้นไร้ข้อตำหนิได้

2 เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นได้เขาคงได้หยุด การถวายเครื่องบูชาแล้วมิใช่หรือ ถ้าผู้ นมัสการนั้นได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ ครึ่งหนึ่งแล้ว เขาคงจะรู้สึกว่ามีบาป อีกต่อไป

3 แต่การถวายเครื่องบูชานั้นเป็นการเตือน ให้สำนึกในบาปทุกปี

4 เพราะเลือดโคและผู้และเลือดแพะไม่สามารถ ชำระบาปให้หมดสิ้นไปได้

นี่เป็นเรื่องราวของความล้มเหลวของ เลือดโคและเลือดแพะในการที่จะชำระบาป ให้หมดสิ้นไป เลือดของสัตว์เหล่านั้นสามารถ ทำได้แค่ปกปิดความบาป ยังคงมีความบาป หลงเหลืออยู่ในใจของมนุษย์ และสิ่งที่มา พร้อมกับความบาป คือ จิตสำนึกบาป

แต่ในการทรงไถ่ของเราในพระคริสต์ พระเจ้าได้ทรงไถ่เราออกจากจิตสำนึกบาป "ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรง สัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรด ยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้น จากการอธรรมทั้งสิ้น" (1 ยน.1:9)

คุณไม่ควรจดจำความบาปของคุณอีก ต่อไป เพราะพระเจ้าไม่ทรงจดจำ แล้วคุณ ต้องไปจดจำอีกทำไม? คุณเห็นได้ว่าคุณ สามารถเข้ามาหาพระองค์เพื่ออธิษฐาน ด้วยความเชื่อ และความมั่นใจได้อย่าง เต็มเปี่ยม รู้แน่ว่าพระองค์ทรงโปรดฟังคุณ

ข้อพระธรรมควรจำ:

"ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรง สัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาป ของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการ อธรรมทั้งสิ้น"

(1 ยน. 1:9)

การนำบทเรียนไปใช้ : "...จึงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น มิใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น..." (ยก. 1:22)

การสารภาพพระวาระของพระเจ้า สร้างความเชื่อ

ข้อพระคัมภีร์: มาระโก 16: 15-20; อีสยาห์ 41:10; สดุดี 119: 28, 130; มาระโก 11:23

สาระสำคัญ: การสารภาพคือวิธีเปิดเผยตัวเองออกมาของความเชื่อ
การสารภาพความเชื่อสร้างความเป็นจริงให้เกิดขึ้น

เป็นไปได้เสมอที่จะบอกว่าคนๆ หนึ่ง กำลังเชื่ออย่างถูกต้องหรือไม่โดยดูจาก คำพูดของเขา ถ้าคำสารภาพของเขาไม่ถูกต้อง ความเชื่อของเขาก็ไม่ถูกต้องถ้าความเชื่อ ของเขาไม่ถูกต้อง ความคิดของเขาก็ไม่ ถูกต้อง ถ้าความคิดของเขาไม่ถูกต้อง นั่นก็เป็นเพราะความคิดของเขายังไม่ได้รับการ เปลี่ยนแปลงใหม่ด้วยพระวาระของ พระเจ้า

ทั้งสามสิ่งนี้ ความเชื่อ ความคิด และคำพูด จะไปด้วยกันเสมอ พระเจ้าได้ ทรงประทานพระวาระของพระองค์แก่เรา เพื่อทำให้ความคิดของเรากระจ่างขึ้น เรา สามารถคิดอย่างเดียวกันกับพระวาระของ พระเจ้าได้

ในการศึกษาเรื่องการสารภาพของเรา เราได้เรียนรู้ถึงการสารภาพ 3 ประเภท คือ การสารภาพบาปของชาวยิว การสารภาพบาป ของคนบาปในทุกวันนี้ และการสารภาพ ของผู้เชื่อที่ขาดการสามัคคีธรรมกับพระเจ้า ในบทนี้เราจะศึกษาถึงการสารภาพความเชื่อ

ของเราในพระวาระของพระเจ้า

ดังที่กล่าวไปในบทที่แล้ว เมื่อไรที่เรา เห็นคำว่า "การสารภาพ" เราจะคิดถึง ความบาปและความผิดพลัดทันทันที ซึ่งเป็น การสารภาพในแง่ลบ แต่นั่นคือการ สารภาพบาปก็มีความสำคัญ แต่ก็มี การ สารภาพในแง่บวกด้วย และพระคัมภีร์ กล่าวถึงการสารภาพในแง่บวกมากกว่า แง่ลบ

การสารภาพคือการบอกกล่าวถึงบางสิ่ง ที่เราเชื่อในใจของเรา เป็นการแสดงหลักฐาน ถึงบางสิ่งที่เราเชื่อว่าเป็นความจริง เป็นพยาน ถึงความจริงที่เรายอมรับ

องค์ประกอบ 5 อย่างของการสารภาพ คำสารภาพของเราควรมีประเด็นสำคัญ 5 ประการต่อไปนี้

- (1) สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อเราใน แผนการทรงไถ่
- (2) สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำในเราผ่านทาง พระวาระและพระวิญญาณของพระองค์

- (3) เราเป็นใครในพระเยซูคริสต์จำเพาะ พระพักตร์พระบิดา
- (4) สิ่งที่พระเยซูทรงกำลังกระทำให้สำเร็จเพื่อเราในเวลานี้ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดาที่ซึ่งพระองค์ทรงทูลวิงวอนเพื่อเรา
- (5) สิ่งที่พระเจ้าทรงสามารถกระทำให้สำเร็จผ่านชีวิตของเรา

คำสารภาพที่เกิดผล - การประกาศพระวาทะ

มาระโก 16:15-20

15 ฝ่ายพระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกว่า "เจ้าทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน

16 ผู้ใดเชื่อและรับบัพติศมาแล้วผู้นั้นจะรอด แต่ผู้ใดไม่เชื่อจะต้องปรับโทษ

17 มีคนเชื่อที่โง่โง่เขลาสำคัญเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นที่นั่น คือเขาจะขับผีออกโดยนามของเรา เขาจะพูดภาษาแปลกๆ ได้

18 เขาจะจับงูได้ ถ้าเขากินยาพิษอย่างใด จะไม่เป็นอันตรายแก่เขา และเขาจะวางมือบนคนไข้คนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค

19 ครั้นพระเยซูตรัสสั่งเขาแล้ว พระเจ้าก็ทรงรับพระองค์ให้ขึ้นสู่ฟ้าสวรรค์ ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า

20 พวกสาวกเหล่านั้นจึงออกไปเทศนาสั่งสอนทุกแห่งทุกตำบล และพระเป็นเจ้าทรงร่วมงานกับเขา และทรงสนับสนุนคำสอนของเขา โดยหมายสำคัญที่ประกอบนั้น

พระเจ้าทรงกระทำการผ่านเราโดยพระวาทะของพระองค์ที่ผ่านริมฝีปากของเรา พระเยซูตรัสว่า "เจ้าทั้งหลายจงออกไปทั่วโลก ประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน" นั่นเป็นวิธีที่พระเจ้าทรงกระทำการผ่านเรา

เรานำพระวาทะไปให้แก่คนหลงหาย ถ้าเราไม่นำพระวาทะไปสู่โลกนี้ เราก็เสียเวลาเปล่าในการอธิษฐานทูลขอให้พระเจ้าทรงกระทำการบางอย่าง อีกนัยหนึ่งคือการอธิษฐานเพื่อคนหนึ่งที่กำลังหายจะไร้ประโยชน์ ถ้าเราไม่นำข่าวประเสริฐเรื่องความรอดไปให้เขา

ถ้าเราสามารถอธิษฐานอย่างเดียวและทำให้คนรอดได้ เราคงไม่ต้องส่งมิชชันนารีออกไปทั่ว เราก็แค่อธิษฐานให้คนไม่เชื่อทั้งหมดเข้ามาในแผ่นดินของพระเจ้า อย่างไรก็ตามก็ดีพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงกระทำการร่วมกับพระวาทะเท่านั้น

เพื่อเป็นการเชื่อฟังพระมหาบัญชาของพระคริสต์ที่สั่งให้ออกไปทั่วโลกและประกาศข่าวประเสริฐ เหล่าสาวกจึงออกไปประกาศพระวาทะในทุกหนทุกแห่ง และพระเจ้าทรงกระทำการร่วมกับพวกเขา พระองค์ทรงยืนยันพระวาทะของพระองค์ด้วยหมายสำคัญ พระเจ้าไม่ทรงกระทำสิ่งใดเลยจนกว่าสาวกเริ่มเทศนาพระวาทะและหมายสำคัญจึงตามมา

หมายสำคัญไม่ได้ติดตามคนหนึ่งคนใด แต่ติดตามพระวาทะ จงให้พระวาทะออกไปแล้วหมายสำคัญต่างๆ ก็เกิดขึ้นเอง

คุณไม่ได้ติดตามหมายสำคัญ หมายสำคัญ
ติดตามพระวณะ

ในคริสตจักรแห่งสุดท้ายที่ผมเป็น
ศิษยาภิบาล ผมเริ่มกังวลว่าจะไม่มีหมาย
สำคัญเกิดขึ้นเพียงพอในงานรับใช้ ผมจึง
เก็บตัวอธิษฐานทูลขอหมายสำคัญที่เพิ่ม
มากขึ้นจากพระเจ้าเป็นเวลาหลายวัน

ในที่สุดพระเจ้าตรัสตอบว่า"เจ้าได้อธิษฐาน
ขอให้เรายืนยันถ้อยคำของเรา และให้มี
หมายสำคัญเกิดขึ้น แต่สิ่งที่เจ้าต้องทำก็คือ
เทศนาพระวณะและเราจะยืนยันถ้อยคำ
ของเราเอง ถ้าเจ้าเทศนาพระวณะ
หมายสำคัญก็จะเกิดขึ้น ถ้าไม่มีหมายสำคัญ
เจ้าไม่ได้กำลังเทศนาพระวณะ"

ผมสะดุ้งในสิ่งที่ได้ยิน แต่เมื่อเริ่มพิจารณา
การเทศนาของผมอย่างถี่ถ้วน ผมก็พบว่า
สิ่งที่พระเจ้าตรัสนั้นจริง ผมผสมสิ่งที่เป็น
ประเพณีนิยมและความคิดส่วนตัวมากมาย
ลงไปในการเทศน์ของผม และพระเจ้าทรง
ไม่ยืนยันประเพณีนิยมเหล่านั้นด้วยหมายสำคัญ

เมื่อผมเทศนาโดยใช้พระวณะของพระเจ้า
ล้วนๆ มากขึ้นและมากขึ้น ผมก็เริ่มเห็น
หมายสำคัญมากขึ้นด้วย ยิ่งผมเทศนา
พระวณะของพระเจ้ามากเท่าใด หมายสำคัญ
ก็เกิดมากขึ้นเท่านั้น

พระเจ้าทรงเคลื่อนไปตามพระวณะของ
พระองค์เท่านั้น พระองค์ทรงยกย่องพระวณะ
ของพระองค์เหนือพระนามของพระองค์เอง
และเราไม่สามารถคาดหวังที่จะได้รับความ
ช่วยเหลือจากพระเจ้าได้ถ้าเราอยู่นละฝ่าย

กับพระวณะของพระองค์ แม้ว่าเราจะ
ไม่ได้ตั้งใจทำแบบนั้นก็ตาม

เราควรปฏิบัติต่อพระวณะของพระเจ้า
ด้วยความยำเกรงแบบเดียวกันกับที่เรา
ยำเกรงพระเยซูถ้าพระองค์ทรงอยู่ในฝ่าย
ธรรมชาติ

การสารภาพจัดความกลัว

อิสยาห์ 41:10

10 **อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า
อย่าขาด เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า
เราจะหนุนกำลังเจ้า เออ เราจะช่วยเจ้า
เออ เราจะชูเจ้าด้วยมือขวาอันมีชัยของเรา**

เวลาอ่านพระคัมภีร์ คุณเคยสังเกตไหมว่า
พระเจ้าทรงบอกลูกๆ ของพระองค์กี่ครั้งว่า
"อย่ากลัวเลย"?

เมื่อโยริสมาตามพระเยซูให้ไปรักษาลูกสาว
ของเขา พระองค์ตรัสกับเขาว่า **"อย่ากลัวเลย
จงเชื่อเท่านั้น และลูกจะหายดี"** (ลก. 8:50)
เมื่อพระเยซูทรงเทศนาสั่งสอนเหล่าสาวก
พระองค์ตรัสว่า **"ผู้งแะเล็กน้อยเอ๋ย
อย่ากลัวเลย เพราะว่าพระบิดาของท่านชอบ
พระทัยจะประทานแผ่นดินนั้นให้แก่ท่าน"**
(ลก. 12:32)

เมื่อพระเจ้าปรากฏต่ออิสอัคในพันธสัญญา
เดิม พระองค์ทรงรื้อฟื้นพันธสัญญาที่ทรง
กระทำกับอับราฮัมบิดาของเขา พระเจ้า
ตรัสว่า **"อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า
และจะอวยพรเจ้า..."** (ปฐม. 26:24)

ถ้าพระเจ้าตรัสว่า "อย่ากลัวเลย" และทรงทิ้งเราไว้ตรงนั้น เราอาจจะพูดว่า "ช่วยไม่ได้ที่ลูกยังกลัวอยู่" แต่พระองค์ไม่ได้ตรัสว่า "อย่ากลัวเลย" เท่านั้น พระองค์ตรัสต่อไปว่า "เราจะอยู่กับเจ้า" เราสามารถเชื่อว่าพระองค์ทรงอยู่กับเรา แล้วยังกลัวได้อีกหรือ? ไม่นั่นเอง เพราะถ้าเรายังกลัวอยู่นั้นเป็นเพราะเรายังสงสัยในพระองค์

บางคนอาจจะพูดว่า "แต่ ฉันเป็นคนอ่อนแอ" พระเจ้าตรัสว่า "เราจะชูก้นเจ้า"

คนอื่นอาจจะพูดว่า "แต่ฉันเป็นคนไม่เอาไหน" พระเจ้าตรัสว่า "เราจะหนุนเจ้าขึ้นมา"

สดุดี 119:28, 130

28 จิตใจของข้าพระองค์ละลายไปด้วยความโศก ขอทรงเสริมกำลังข้าพระองค์ตามพระวาทะของพระองค์

130 การคลั่งคลายพระวาทะของพระองค์ให้ความสว่าง ทั้งให้ความเข้าใจแก่คนรู้น้อย

เป็นความจริงที่ตัวเราเองอาจจะอ่อนแอและไม่เอาไหน เต็มไปด้วยความกังวลใจและปัญหา แต่ในความอ่อนแอ เราจะแสวงหากำลังจากพระวาทะของพระเจ้า เพราะ "การคลั่งคลายพระวาทะของพระองค์ให้ความสว่าง ทั้งให้ความเข้าใจแก่คนรู้น้อย"

เราสามารถสารภาพได้ว่า "พระเจ้าทรงอยู่กับฉัน" เราสามารถพูดได้ว่า "พระองค์ผู้ทรงอยู่ในฉันเป็นใหญ่กว่าผู้คนที่อยู่ในโลก" (1ยอ. 4 : 4) และ "ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายฉัน ใครจะขัดขวางฉัน" (รม. 8:31)

คุณอาจจะเผชิญกับปัญหาที่ดูเหมือนจะแก้ไขไม่ได้ แทนที่จะพูดว่าแก้ไขไม่ได้ จงมองดูที่พระองค์ผู้ทรงสถิตอยู่ในคุณและพูดว่า "ตอนนี้พระเจ้าทรงสถิตอยู่ในฉัน" แล้วคุณจะพบว่า การสารภาพความเชื่อของคุณจะทำให้พระเจ้าทรงกระทำการเพื่อคุณ พระองค์จะทรงผงาดขึ้นในคุณ และประทานความสำเร็จให้แก่คุณ

พระเจ้าผู้ทรงสร้างสถิตอยู่ในคุณ คุณสามารถเผชิญชีวิตได้อย่างไม่ต้องหวาดกลัว เพราะคุณรู้ว่าผู้ที่อยู่ในคุณนั้นยิ่งใหญ่กว่าอุปสรรคที่ขวางกั้นคุณอยู่ และนั่นควรเป็นคำสารภาพของคุณเสมอ

การสารภาพเพิ่มพูนความเชื่อ

ถ้าไม่มีการสารภาพก็ไม่มีความเชื่อ การสารภาพคือวิธีแสดงความเชื่อออกมา

ความเชื่อก็เหมือนกับความรักเป็นเรื่องของหัวใจ เป็นเรื่องของวิญญาณ เรารู้ดีว่าไม่มีความรักใดที่ปราศจากถ้อยคำหรือการกระทำ เราไม่สามารถยึดเยียดความรักให้ผู้อื่นได้ หรือไม่สามารถบังคับให้ความรักออกมาจากพวกเขาได้ เพราะความรักเป็นเรื่องของหัวใจ ความเชื่อก็เช่นกันเป็นเรื่องของวิญญาณหรือหัวใจ เราจึงพูดได้อย่างเต็มปากว่าถ้าไม่มีการสารภาพก็ไม่มีความเชื่อ ความเชื่อเจริญเติบโตขึ้นได้ด้วยการสารภาพ

การสารภาพของผู้เชื่อทำให้เกิดผลสองประการแก่ตัวเขา ประการแรก เป็นการระบุถึงตัวเขาเอง ประการที่สอง เป็นการจำกัดขอบเขตชีวิตของเขา เขาไม่มีทาง

มีมากไปกว่าคำสารภาพของเขา

มาระโก 11:23

23 เรบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดจะสั่งภูเขานี้ว่า "จงลอยไปลงทะเล" และมีได้สงสัยในใจ แต่เชื่อว่าจะจะเป็นไปตามที่สั่งนั้น ก็จะเป็นตามนั้นจริง

ถ้าเราพูดว่าเราไม่สามารถทำบางสิ่งได้แน่นอน เราก็ไม่สามารถทำสิ่งนั้นได้ แต่ถ้าพูดว่า เราทำได้ เราก็ทำได้ ตามที่บันทึกไว้ใน มาระโก 11 : 23 เราจะได้รับสิ่งใดๆที่เราสั่งหรือสารภาพ ไม่ว่าจะเป็นความเชื่อหรือความไม่เชื่อ ความสำเร็จหรือความล้มเหลว ความเจ็บป่วยหรือสุขภาพที่ดี

สาเหตุที่คริสเตียนส่วนมากแม้ว่าจะเป็นคริสเตียนด้วยจริงใจก็ตาม ยังคงอ่อนแออยู่ก็เพราะพวกเขาไม่กล้าสารภาพว่าเขาเป็นใคร และสามารถทำอะไรได้ในพระคริสต์ พวกเขาต้องค้นหาว่าพระเจ้าทอดพระเนตรเขาอย่างไร และเริ่มต้นสารภาพสิ่งนั้น

สิทธิพิเศษเหล่านี้อยู่ในจดหมายฝากในพันธสัญญาใหม่ เพราะจดหมายเหล่านั้นเขียนถึงคริสตจักร เมื่อคุณค้นพบทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงมีไว้เพื่อคุณ ให้สารภาพถึงสิ่งที่พระวจนะประกาศว่าคุณเป็นในพระคริสต์ด้วยใจกล้าหาญ เมื่อคุณทำเช่นนั้น ความเชื่อของคุณจะมีมากขึ้น

สาเหตุที่ความเชื่อถูกผูกมัดไว้ ก็เพราะคุณไม่กล้าที่จะสารภาพสิ่งที่พระเจ้าตรัสว่าคุณเป็นออกมา จงจำไว้เสมอว่า ความเชื่อจะไม่เติบโตมากไปกว่าการสารภาพของคุณ

คำสารภาพเป็นประจำทุกวันว่า พระบิดาทรงเป็นผู้ใดเพื่อคุณ พระเยซูทรงกำลังกระทำอะไรเพื่อคุณในเวลานี้ที่เบื้องขวา พระหัตถ์ของพระบิดา และพระวิญญานบริสุทธิ์ทรงกำลังกระทำอะไรอยู่ในคุณ จะสร้างชีวิตแห่งความเชื่อที่มั่นคงและเป็นแง่บวกให้แก่คุณ

คุณจะไม่กลัวสถานการณ์ต่างๆ ที่จะเกิดขึ้น คุณจะไม่กลัวโรคภัยใดๆ คุณจะไม่กลัวสภาวะใดๆ คุณจะเผชิญชีวิตอย่างผู้พิชิตที่ปราศจากความกลัว และในการที่จะเป็นผู้พิชิตได้ คุณต้องสารภาพว่าคุณเป็นเช่นนั้น "แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ เรามีชัยเหลือล้นโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย" (รม. 8:37)

กลับมาดูในพระธรรมหลักอีกครั้ง โรม 10 : 10 เราจะเห็นข้อสรุปสั้นๆ ของกฎแห่งความเชื่อของพระเจ้า "ด้วยว่า ความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับสัจจะของพระเจ้าด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด"

ในการแสวงหาสิ่งใดๆ จากพระเจ้า คุณต้องเชื่อด้วยใจก่อนเป็นอันดับแรก เพราะพระวจนะสอนอย่างนั้น จากนั้นคุณต้องสารภาพด้วยปากว่ามันเป็นเช่นนั้น (ในฉบับภาษาอังกฤษ ใช้คำว่า สารภาพ แทนคำว่า ยอมรับ)

ตัวอย่างเช่น ในการรับความรอด คนๆ หนึ่งต้องเชื่อด้วยใจของเขา และสารภาพด้วยปากของเขาว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเขา ตามที่พระคัมภีร์บอกไว้ และทรงเป็นขึ้นจาก

ความตายเพื่อชำระเขาให้บริสุทธิ์ ประการ
ที่สาม เมื่อเขาอธิษฐาน เขาจะได้รับคำตอบ
เชื่อ; สารภาพ; รับไว้ "ถ้าผู้ใด...มิได้
สงสัยในใจ แต่เชื่อว่าจะเป็นไปตามที่สิ่งนั้น
ก็จะเป็นตามนั้นจริง" (มก. 11:23)

เมื่อคุณศึกษาพระวจนะของพระเจ้าและ

และสิ่งที่คุณมีในพระเยซูคริสต์ แม้ในตอนแรก
จะดูเหมือนว่าไม่จริงสำหรับคุณ แต่ให้เริ่มต้น
สารภาพว่า "ใช่ นั่นเป็นของฉันตามที่
พระวจนะของพระเจ้ากล่าวไว้"

แล้วคุณจะพบว่า การสารภาพความเชื่อ
สร้างความเป็นจริงให้เกิดขึ้น

ข้อพระธรรมควรจำ:

"เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใด
จะสั่งภรรยาตัวเอง จงลอยไปลงทะเล และมีได้
สงสัยในใจ แต่เชื่อว่าจะเป็นไปตามที่สิ่งนั้น
ก็จะเป็นตามนั้นจริง" (1 ยน. 1:9)

การนำบทเรียนไปใช้: "...จงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น..."
(ยก. 1:22)

การสารภาพสิทธิพิเศษของผู้เชื่อในพระคริสต์

ข้อพระคัมภีร์: 2 โครินธ์ 5:17; เอเฟซัส 1:7, 8; กิจการ 17:28

สาระสำคัญ: เมื่อเรารู้ว่าเราเป็นใครในพระคริสต์และคิดตามนั้น เมื่อเราเชื่อและสารภาพสิ่งนั้น เราจะไม่ประสบความล้มเหลว

ในบทที่แล้วเราได้กล่าวถึงองค์ประกอบ 5 อย่างของการสารภาพเพียงเล็กน้อยแต่เราจะกล่าวถึงรายละเอียดมากขึ้นในบทนี้ ในขณะที่เรามุ่งมั่นเรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับสิ่งที่เราควรจะสารภาพ คำสารภาพของเรามีประเด็นสำคัญ 5 ประการต่อไปนี้

- (1) สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำในพระคริสต์เพื่อเราในแผนการทรงไถ่
- (2) สิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำผ่านพระวจนะและพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อเราในการบังเกิดใหม่และการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
- (3) เราเป็นใครในพระเยซูคริสต์จำเพาะพระเจ้าพระบิดา
- (4) สิ่งที่พระเยซูทรงกำลังกระทำเพื่อเราในเวลานี้ ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา ที่ซึ่งพระองค์ทรงทูลวิงวอนเพื่อเรา
- (5) สิ่งที่พระเจ้าทรงสามารถกระทำผ่านเราหรือสิ่งที่พระวจนะของพระองค์สามารถกระทำผ่านริมฝีปากของเรา

ค้นพบสิทธิพิเศษของเราในพระคริสต์

อย่างที่เรากล่าวไว้ การสารภาพคือการเป็นพยานถึงสิ่งที่เรารู้ เป็นไปไม่ได้ที่เราเป็นพยานถึงสิ่งที่เราไม่รู้ และสิ่งที่เรารู้เป็นการส่วนตัวเกี่ยวกับองค์พระเยซูคริสต์เจ้า และสิ่งที่เราเป็นในพระองค์มีความสำคัญ

ประการแรก เราสามารถรู้จักพระองค์ได้เป็นการส่วนตัว นี่เป็นความสำคัญอันดับแรกของการบังเกิดใหม่ แต่เพียงเพราะคนหนึ่งบังเกิดใหม่แล้วไม่ได้หมายความว่าคนนั้นจะเป็นคริสเตียนที่ประสบความสำเร็จ เขาต้องรู้ว่าเขาเป็นใครในพระเยซูคริสต์ด้วย เมื่อเรารู้ว่าเราเป็นใครในพระองค์ ให้เราคิดตามนั้น เชื่อและสารภาพออกมา แล้วเราจะไม่ประสบความล้มเหลว

ในการค้นให้พบว่าเราเป็นใครในพระคริสต์นั้น เราจะต้องดูที่พระวจนะของพระเจ้าดูในพันธสัญญาใหม่ ส่วนใหญ่อยู่ในจดหมายฝากที่เขียนถึงคริสตจักร และให้ขีดเส้นใต้ข้อพระธรรมทุกข้อที่มีคำว่า "ในพระองค์" "ในพระคริสต์" หรือ "ในพระองค์นั้น" ด้วยดินสอสีแดง และที่ดียิ่งกว่านั้น ให้หา

กระดาษและจดบันทึกข้อพระธรรมเหล่านั้นไว้

เมื่อคุณพบข้อพระธรรมเหล่านั้น ให้เริ่มต้นสารภาพว่าคุณเป็นใครและสิ่งที่คุณมีในพระคริสต์ ถ้าคุณทำอย่างนี้ ผมรับประกันได้ว่าชีวิตของคุณจะไม่เหมือนเดิมภายในสองสามวันหลังจากนั้น

เวลาและเนื้อที่ที่จำกัดทำให้เราไม่สามารถศึกษาพระธรรมเหล่านั้นได้ทั้งหมด เราจะพิจารณาดูเพียงสองสามข้อ

2 โครินธ์ 5:17

17 เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่าๆ ก็ล่วงไป นี่แน่ะกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น

ให้สังเกตคำว่า "ในพระคริสต์" ข้างเป็นการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่เหลือเกิน สำหรับผู้เชื่อที่จะเชื่อและยอมรับสิ่งนี้!

เราเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์ เราไม่เป็นเพียงคนบาปที่ได้รับการอภัยบาปแล้วเท่านั้น เราไม่ใช่สมาชิกคริสตจักรที่เป็นคนยากจน, อ่อนแอ, ไม่นั่นคง, อยู่ในความบาป หรือเข้ากับใครไม่ได้

เราเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่ ถูกสร้างโดยพระเจ้าในพระเยซูคริสต์ เราเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่ด้วยชีวิตของพระเจ้าเอง พระลักษณะของพระเจ้าเอง และความสามารถของพระเจ้าอยู่ภายในเรา

ตอนที่ผมอายุ 17 ปี ในฐานะคริสเตียนใหม่ ผมไม่เคยมีปัญหาย่างที่หลายคนมี เพราะผมไวที่จะบอกกับทุกคนว่า "ผมเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่แล้ว" ผมไวในการเป็นพยานเรื่อง

พระคุณแห่งความรอดของพระคริสต์ในชีวิตของผมในทุกแห่งที่ผมไป ผมพบว่ายิ่งผมพูดเรื่องนี้มากเท่าใด การเป็นผู้ถูกสร้างใหม่มิใช่กลายเป็นจริงต่อผมมากขึ้นเท่านั้น เพราะนั่นคือตัวผมและสิ่งที่ผมเป็น

ผมกระตือรือร้นในการนำวิญญาณให้ได้รับความรอด - ประกาศในเรือนจำ, ประกาศตามท้องถนน และทำงานในคริสตจักร

วันหนึ่งในขณะที่ผมยืนอยู่ที่หัวมุมถนน เด็กหนุ่มคนหนึ่งที่ผมรู้จักเดินมาหาและขอให้ผมช่วย

"จริง ๆ แล้วผมจะไม่ขอให้คุณทำสิ่งนี้" เขาอธิบาย "แต่ตอนนี้ผมสายแล้ว ผมสัญญา กับแฟนว่าผมจะพาใครสักคนไปเดทกับลูกพี่ลูกน้องของเธอที่มาจากเมืองอื่น คุณช่วยมากับผมและช่วยผมหน่อยได้ไหม? ผมจะรู้สึกขอบคุณมาก และผมสัญญาว่าเราจะไม่อยู่นานเกินกว่า 30 หรือ 40 นาที และเราจะไม่สูบบุหรี่ ไม่ดื่มเหล้า หรือไม่เดินร่ำเมื่อเราอยู่ที่นั่น" ผมไปกับเขาอย่างลึกลับเพื่อช่วยเขา

เมื่อเราไปถึงบ้านเพื่อนสาวของเขา เธอก็แนะนำผมกับลูกพี่ลูกน้องของเธอ เธอยังไม่ทันจะนั่งลงพวกเขาก็เปิดเครื่องเล่นแผ่นเสียงและเริ่มเต้นรำกัน เมื่อญาติของเพื่อนสาวขอให้ผมเต้นรำด้วย ผมพูดว่า "ไม่ครับ ขอขอบคุณครับ ผมไม่เต้นรำ"

เธอมองผมเหมือนราวกับว่าผมเพิ่งจะมาจากดาวอังคารและพูดว่า "คุณไม่เต้นรำเหรอ? ทำไม?"

"เพราะผมเป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว"

ผมตอบ

"คุณหมายความว่ายังไง คุณเป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว" เธอถาม

ผมอ้างพระธรรม 2 โครินธ์ 5:17 ให้เธอฟัง "เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่าๆ ก็ล่องไป นี่แหละกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น" ผมพูดว่า "เมื่อก่อนผมเคยสนใจสิ่งเหล่านี้เช่นการเต้นรำ แต่เดี๋ยวนี้ชีวิตของผมไม่เหมือนเดิม ผมถูกสร้างใหม่แล้วในพระคริสต์ ให้มีความสนใจใหม่และความปรารถนาใหม่"

ในขณะที่เครื่องเล่นแผ่นเสียงยังคงเล่นต่อไปและอีกคู่กำลังเต้นรำอยู่ ผมเป็นพยานเรื่องความเชื่อในพระคริสต์ของผมให้เด็กสาวคนนั้นฟัง ถ้อยคำเหล่านั้นเริ่มจับใจเธอ ทำให้เธอสำนึกได้และเริ่มร้องไห้ เมื่อเครื่องเล่นแผ่นเสียงหยุดลง เด็กหนุ่มคนนั้นเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น เขาหันมาหาผมและพูดว่า "ไปกันเถอะ" และพาผมตรงกลับบ้าน

ไม่สำคัญว่าผมจะอยู่ที่ไหน ไม่ว่าจะอยู่ในเรือนจำ บนท้องถนน ที่โรงเรียนหรือที่คริสตจักร ผมจะไวในการเป็นพยานกับทุกคนที่ผมพบว่า ผมได้บังเกิดใหม่และเป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้วในพระเยซูคริสต์ และถ้าเราสารภาพตามนี้ก็จะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ในชีวิตของเรา ผมไม่ถูกล่อลวงโดยสิ่งของของโลกเพราะผมสารภาพอยู่เสมอว่าผมเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่แล้วในพระเยซูคริสต์

การไถ่จากความแ่่งสาบของ ธรรมบัญญัติ

เอเฟซัส 1:7, 8

7 ในพระเยซูนั้น เราได้รับการไถ่บาปโดยพระโลหิตของพระองค์ คือได้รับการอภัยโทษบาปของเราโดยพระกรุณาอันอุดมของพระองค์

8 ซึ่งได้ทรงประทานแก่เราอย่างเหลือล้นให้มีปัสสุชมและมีควมเข้าใจ

ให้สังเกตคำว่า "ในพระเยซูนั้น เราได้รับการไถ่บาป..." ขอบคุณพระเจ้าเหลือเกินที่เราสามารถได้รับการไถ่บาปโดยไม่ต้องพยายามไขว่คว้า เพราะเราได้รับแล้ว เราไม่ใช่กำลังจะได้รับในบางโอกาสในอนาคต แต่เราได้รับแล้วในเวลานี้

การครอบงำของซาตานถูกทำลายสิ้นแล้ว มันได้สูญเสียการครอบงำเหนือชีวิตของเราไปในวินาทีที่เราถูกสร้างใหม่ เรามีเจ้านายใหม่ พระเยซูคริสต์ทรงครอบครองเหนือเรา เมื่อก่อนซาตานเป็นนายของเรา แต่เดี๋ยวนี้องค์พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา (โรม 10:9 กล่าวว่า "คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่า พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า...") การครอบงำของซาตานได้สิ้นสุดลง และการครอบครองของพระเยซูได้เริ่มต้นขึ้นในขณะที่เราต้อนรับพระองค์เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและได้รับการบังเกิดใหม่

เราได้รับการไถ่ให้พ้นจากใครและจากอะไร? เมื่อได้ยินคำถามนี้ หลายคนตอบว่า

"ฉันได้รับการไถ่ให้พ้นจากความบาป" นั่นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของคำตอบทั้งหมด กาลาเทีย 3:13 กล่าวว่า "พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความแค้นแห่งธรรมบัญญัติ โดยการที่พระองค์ทรงยอมถูกแค้นสาปเพื่อเรา (เพราะพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ต้องถูกสาปแช่ง)" เราได้รับการไถ่ให้พ้นจากความแค้นแห่งธรรมบัญญัติ"

ในการค้นหาความหมายของความแค้นแห่งธรรมบัญญัติ เราต้องย้อนกลับไปที่พระธรรมห้าเล่มแรกในพระคัมภีร์ เราจะพบว่าความแค้นหรือการลงโทษเพราะละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้ามี 3 ด้าน คือ ความยากจน ความเจ็บป่วยและความตายครั้งที่สอง

พระเจ้าได้ทรงไถ่เราให้พ้นจากความแค้นแห่งความยากจน ความแค้นแห่งความเจ็บป่วย ความแค้นแห่งความตาย - ความตายฝ่ายวิญญาณในปัจจุบันและความตายฝ่ายร่างกายเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมา เราไม่ต้องกลัวความตายครั้งที่สอง

กิจการ 17:28

28 เรามีชีวิตและไหวตัว และเป็นอยู่ในพระองค์...

ข้างเป็นคลังแห่งอุทยานาพอันมหิพาที่หลายครั้งเรามองข้ามไป! ในพระคริสต์ พระผู้ช่วยให้รอดและองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เรามีชีวิต พลังงาน และกำลัง

สำหรับงานที่เป็นไปไม่ได้ ขอพระธรรมไม่ได้กล่าวว่าเราสามารถทำสิ่งเหล่านี้ได้โดยตัวเราเอง แต่โดยพระองค์ - โดยอุทยานาพของพระองค์ เพราะ "เรามีชีวิตและไหวตัว และเป็นอยู่ในพระองค์"

การปลดปล่อยจากอำนาจของซาตาน

ให้เราดูพระธรรมสองข้อนี้ แม้ว่าจะไม่มีคำว่า "ในพระองค์" "ในพระเยซูนั้น" หรือ "ในพระคริสต์" แต่ก็สื่อความหมายเดียวกันถึงสิ่งที่เรามีในพระองค์

"พระองค์ [พระเจ้า] ได้ทรงช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของความมืด และได้ทรงย้ายเรามาตั้งไว้ในแผ่นดินแห่งพระบุตรที่รักของพระองค์" (คส. 1:13) พระธรรมข้อนี้กล่าวว่า เราได้รับการปลดปล่อยจากอำนาจของความมืดจากอำนาจของซาตาน

"ลูกทั้งหลายเอ๋ย ท่านเป็นฝ่ายพระเจ้า และได้ชนะเขาเหล่านั้น เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้คนที่อยู่ในโลก" (1 ยน. 4:4) พระธรรมคู่ขนานของพระธรรมข้อนี้ในพันธสัญญาเดิมคืออิสยาห์ 41:10 "อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า อย่าขาด เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะหนุนกำลังเจ้า เออ เราจะช่วยเจ้า เออ เราจะชูเจ้าด้วยมือขวาอันมีชัยของเรา"

จากนั้นในพันธสัญญาใหม่เราพบข้อนี้ "ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเรา" (รม. 8:31)

เราสามารถยึดพระธรรมเหล่านี้ไว้เป็นถ้อยคำสำหรับเราเองเป็นการส่วนตัว เพราะเราอยู่ภายใต้พันธสัญญาใหม่ เราสามารถพูดว่า "ขอบคุณพระเจ้า พระองค์ทรงอยู่ในเรา" นี่เป็นเหตุผลที่ดีที่สุดที่ผมสามารถคิดได้เพื่อที่จะได้ไม่กลัว

สุภาพสตรีคนหนึ่งพูดกับผมว่า "แต่มันไม่เป็นอย่างนั้นในชีวิตของดิฉัน ดิฉันรู้ว่ามันไม่เป็นอย่างนั้น"

ผมตอบว่า "พระเจ้าตรัสว่าเป็นอย่างนั้น คุณพูดว่าไม่เป็นอย่างนั้น ฉะนั้น ไม่คุณก็พระเจ้าที่เป็นคนโกหก" ถ้าคุณยืนต่อหน้าคุณแม่และเรียกท่านว่า 'คนโกหก' คุณก็จะรู้สึกไม่ดีใช่ไหม? แล้วคุณจะรู้สึกถูกต้องได้อย่างไรเมื่อคุณยืนอยู่จำเพาะพระพักตร์

ไม่ถูกต้อง มันไม่เป็นอย่างนั้น พระองค์ทรงโกหก' ทางแก้ของสถานการณ์นี้คือเราต้องเริ่มต้นสารภาพว่าพระวณะของพระองค์เป็นอย่างไรบ้าง ไม่ว่าคุณจะรู้สึกว่าเป็นอย่างนั้นในชีวิตของคุณหรือไม่ก็ตาม แล้วพระวณะก็จะกลายเป็นจริงในชีวิตคุณ" เราต้องให้ความคิดของเราสอดคล้องกับพระวณะของพระเจ้า แล้วความเชื่อของเราจึงจะถูกต้อง เมื่อความเชื่อของเราถูกต้อง เราก็สามารถสารภาพยอมรับ - พูด, รับรอง, เป็นพยานและยืนยัน - ในสิ่งที่พระวณะของพระเจ้ากล่าวถึงเราได้ เมื่อนั้นเราจะประสบความสำเร็จและชีวิตของเราจะไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป

ข้อพระธรรมควรจำ:

"เรามีชีวิตและไหวตัว และเป็นอยู่
ในพระองค์..." (กจ. 17:28)

การนำบทเรียนไปใช้: "...จงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวณะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น..."
(ยก. 1:22)

การสารภาพที่ถูกต้องและไม่ถูกต้อง

ข้อพระคัมภีร์: 2 ทิโมธี 1:7; 1 เปโตร 2:24; มัทธิว 8:17

สาระสำคัญ: การสารภาพด้วยปากของเรานำมาซึ่งการครอบครองของพระเจ้า หรือการครอบงำของซาตานเหนือเรา

พระคัมภีร์คือพระวจนะของพระเจ้า และบรรจุความคิดของพระองค์ไว้ และแน่นอนว่าความคิดของพระเจ้าแตกต่างไปจากความคิดของมนุษย์

"เพราะความคิดของเราไม่เป็นความคิดของเจ้า ทั้งทางของเจ้าไม่เป็นวิถีของเรา พระเจ้าตรัสดังนี้ เพราะฟ้าสวรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกฉันใด วิถีของเราสูงกว่าทางของเจ้า และความคิดของเราก็สูงกว่าความคิดของเจ้าฉันนั้น" (อสย. 55:8, 9)

เมื่อเราศึกษาพระวจนะของพระเจ้า และรู้ความคิดของพระองค์ เราก็มีความกล้าที่จะคิดอย่างที่พระองค์ทรงคิดได้ เมื่อเราปรับความคิดของเราไปในทางเดียวกันกับพระวจนะของพระองค์!

ในการศึกษาเรื่องการสารภาพ เราได้เรียนรู้แล้วว่าถ้าคำสารภาพของเราไม่ถูกต้อง นั่นเป็นเพราะความเชื่อของเราไม่ถูกต้อง ถ้าความเชื่อของเราไม่ถูกต้อง นั่นเป็นเพราะความคิดของเราไม่ถูกต้อง และถ้าความคิดของเราไม่ถูกต้อง นั่นเป็นเพราะความคิดของเราไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่โดยพระวจนะของพระเจ้า

บางครั้งการสอนพระวจนะของพระเจ้าก็ดูเหมือนจะไม่สมเหตุผลต่อธรรมชาติของมนุษย์ แต่ก็เป็นเพราะความคิดของมนุษย์ยังไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่โดยพระวจนะของพระเจ้า

มาระโก 11:22-24 กล่าวว่า "...จงเชื่อในพระเจ้าเถิด [หรือ จงมีความเชื่อแบบพระเจ้า] เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดจะสั่งภูเขานี้ว่า จงลอยไปลงทะเล และมีได้สงสัยในใจแต่เชื่อว่าจะเป็นไปตามที่สั่งนั้น ก็จะเป็นตามนั้นจริง"

ในพระคัมภีร์ฉบับขยายความ (The Amplified) ข้อ 24 อ่านว่า "ด้วยเหตุนี้เรากำลังบอกกับเจ้าว่า สิ่งใดๆ ที่เจ้าพูดขอในการอธิษฐาน จงเชื่อ - วางใจและเชื่อมั่นว่าเจ้าได้รับสิ่งนั้น และเจ้าจะได้รับ (สิ่งนั้น)"

สิ่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเท่าที่จะเกิดขึ้นกับคริสเตียนได้คือเมื่อเขาเคลื่อนออกไปสู่อาณาจักรฝ่ายวิญญาณ สติปัญญาและประสาทสัมผัสฝ่ายร่างกายของเขาจะต่อสู้ทุกวิถีทางเพื่อไม่ให้เขาเข้าสู่อาณาจักรฝ่ายวิญญาณ เพราะถ้าความคิดตามธรรมชาติของคริสเตียนยังไม่ได้รับการเปลี่ยนแปลงใหม่โดยพระวจนะ

ของพระเจ้า มันก็ต้องการยึดเอาไว้ให้อยู่ในฝ่ายธรรมชาติ แต่ยังมีอาณาจักรฝ่ายวิญญาณอยู่ และนั่นก็เป็นอาณาจักรที่แท้จริงของคริสเตียน

การสารภาพที่ถูกต้องและไม่ถูกต้อง

เมื่อศึกษาเรื่องความคิดที่ไม่ถูกต้อง ความเชื่อที่ไม่ถูกต้อง และการสารภาพที่ไม่ถูกต้องแล้ว ให้เราถามคำถามที่ว่า แล้วการสารภาพที่ไม่ถูกต้องคืออะไร?

การสารภาพที่ไม่ถูกต้องคือการสารภาพถึงความพ่ายแพ้และความล้มเหลว และอำนาจที่ยิ่งใหญ่ของซาตาน การพูดเรื่องมารหลวงเหนี่ยวคุณจากความสำเร็จ ยึดคุณไว้ในพันธนาการ หรือทำให้คุณเจ็บป่วยล้วนเป็นการสารภาพแห่งความพ่ายแพ้และคำสารภาพเช่นนี้เป็นการยกย่องมารอย่างแน่นอน

ดังที่กล่าวมาแล้วในบทก่อนๆ ว่า การสารภาพคือการเป็นพยานถึงความจริงที่เรายึดไว้ เป็นพยานถึงสิ่งที่คุณรู้ และยืนยันสิ่งที่คุณเชื่อ หลายครั้งการสารภาพของเราเป็นการยอมรับความพ่ายแพ้และยกย่องมารมากกว่าที่จะเป็นพยานว่าพระวจนะของพระเจ้าได้บอกอะไรเกี่ยวกับเรื่องนั้น

พวกเราบางคนเป็นเหมือนหญิงสูงอายุน่ารักในคริสต์จักรที่ยืนขึ้นเป็นพยานว่า "มารตามรังควานฉันตลอดทั้งสัปดาห์ สรรเสริญนามอันบริสุทธิ์" หลายครั้งที่คำพยานของเราเป็นพยานยืนยันอำนาจของซาตานในชีวิตของเรามากกว่าการ

ครอบครองของพระคริสต์

เมื่อเราเป็นพยานถึงสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำเพื่อเรา เรากำลังถวายพระสิริแด่พระองค์ ในทำนองเดียวกัน เมื่อเราพูดถึงสิ่งที่มารกำลังทำ และเรารายยาวถึงความพ่ายแพ้และความล้มเหลวของเรา เรากำลังยกย่องมาร คนมากมายสูญเสียพระพรที่พระเจ้าทรงมีไว้เพื่อพวกเขา เพียงเพราะพวกเขาสารภาพอย่างไม่ถูกต้อง พวกเขาพ่ายแพ้และชีวิตก็กลายเป็นงานหนักที่น่าเบื่อสำหรับเขาเอง

แท้จริงแล้ว การสารภาพที่ยกย่องมารเป็นการประกาศอย่างไม่ได้เจตนาว่าพระเจ้าทรงล้มเหลว! การสารภาพเช่นนี้ทำลายความเชื่อของเรา และยึดเราไว้ในพันธนาการ การสารภาพถึงความสามารถของซาตานในการขัดขวางเราจากความสำเร็จเป็นการให้มารครอบงำเหนือเรา

ฉะนั้น ด้วยปากของคุณ คุณสามารถทำให้พระเจ้าหรือไม่กี่ซาตานครอบครองเหนือคุณได้ การสารภาพด้วยปากซึ่งมาจากความเชื่อในหัวใจของคุณจะทำให้มารพ่ายแพ้ไปทุกครั้ง

เมื่อเรารอดแล้ว เราสารภาพว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะทรงเริ่มครอบครองเหนือเราและปกครองในชีวิตของเรา แต่เมื่อเราสารภาพถึงความสามารถของซาตาน ในการขัดขวางและกั้นเราไว้จากความสำเร็จ - แม้ว่าเราจะเป็นคริสเตียนแล้วก็ตาม - เรากำลังให้ซาตานเข้ามาครอบงำเหนือเรา มันเป็นพระของโลกล้วน

มันจะบุกเข้ามา เพราะเราอนุญาตให้เข้ามา แม้ว่าจะเป็นารอนุญาตโดยขาดความรู้หรืออนุญาตโดยไม่ได้ตั้งใจก็ตาม แต่อย่างไรก็ตาม ก็เป็นการอนุญาตอยู่ดี และเมื่อซาตานมีสิทธิเข้ามาครอบงำ เราก็จะเต็มไปด้วยความอ่อนแอ และความกลัว

ชัยชนะเหนือความกลัว และความสงสัย

2 ทิโมธี 1:7

7 เพราะพระเจ้ามิได้ทรงประทานจิตที่ขลาดกลัวให้เรา แต่ได้ทรงประทานจิตที่กอปรด้วยฤทธิ์ ความรัก และการบังคับตนเองให้แก่เรา

แม้ว่าบางครั้งเราจะรู้สึกกลัวตามธรรมชาติ เราก็ไม่ควรสารภาพความกลัวออกมา ความกลัวไม่ได้มาจากพระเจ้า พระธรรมข้างต้นกล่าวว่าพระเจ้ามิได้ทรงประทานจิตที่ขลาดกลัว "แต่ได้ทรงประทานจิตที่กอปรด้วยฤทธิ์ ความรักและการบังคับตนให้แก่เรา"

ความกลัวไม่ใช่สิ่งที่ออกมาจากภายในคุณ มันเป็นสิ่งที่มาจากภายนอกที่พยายามหวั่นเหี่ยวคุณไว้ ความกลัวมาจากศัตรู เราไม่ควรสารภาพถึงความกลัว แต่เราควรสารภาพถึงฤทธิ์อำนาจ ความรักและการบังคับตน

ซึ่งก็เป็นจริงเช่นเดียวกับความสงสัย อย่างไรก็ตามความสงสัยออกมา นี้ไม่ได้เป็นการพูดว่า ถ้าคุณมีความสงสัยคุณไม่ควรยอมรับว่าคุณสงสัย เพียงแต่อย่าพูดสิ่งใด

เกี่ยวกับความสงสัย ความสงสัยมาจากมาร ความสงสัยเป็นสิ่งที่ต้องห้าม ความสงสัยเป็นความชั่วร้าย คริสเตียนไม่มีเหตุที่ต้องพูดถึงความสงสัย เพราะความสงสัยไม่ได้เป็นของคริสเตียน

หลายคนคิดว่าพวกเขาซื้อสัตย์เมื่อสารภาพว่าพวกเขาสงสัย คุณอาจจะถูกล่อลวงให้สงสัย แต่คุณก็สามารถไล่มารให้วิ่งหนีไปได้โดยการต่อต้านมัน

ดังนั้นอย่าสารภาพความสงสัยออกมา จงสารภาพความเชื่อ ให้เริ่มพูดว่าคุณเป็นใคร และเป็นอะไรในพระคริสต์ คุณเป็นผู้เชื่อ คุณเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่แล้ว พูดอย่างนั้น เชื่ออย่างนั้น คิดอย่างนั้น และถ้าคุณถูกล่อลวง - และไม่มีใครในพวกเราที่อยู่เหนือการล่อลวง - "จงต่อสู้กับมาร แล้วมันจะหนีท่านไป" (ยก. 4:7) จงปฏิเสธความสงสัยในพระนามของพระเยซูคริสต์เจ้า และมันจะหนีคุณไป

สารภาพพระวจนะของพระเจ้า

แทนที่จะสารภาพความสงสัยและความกลัวออกมา จงสารภาพสิ่งที่พระวจนะของพระเจ้ากล่าวไว้ พระเจ้าตรัสว่า "อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า..." (อสย. 41:10) ฉะนั้นคุณสามารถพูดว่า "ฉันไม่กลัว ฉันเป็นบุตรของพระเจ้า และพระองค์ทรงอยู่กับฉัน พระองค์ไม่ได้ประทานจิตใจที่ขลาดกลัว แต่ประทานจิตใจที่เต็มด้วยฤทธิ์อำนาจ ความรักและการบังคับตนให้แก่ฉัน ฉันไม่เป็น

คนขี้สงสัย ฉันเป็นผู้เชื่อ"

จงหยุดพูดภาษาของมารเรื่องความสงสัย และความกลัว จงเริ่มต้นพูดภาษาแห่งความเชื่อของพระเจ้า พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งความเชื่อ เราเป็นบุตรแห่งความเชื่อของพระเจ้าแห่งความเชื่อ

ในการประชุมครั้งหนึ่งของผม มีสุภาพสตรีคนหนึ่งเล่าให้ผมฟังเกี่ยวกับน้องสาวของเธอที่รักษาตัวอยู่ในสถานบำบัดโรคจิต เธอเล่าว่า "เธออาการไม่เลวร้ายนัก แต่ยังจำเป็นต้องรับการดูแลจากสถานบำบัดอยู่ เธอเข้าใจสิ่งที่คนอื่นพูด บางครั้งฉันก็สามารถรับเธอกลับมาพักที่บ้านได้เป็นเวลาสองสัปดาห์ ตอนนี้ฉันกำลังจะไปรับเธอกลับบ้าน เธอจะได้มาร่วมประชุมได้ ฉันเชื่อว่าการร่วมประชุมจะช่วยเธอได้"

ผมไม่เคยอธิษฐานเผื่อหญิงผู้ป่วยคนนั้นเลยตลอดระยะเวลาสองสัปดาห์ แต่เธอก็เข้าร่วมประชุมด้วยทุกครั้ง แค่นี้ย็นพระวจนะเท่านั้นความคิดของเธอก็กระจ่างจนเธอไม่ต้องกลับไปสถานบำบัดอีก คุณหมออนุญาตให้เธอออกจากสถานบำบัดและรับรองว่าเธอไม่มีปัญหา ในอดีตเธอเคยสารภาพยอมรับความพ่ายแพ้ ความกลัวและความสงสัยจนสิ่งเหล่านั้นกลายเป็นส่วนหนึ่งของเธอไป แต่เมื่อเธอฟังพระวจนะของพระเจ้าจากคำเทศนา เธอมองเห็นสิ่งที่เธอพลาดไป เธอเริ่มต้นสารภาพสิ่งที่ถูกต้อง และได้รับการรักษาให้หาย

สุภาพสตรีอีกคนหนึ่งไนคริสตจักรได้เห็น

การรักษาให้หายอย่างอัศจรรย์ของหญิงคนนั้น เธอได้รับแรงบันดาลใจที่จะนำเพื่อนบ้านซึ่งกำลังจะถูกส่งตัวเข้าโรงพยาบาลโรคจิตของรัฐบาลที่คริสตจักร เพื่อนบ้านคนนั้นและสามีไม่ได้เป็นคริสเตียน แต่เขาก็เห็นด้วยที่จะให้ภรรยาไปเข้าร่วมประชุม ภายในหนึ่งสัปดาห์ผู้หญิงคนนี้ได้รับความรอด ได้รับการรักษาให้หายเต็มล้นด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ เธอไม่ต้องไปโรงพยาบาลโรคจิตเลย

คนเราสามารถป่วยทางจิตได้เช่นเดียวกับทางร่างกาย และพระเจ้าทรงรักษาอาการป่วยทางจิตได้อย่างง่ายดายเหมือนกับพระองค์ทรงรักษาอาการป่วยทางร่างกาย เราต้องตระหนักว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงประทานจิตที่ขลาดกลัวให้แก่เรา เราต้องเรียนรู้ที่จะยืนหยัดต่อต้านศัตรู

จงจำไว้ว่า การสารภาพความกลัวออกมาเป็นการเปิดช่องให้ความกลัวเข้ามาครอบงำเหนือคุณ เมื่อคุณมีความกลัวมากขึ้น คุณก็จะตกอยู่ภายใต้พันธนาการของศัตรูมากขึ้น แต่ถ้าคุณสารภาพถึงความห่วงใยของพระบิดาสารภาพถึงการปกป้องของพระองค์ สารภาพพระวจนะของพระองค์ สารภาพอย่างกล้าหาญว่าสิ่งที่พระเจ้าตรัสเกี่ยวกับคุณนั้นถูกต้อง สารภาพว่าผู้ที่อยู่ในคุณนั้นยิ่งใหญ่กว่าผู้คนที่อยู่ในโลก คุณจะผงาดขึ้นมีอิทธิพลเหนือซาตานทุกครั้ง

เมื่อคุณสารภาพความสงสัยและความกลัว ความอ่อนแอและโรคภัยของคุณออกมา คุณกำลังสารภาพว่าพระวจนะของพระเจ้า

ไม่เป็นจริงและพระเจ้าทรงล้มเหลวที่จะกระทำตามพระวาทะ พระวาทะของพระองค์ประกาศว่าโดยรอยแผลเย็บของพระองค์ เราได้รับการรักษาให้หายแล้ว

1 เปโตร 2:24

24 พระองค์เองได้ทรงรับแบกบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ที่ต้นไม้นั้น เพื่อว่าเราทั้งหลายจะได้ตายจากบาปได้ และดำเนินชีวิตตามคลองธรรม ด้วยบาดแผลของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย

มัทธิว 8:17

17 ทั้งนี้เพื่อให้สำเร็จตามพระวาทะโดยอิสยาห์ผู้เผยพระวาทะที่ว่า ท่านได้แบก

ความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบโรคของเราไป

แทนที่เราจะสารภาพว่าพระเยซู "ทรงแบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลายและหอบโรคของเราไป" เรากลับประกาศว่าเรายังเจ็บไข้และเป็นโรค ทำให้เรายังคงป่วยอยู่ แต่เมื่อเราเริ่มต้นสารภาพว่าพระองค์ทรงรักษาโรคภัยของเราแล้ว เราจะได้ได้รับการรักษาให้หาย

บ่อยครั้งที่เรายอมรับคำพยานจากประสาธน์ผิดสททางกายของเราแทนที่จะยอมรับคำพยานจากพระวาทะของพระเจ้า เราต้องปฏิบัติตามพระวาทะของพระเจ้า เพราะพระวาทะของพระเจ้าเกิดผลสำหรับเรา

ข้อพระธรรมควรจำ:

"เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงประทานจิตที่ขลาดกลัวให้เรา แต่ได้ทรงประทานจิตที่กอปรด้วยฤทธิ์ ความรัก และการบังคับตนเองให้แก่เรา" (2 ทธ. 1:7)

การนำบทเรียนไปใช้ : "...จึงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวาทะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น..." (ยก. 1:22)

ความเชื่อเพื่อความมั่งคั่ง

ข้อพระคัมภีร์: กาลาเทีย 3 : 13, 14, 29; เฉลยธรรมบัญญัติ 28 : 1-8, 11, 12

สาระสำคัญ: ในฐานะผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว เราได้รับการไถ่จากความชั่วร้ายแห่งธรรมบัญญัติ และเป็นทนายแห่งพระพรของอับราฮัม และพระสัญญาแห่งความมั่งคั่งของพระเจ้า

เป็นเวลาหลายปีที่ผมไม่เข้าใจน้ำพระทัยของพระเจ้าในเรื่องความเจริญรุ่งเรืองของลูกๆ ของพระองค์ ผมเคยคิดเหมือนอย่างที่เคยหลายคนคิดว่า ความยากจนเป็นคุณลักษณะของความถ่อมใจ และการที่จะเป็นคนถ่อมใจได้ก็ต้องเป็นคนยากจน

ผมเคยคิดว่าคนชอบธรรมไม่สามารถร่ำรวยและคนร่ำรวยไม่สามารถเป็นคนชอบธรรม

ผมเคยคิดว่าพระสัญญาใดๆ ในพระคัมภีร์ที่เกี่ยวข้องกับพระพรด้านการเงินเป็นของคนยิวเท่านั้น ตั้งแต่ที่ผมได้เรียนรู้โดยศึกษาจากพระวจนะของพระเจ้า และนำมาประยุกต์ใช้ในชีวิตของผมเอง ผมจึงรู้ว่าพระเจ้าทรงปรารถนาให้บุตรของพระองค์ "มีพลานามัยสมบูรณ์ และเจริญสุขทุกประการอย่างจิตวิญญาณของท่านจำเริญอยู่นั้น" (3 ยน. 2)

บางคนอาจจะพูดว่า "พระคัมภีร์กล่าวว่าเงินทองเป็นมูลรากแห่งความชั่วทั้งมวล" อย่างไรก็ตาม พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวอย่างนั้นเลย 1 ทิโมธี 6 : 10 กล่าวว่า "ด้วยว่าการรักเงินทองนั้นเป็นมูลรากแห่งความชั่วทั้งมวล และเพราะความโลภนี้แหละ จึงทำให้บางคน

ห่างไกลจากความเชื่อ และตรอมตรมด้วยความทุกข์" คนๆ หนึ่งสามารถมีความผิดเรื่องความบาปของการรักเงินทองได้โดยไม่ต้องมีแม้แต่สิ่งเดียว!!

ผมเคยได้ยินผู้คนพูดว่า "ผมคิดว่าผมก็เป็นโยบอีกคนหนึ่งนั่นแหละ" บางคนคิดว่าโยบชายชราผู้ยากจนต้องผ่านชีวิตที่ยากจนเดือดร้อน เจ็บป่วย และทุกข์ทรมานอย่างไรก็ตาม พระธรรมโยบทั้งเล่มเกิดขึ้นภายในเวลา 9 เดือน และในบทสุดท้ายกล่าวว่าพระเจ้าทรงช่วยโยบออกจากการเป็นชเลย และ "พระเจ้าประทานให้โยบมีมากเป็นสองเท่าของที่มีอยู่ก่อน" (โยบ 42:10)

เมื่อโจรเข้าบ้านและขโมยสิ่งของของโยบไป เขาตกเป็นชเลยของซาตานอยู่ เมื่อเกิดไฟไหม้และเผาผลาญไร่นาของเขา เขาตกเป็นชเลยของซาตาน เมื่อพายุมาและพัดบ้านของเขาพังลงและบรรดาลูกๆ ของเขาเสียชีวิตหมดเมื่อโยบต้องเจ็บปวดทุกข์ทรมานด้วยผีที่ขึ้นตั้งแต่ศีรษะจนถึงเท้า เมื่อภรรยาของเขาต่อต้านเขาและพูดว่า "จงแช่งสาปพระเจ้าและไปตายซะ" โยบตกเป็นชเลยของซาตาน แต่พระเจ้าทรงช่วยโยบออกมา

ถ้าคุณคิดว่าตนเองเป็นโยบอีกคนหนึ่ง นั้นหมายความว่า คุณจะต้องเป็นคนร่ำรวยที่สุดคนหนึ่ง! คุณจะมีทุกอย่างมากเป็นสองเท่าของสิ่งที่เคยมีมาก่อน คุณจะต้องได้รับการรักษาให้หายและมีชีวิตอยู่จนแก่ชรา (โยบมีชีวิตอยู่จนอายุ 140 ปีหลังจากเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่บันทึกไว้ในพระคัมภีร์) ถ้าคุณเป็นโยบอีกคนหนึ่ง คุณจะมั่งคั่ง

การไถ่จากความแสบ แห่งธรรมบัญญัติ

กาลาเทีย 3:13, 14, 29

**13 พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความแสบ
แห่งธรรมบัญญัติโดยการที่พระองค์ทรง
ยอมถูกแสบเพื่อเรา (เพราะพระคัมภีร์
เขียนไว้ว่า ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้
ต้องถูกแสบ)**

**14 เพื่อพระพรทางอับราฮัมจะได้มาถึง
คนต่างชาติทั้งหลายเพราะพระเยซูคริสต์
เพื่อเราจะได้รับพระวิญญาณตามพระสัญญา
โดยความเชื่อ**

**29 และถ้าท่านเป็นของพระคริสต์แล้วท่าน
ก็เป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม คือเป็นผู้รับ
มรดกตามพระสัญญา**

ข้อพระธรรมข้างต้นเหล่านี้บอกเราว่า พระคริสต์ได้ทรงไถ่เราให้พ้นจากความแสบแห่งธรรมบัญญัติ แล้วความแสบแห่งธรรมบัญญัติคืออะไร? เราพบคำตอบได้ในพระธรรมห้าเล่มแรกในพันธสัญญาเดิมซึ่งหมายถึงหนังสือเบญจบรรณหรือหนังสือ

แห่งธรรมบัญญัติ เราเรียนรู้จากพระธรรมเหล่านั้นว่าความแสบหรือการลงโทษเพราะละเมิดธรรมบัญญัติของพระเจ้ามีอยู่ 3 ด้านด้วยกันคือ ความยากจน ความเจ็บป่วย และความตายครั้งที่สอง

พระคริสต์ได้ทรงไถ่เราจากความแสบแห่งความยากจนแล้ว พระองค์ได้ทรงไถ่เราจากความแสบแห่งความเจ็บป่วยแล้ว และพระองค์ได้ทรงไถ่เราจากความแสบของความตายซึ่งเป็นความตายฝ่ายวิญญาณในปัจจุบันและความตายฝ่ายร่างกายด้วย เมื่อพระเยซูเสด็จมา เราไม่จำเป็นต้องกลัวความตายครั้งที่สองอีก

พระพรของอับราฮัม

เช่นเดียวกันกับที่ความแสบที่มี 3 ด้าน พระพรของอับราฮัมก็เช่นกัน ประการแรก เป็นพระพรฝ่ายวัตถุ เงินทอง ประการที่สอง เป็นพระพรฝ่ายร่างกาย ประการที่สาม เป็นพระพรฝ่ายวิญญาณ

ในพันธสัญญาใหม่ ในข้อ 3 ยอห์น 2 สนับสนุนว่าพระเจ้าทรงประสงค์ให้เรา มีความมั่งคั่งในฝ่ายวัตถุ ฝ่ายร่างกาย และฝ่ายวิญญาณ เพราะพระธรรมข้อนี้กล่าวว่า "ท่านที่รัก ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ท่านมีพละทานมัธยมนุรักษ์ และเจริญสุขทุกประการ อย่างจิต วิญญาณของท่านจำไว้ผู้นั้น" คนจำนวนมากมักนึกว่าพระสัญญาใดก็ตามในพระคัมภีร์ที่เกี่ยวกับพระพรฝ่ายวัตถุและความมั่งคั่งเป็นของชาวยิวเท่านั้น อย่างไรก็ตาม พระธรรมข้อนี้

เขียนถึงคริสเตียนในพันธสัญญาใหม่

คำว่า "ยิว" เป็นคำย่อหรือชื่อเรียกสั้นๆ ของ "ยูดาห์" คนชาติอิสราเอลไม่เคยถูกเรียกว่า ยิว จนกระทั่งมีการแบ่งเผ่า ยูดาห์ไม่ได้รับสัญญาว่าจะได้รับพระพรฝ่ายวัตถุและเงินทองมากกว่าเผ่าอื่นๆ ในอิสราเอล พวกเขาได้รับหรือสืบทอดมรดกโดยทางบิดาของพวกเขาคือยาโคบ ยาโคบได้รับพระพรนี้ทางบิดาคืออิสอัค อิสอัคได้รับพระพรทางบิดาคืออับราฮัม เพราะฉะนั้นพระพรนี้ไม่ใช่พระพรหรือพระสัญญาของอิสราเอล แต่เป็นพระพรของอับราฮัม และเป็นพระพรของผม!

"เพื่อพระพรทางอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลายเพราะพระเยซูคริสต์..." (กท. 3:14) ในบทที่ 3 ของพระธรรมกาลาเทียเราพบว่า "ฉะนั้นคนที่เชื่อฉันและเป็นผู้รับของอับราฮัม" (ข้อ 7) ถ้าเราเป็นคริสเตียนที่บังเกิดใหม่แล้ว "ท่านก็เป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม คือ เป็นผู้รับมรดกตามพระสัญญา" (กท. 3:29)

เมื่อพระธรรมเหล่านี้กระจ่างขึ้นและผมเห็นแล้วว่าอะไรเป็นของผมบ้างในฐานะบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระองค์ พระธรรมข้ออื่นๆ ก็เริ่มกระจ่างมากขึ้นด้วย ทุกสิ่งเป็นของพระเจ้าและอยู่ในการจัดการของพระองค์

"เพราะสัตว์ทุกตัวในป่าเป็นของเรา ทั้งสัตว์เลี้ยงบนภูเขาตั้งพันยอด...เพราะพิภพและสรรพสิ่งที่อยู่ในนั้นเป็นของเรา" (สดด. 50:19, 12) "แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งที่

ในนั้นเป็นของพระเจ้า..." (สดด. 24:1)

เมื่อพระเจ้าได้ทรงสร้างสรรพสิ่งที่ทั้งปวงแล้ว พระองค์ก็ทรงสร้างมนุษย์ผู้ชาย คือ อาดัม พระองค์ทรงให้ครอบครองดูแลเหนือสรรพสิ่งที่พระเจ้าทรงสร้างทุกอย่างเพื่ออาดัมมนุษย์ของพระองค์ พระองค์ทรงให้อาดัมครอบครองเหนือฝูงสัตว์ตั้งพันยอด ครอบครองเงินและทอง ครอบครองโลกและทุกสิ่งในโลก อีกนัยหนึ่งคือ อาดัมเป็นพระของโลกนี้

แต่อาดัมทรยศและขายสิทธิ์นั้นให้แก่ซาตาน ดังนั้น ซาตานจึงกลายเป็นพระของโลกนี้ อย่างไรก็ดี พระเยซูเสด็จมาเพื่อไถ่เราจากอำนาจและการปกครองของซาตาน โรม 5:17 กล่าวว่า "เพราะว่าถ้าโดยการละเมิดของคนนั้นคนเดียว เป็นเหตุให้ความตายครอบงำอยู่โดยคนนั้นคนเดียว มากยิ่งกว่านั้น คนทั้งหลายที่รับพระกรุณาอันใหญ่พล้น และรับของประทานคือความชอบธรรมก็จะดำรงชีวิตและครอบครองโดยพระองค์ผู้เดียว คือ พระเยซูคริสต์"

พระคัมภีร์ฉบับการแปลขยายความ (The Amplified) กล่าวถึงพระธรรมข้อนี้ว่า "เพราะถ้าโดยการละเมิดของคนๆ หนึ่ง (การกระทำผิด, การฝ่าฝืน) ความตายจึงเข้าครอบงำโดยคนนั้น ยิ่งกว่านั้นมากสักเท่าใดที่เราแน่ใจได้ว่า ผู้ที่รับพระคุณ [ของพระเจ้า] อย่างท่วมท้น (ซึ่งไม่ได้ได้มาด้วยการทำดี) และความชอบธรรมอันเป็นของประทานที่ได้รับเปล่าๆ (ทำให้เขาขึ้นอยู่กับพระเจ้าโดยไม่มีที่ติ)

จะครอบครองดังกษัตริย์ในชีวิตโดยทาง
พระเยซูคริสต์ พระเมสสิยาห์ ผู้ได้รับ
การทรงเจิม

เราทั้งหลายควรครอบครองดังกษัตริย์
ในชีวิต นั่นหมายความว่าเรามีอำนาจ
ครอบครองเหนือชีวิตของเราเอง เราควร
ครอบครอง ไม่ใช่ถูกครอบครอง สถานการณ์
ไม่ควรมีอิทธิพลเหนือเรา เราต้องครอบครอง
เหนือสถานการณ์ ความยากจนไม่ควร
ปกครองและครอบครองเหนือเรา เราควร
ปกครองและครอบครองเหนือความยากจน
โรคภัยและความเจ็บป่วยไม่ควรปกครอง
และครอบครองเหนือเรา เราควรปกครอง
และครอบครองเหนือโรคภัยและความเจ็บป่วย
เราควรครอบครองดังกษัตริย์ในชีวิตโดย
พระเยซูคริสต์ ผู้ทรงไถ่เรา

เฉลยธรรมบัญญัติ 28 : 1-8, 11, 12

1 ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสุรเสียงของ
พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และระวังที่จะ
กระทำตามพระบัญญัติของพระองค์ซึ่งข้าพเจ้า
บัญชาท่านในวันนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้า
ของท่านจะทรงตั้งท่านไว้ให้สูงกว่าบรรดา
ประชาชาติทั้งหลายทั่วโลก

2 พระพรเหล่านี้จะตามมาทันท่าน ถ้าท่าน
ทั้งหลายฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์
พระเจ้าของท่าน

3 ท่านทั้งหลายจะรับพระพรในเมือง
ท่านทั้งหลายจะรับพระพรในทุกงาน

4 พงศ์พันธุ์ของท่านเอง ผลแห่งพื้นดิน
ของท่านและพันธุ์แห่งสัตว์ของท่านจะรับ

พระพร. . .

5 กระจาดของท่าน และรวงนวดแบ่งของท่าน
จะรับพระพร

6 ท่านจะรับพระพรเมื่อท่านเข้ามา และท่าน
จะรับพระพรเมื่อท่านออกไป

7 พระเจ้าจะทรงกระทำให้ศัตรูผู้ลุกขึ้น
ต่อสู้ท่านพ่ายแพ้แก่ท่าน. . .

8 พระเจ้าจะทรงบัญชาพระพรให้แก่นาง
ของท่าน และบรรดากิจการที่ท่านกระทำ. . .

11 พระเจ้าจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลาย
อุดมสมบูรณ์. . .

12 พระเจ้าจะเปิดคลังฟ้าอันดีของพระองค์
ประทานฝนแก่ท่านตามฤดูกาล และทรง
อำนวยพระพรแก่กิจการน้ำมือของท่าน...

ในตอนต้นของพระธรรมเฉลยธรรมบัญญัติ
บทที่ 28 กล่าวถึงวิธีการต่างๆ ที่พระเจ้าจะ
อวยพระพรประชากรของพระองค์ ถ้าพวกเขา
เชื่อฟังพระองค์ พระองค์ทรงสัญญาว่าจะ
อำนวยพระพรแก่พงศ์พันธุ์พืชผลและฝูงสัตว์
ของพวกเขา พระองค์ได้ทรงสัญญาว่าจะ
ปกป้องพวกเขาในศึกสงครามพระองค์ได้ทรง
สัญญาว่าจะกระทำให้พวกเขา "อุดมสมบูรณ์"
และจะอำนวยพระพร "แก่กิจการน้ำมือ
ของท่าน"

พระพรเหล่านี้ครอบคลุมทุกอย่างแต่ก็มี
เงื่อนไขด้วย พวกเขาจะต้องรักษาพระบัญชา
ของพระเจ้า พวกเขาต้องเป็นคนบริสุทธิ์
ไม่หันเหจากพระองค์ไปแสวงหาพระอื่น
แต่ปรนนิบัติพระองค์สุดจิตสุดใจ พระธรรม
ตอนท้ายของบทนี้ในข้อ 15 ถึง 68 กล่าวถึง

คำแข่งسابที่จะตกแก่ประชากรของพระองค์ ถ้าพวกเขาไม่รักษาพระบัญชาของพระเจ้า

เมื่อผมตระหนักถึงความจริงนี้เป็นครั้งแรก และเห็นความมั่งคั่งฝ่ายวัตถุและฝ่ายวิญญาณที่พระเจ้าได้ทรงเตรียมไว้สำหรับประชากรของพระองค์ และผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่ในพระคริสต์ทุกคนเป็นทายาทแห่งพระสัญญานี้ ผมแทบจะกลืนความชื่นชมยินดีไว้ไม่ได้!!

ผมตื่นเต้นที่รู้ว่าผมถูกไถ่แล้วจากความแข่งسابของธรรมบัญญัติ จากความแข่งسابของความยากจน และพระพรของอับราฮัมเป็นของผม

ในฐานะคริสเตียน เราไม่จำเป็นต้องทนทุกข์กับการเงินที่ถดถอย เราไม่จำเป็นต้องตกเป็นทาสของความยากจนหรือความเจ็บป่วย! พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมการรักษาและความมั่งคั่งไว้สำหรับลูกๆ ของพระองค์แล้ว ถ้าพวกเขาเชื่อฟังพระบัญชาของพระองค์

เมื่อพระเยซูทรงประทับอยู่ในโลกนี้ พระองค์ตรัสว่า "เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนบาป ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะประทานของดีแก่ผู้ที่เชื่อต่อพระองค์" (มธ. 7 : 11)

มีพ่อแม่สักกี่คนที่อยากให้ลูกๆ ดำเนินชีวิตอย่างหิวโหย เจ็บป่วย หรือ ลำบาก อดอยาก จนแทบจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้บ้าง ไม่มีพ่อแม่คนไหนที่อยากให้ เป็นเช่นนั้นแน่แท้จริงแล้ว เราจะทำงาน และเสียสละเพื่อช่วยให้ลูกๆ

ให้มีการศึกษาสูงกว่าที่เรา มี เพื่อลูกๆจะได้มีชีวิตที่ดีกว่าเรา

พระเจ้าทรงประทานฝูงสัตว์ เงินและทองทั้งสิ้นให้อยู่ในโลกนี้ เป็นการสมควรไหมที่จะคิดว่าพระเจ้าทรงทำทั้งหมดนี้เพื่อคนไม่เชื่อเท่านั้น? แน่นอนพระองค์ทรงรักคนบาป แต่พระองค์ทรงรักคนบาปมากกว่าบุตรของพระองค์เองหรือ? ไม่แน่นอน พระเจ้าได้ทรงประทานสิ่งสารพัดเหล่านี้ไว้ในโลกสำหรับประชากรของพระองค์

พระองค์ตรัสกับชาวอิสราเอลว่า "ถ้าเจ้าเต็มใจและเชื่อฟัง เจ้าจะได้กินผลดีแห่งแผ่นดิน" (อสย. 1:19) และถ้าพระเจ้าทรงต้องการให้บรรดาบุตรของพระองค์ได้กินอย่างดีที่สุด พระองค์ก็ทรงต้องการให้พวกเขาสวมใส่เสื้อผ้าที่ดีที่สุด พระองค์ทรงต้องการให้พวกเขาขับรถที่ดีที่สุด พระองค์ทรงต้องการให้พวกเขาได้ทุกสิ่งที่ดีที่สุด

บทพิสูจน์จากประสบการณ์ส่วนตัว

เมื่อความจริงนี้ปรากฏขึ้นเป็นจริงในใจของผม พระเจ้าตรัสกับผมว่า "อย่าอธิษฐานขอเงินอีกต่อไป เพราะเจ้ามีสิทธิอำนาจโดยนามของเราที่จะอ้างสิทธิในความมั่งคั่ง เราได้ให้เงิน ทอง และฝูงสัตว์ทั้งพันยอดแก่ผู้ที่เราสร้างคืออาดัมแล้ว และเราให้อำนาจครอบครองเหนือสรรพสิ่งแก่เขา หลังจากที่เขามอบสิทธินั้นให้แก่ซาตาน อาดัมที่สองคือ พระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเพื่อไถ่เจ้า

ออกจากเงื้อมมือของศัตรู และปลดปล่อย
เจ้าออกจากความแข็งแรงของธรรมเนียมแล้ว
เดี๋ยวนี้แทนที่จะอธิษฐานขอให้เรากระทำสิ่งนั้น
เจ้าแค่พูดว่า 'ซาตาน จงเอามือออกไปจาก
เงินของฉัน' เพียงแต่อ้างสิทธิ์ในสิ่งที่เจ้า
ต้องการ เพราะเจ้าเป็นผู้ครอบครองชีวิต
โดยพระเยซูคริสต์"

ตอนที่ผมเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ
ก่อนที่ผมจะเดินทางไปคริสตจักรอีกแห่งหนึ่ง
ผมพูดกับพระเจ้าว่า "พระองค์เจ้าข้า สิ่ง
ที่พระองค์สอนไว้จะต้องเกิดผลเพื่อลูกจะได้
สิ่งที่ต้องการที่นี้ ครั้งที่แล้วที่ลูกมาที่นี้
ลูกได้รับเงินเพียง 60 ดอลลาร์ต่อสัปดาห์
ในเวลานี้ลูกอ้างสิทธิ์ว่าลูกได้รับ 150 ดอลลาร์
สำหรับสัปดาห์นี้" และผมพูดต่อไปว่า
"ซาตาน จงเอามือของเจ้าออกจากเงินของฉัน
ในพระนามพระเยซูคริสต์เจ้า"

เห็นไหมครับว่าคุณไม่ต้องเชื่อในสิ่งที่
เป็นไปได้ คุณเชื่อในสิ่งที่เป็นไปได้

ที่จริงผมควรอยู่ที่คริสตจักรแห่งนี้เพียงแค่
หนึ่งสัปดาห์ แต่ปรากฏว่าผมเทศนาอยู่ที่นั่น
ถึง 10 วัน ผมอ้างสิทธิ์ที่จะรับ 200 ดอลลาร์
สำหรับสัปดาห์นั้น ศิษยาภิบาลของคริสตจักร
ไม่ได้ขอร้องให้ที่ประชุมถวายเงินเลย มีแค่
เงินถวายเท่านั้น และเมื่อนับเงินในถวายนาย
ผมได้รับมา 240 ดอลลาร์

หลังจากนั้นเวลาที่ผมเดินทางไปตาม
คริสตจักรต่างๆ เพื่อจัดประชุม การเงินก็เข้ามา
แบบง่ายๆ และบ่อยครั้งศิษยาภิบาลจะกล่าว
อย่างประหลาดใจว่า "นั่นเป็นเงินถวายจำนวน
มากที่สุดเท่าที่คริสตจักรนี้เคยถวายแก่
ผู้ประกาศ" ผมไม่เคยขอร้องให้พวกเขา
ถวายเลย แต่ผมมีกุญแจที่จะไขสู่ประตู
แห่งความมั่งคั่ง

ขอบคุณพระเจ้าที่เราไม่ได้อยู่ภายใต้ความ
แข็งแรง เพราะพระเยซูทรงปลดปล่อยให้เรา
เป็นไทแล้ว! "ตั้งแต่พระเยซูทรงไถ่ผมแทนที่
ผมจะเจ็บป่วย ผมก็มีสุขภาพดี แทนที่ผม
จะยากจนผมก็ร่ำรวย"

ข้อพระธรรมควรจำ:

"ท่านที่รัก ข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ท่านมี
พละนามัยสมบูรณ์ และเจริญสุขทุกประการ
อย่างจิตวิญญาณของท่านจำเริญอยู่นั้น"

(3 ยน. 2)

การนำบทเรียนไปใช้ : "...จงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น..."
(ยก. 1:22)

เจ็ดขั้นตอนในการก้าวสู่ความเชื่อขั้นสูงสุด (ตอนที่ 1)

ข้อพระคัมภีร์: กาลาเทีย 3 : 13, 14, 29; เฉลยธรรมบัญญัติ 28 : 1-8, 11, 12

สาระสำคัญ: ในฐานะผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้ว เราได้รับการไถ่จากความชั่วร้ายแห่งธรรมชาติ และเป็นทนายแห่งพระพรของอับราฮัม และพระสัญญาแห่งความมั่งคั่งของพระเจ้า

ผมมีวัตถุประสงค์ในใจอยู่สองอย่างในบทเรียนแห่งความเชื่อที่ต่อเนื่องนี้ ที่จริงเราได้ศึกษาประเด็นต่อไปนี้อย่างแล้วในรูปแบบต่างๆ แต่ผมต้องการรวบรวมเนื้อหาเหล่านั้นไว้ เพื่อคุณสามารถตรวจสอบความคืบหน้าของคุณได้

ถ้าคุณศึกษาบทเรียนเรื่องความเชื่อเหล่านี้และยึดไว้ในชีวิตของคุณ มารก็จะเป็นอันตรายคุณ พระเจ้าทรงประสงค์ให้คุณเตรียมตัวให้พร้อมสำหรับอนาคต และโดยฤทธิ์อำนาจแห่งพระวจนะของพระเจ้า คุณสามารถมีความพร้อมที่จะรับมือกับสถานการณ์ฉุกเฉินใดๆ ที่อาจเกิดขึ้นได้

ขั้นตอนที่ 1

ความเที่ยงธรรมของพระวจนะ

สิ่งแรกที่คุณจำเป็นต้องรู้คือพระวจนะของพระเจ้าเป็นจริงดังที่ประกาศไว้ พระวจนะของพระเจ้าเป็นการเปิดเผยสำแดงของพระเจ้าที่มาถึงเรา เป็นถ้อยคำที่พระเจ้าตรัส

กับเราเดี๋ยวนี้ พระคัมภีร์ไม่ได้เป็นหนังสือในอดีตและไม่ได้เป็นหนังสือสำหรับอนาคตเท่านั้น แต่เป็นหนังสือสำหรับปัจจุบันด้วย หนังสือเล่มนี้เป็นเนื้อหาที่มาจากลมหายใจของพระเจ้า จากการทรงสถิตของพระเจ้า และจากการดลใจของพระเจ้า

"เพราะว่า พระวจนะของพระเจ้านั้นไม่ตาย และทรงพลานุภาพอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แทะทะลุกระทั้งจิตและวิญญาณตลอดข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย" (ฮบ. 4:12) พระคัมภีร์การแปลฉบับ Moffatt แปลพระธรรมข้อนี้ว่า "เพราะพระวจนะของพระเจ้าเป็นสิ่งมีชีวิต..." คำว่า "ไม่ตาย" หมายถึง "มีชีวิต" พระวจนะของพระเจ้าเป็นสิ่งมีชีวิต แต่จะมีชีวิตได้ก็ต่อเมื่อคุณรับและปฏิบัติตามที่ได้กล่าวไว้

ดังนั้นคุณจะพบว่าขั้นตอนแรกของการก้าวสู่ความเชื่อขั้นสูงสุด คือ การยอมรับและเข้าใจความเที่ยงธรรมของพระวจนะ

พระวณะของพระเจ้าสำคัญที่สุด

บางคนคิดว่าพระเจ้าไม่ตรัสกับพวกเขา นอกจากเวลาที่เขาได้รับถ้อยคำจากการพูด ภาษาแปลกๆ หรือคำเผยพระวณะ แต่พระวณะของพระเจ้าคือถ้อยคำที่พระเจ้ากำลังตรัสกับเรา

ของประทานแห่งการเผยพระวณะ การพูดภาษาแปลกๆ และการแปลภาษา แปลกๆ ไม่สามารถเข้ามาแทนที่พระวณะได้ พระวณะของพระเจ้าจะต้องมาเป็นอันดับหนึ่งของประทานที่เป็นคำพูดซึ่งได้รับการตลใจ เหล่านี้ที่เป็นคำพูดเพื่อให้กำลังใจเราจะต้องสอดคล้องกับพระวณะของพระเจ้า แต่ถ้าคนพูด พูดนอกเหนือจากพระวณะ นั้นไม่ได้มาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ คนนั้นพูดจากความคิดของเขาเอง คุณจะต้องพิสูจน์สิ่งเหล่านั้นด้วยพระวณะของพระเจ้าเสมอ

และมีบางคนพยายามตีความบางอย่างในพระวณะมากเกินไป เพราะพวกเขาต้องการให้พระวณะกล่าวแบบที่เขาเชื่อ พวกเขาพยายามทำให้พระวณะสอดคล้องกับความเชื่อของเขา มากกว่าที่จะให้ความเชื่อของพวกเขาสอดคล้องกับพระวณะ

บางคนพยายามมองข้ามเนื้อหาบางตอน หรือไม่ก็อธิบายเป็นอย่างอื่นไป แต่คุณต้องยอมรับพระวณะอย่างที่พระเจ้าตรัสไว้ และดำเนินชีวิตตามนั้น คุณต้องเชื่อสิ่งที่พระวณะตรัส ไม่ใช่เชื่อตามที่คุณคิด

เมื่อคุณเริ่มศึกษาพระวณะตามความเข้าใจนี้ คือ ยอมรับพระวณะอย่างที่เป็น คุณจะ

ประหลาดใจเมื่อพบว่าบางอย่างที่คุณเคยเชื่อ ไม่ได้อยู่ในพระคัมภีร์เลย คุณจะแปลกใจว่าทำไมคุณจึงเชื่ออย่างนั้น

ผมพบว่านั่นเป็นประสบการณ์จริงของผม เป็นเวลาหลายเดือนในขณะที่ผมนอนป่วยอยู่ และได้ศึกษาพระคัมภีร์ ผมได้พบความจริงเกี่ยวกับความเชื่อและการรักษาโรค ทั้งสองสิ่งนี้เป็นเรื่องใหม่สำหรับผม เพราะคริสตจักรของผมไม่เคยสอนเรื่องการรักษาโรค แต่เมื่อผมยิ่งศึกษาพระวณะของพระเจ้ามากขึ้นเท่าใด ผมยิ่งเห็นว่าพระวณะของพระเจ้าเป็นจริงมากขึ้นเท่านั้น และไม่ว่าคริสตจักรของผมจะสอนอย่างไร ผมก็ตั้งใจที่จะทำตามพระวณะของพระเจ้า เพราะผมเชื่อว่าพระวณะนี้เป็นสิ่งที่พระเจ้ากำลังตรัสกับพวกเราอยู่ในทุกวันนี้ เมื่อผมตั้งใจหนักแน่นเช่นนี้ ผมก็มีชัยชนะเหนืออุปสรรคที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในสนามรบแล้ว

การเชื่อในพระวณะของพระเจ้าอย่างแท้จริงนั้น ไม่เพียงแต่ทำให้ผมต้องต่อสู้กับคำสอนของคริสตจักรเท่านั้น ยังมีครอบครัวของผมอีกด้วย น่าประหลาดใจนักที่เรากลายเป็นคนที่ใส่ใจคริสตจักรมากกว่าพระคัมภีร์และบางครั้งคนที่เรารัก คนที่คิดว่าห่วงใยเรามากที่สุด จะต่อต้านเราในการดำเนินชีวิตอยู่ในความไวพบุลย์ตามพระวณะของพระเจ้าอย่างไรก็ดี ผมตัดสินใจที่จะเดินตามพระวณะของพระเจ้า รู้ว่านั่นเป็นสิ่งที่พระเจ้าตรัสกับผมในวันนี้

ขั้นตอนที่ 2 การทรงไถ่ของเรา ในพระคริสต์

เรื่องที่สุดที่คุณจำเป็นต้องรู้คือความจริงเกี่ยวกับการทรงไถ่ของเราในพระคริสต์ ไม่ใช่ในลักษณะของหลักคำสอน ปรัชญา หรือหลักข้อเชื่ออะไรสักอย่าง แต่เป็นการทรงไถ่จากสิทธิอำนาจของซาตานอย่างแท้จริง โดยการบังเกิดใหม่เราจึงได้ถูกย้ายเข้าไปอยู่ในแผ่นดินของพระบุตร, แผ่นดินของพระเจ้า อีกนัยหนึ่งคือ เราได้บังเกิดใหม่อยู่ในครอบครัวของพระเจ้าแล้ว

โคโลสี 1:12-14

**12 ให้ขอบพระคุณพระบิดา ผู้ทรงทำให้เรา
ทั้งหลายสมกับที่จะเข้าส่วนได้รับมรดก
ด้วยกันกับบรรดามิชนในความสว่าง**

**13 พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้พ้นจากอำนาจ
ของความมืด และได้ทรงย้ายเรามาตั้งไว้ใน
แผ่นดินแห่งพระบุตรที่รักของพระองค์**

**14 ในพระบุตรนั้นเราจึงได้รับการไถ่ซึ่งเป็น
การทรงโปรดยกบาปทั้งหลายของเรา**

ช่วงนี้อัจฉริยะเหลือเกินที่เราสามารถเข้าไปรับมรดกของเราได้ในพระคริสต์ พระเจ้าได้ทรงทำให้เราสามารถมีส่วนในมรดกนี้ ดังที่เราได้อ่านแล้วในข้างต้น

ข้อ 13 กล่าวต่อไปอีกว่า "พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของความมืด..." คำในภาษากรีกที่แปลว่า "อำนาจ" ในที่นี้หมายถึง "สิทธิอำนาจ" "พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้พ้นจากสิทธิอำนาจของความมืด..." หมายถึง แผ่นดินของซาตาน ให้สังเกตด้วยว่า

พระคัมภีร์ไม่ได้กล่าวว่า พระองค์จะทรงปลดปล่อยเรา แต่กล่าวว่า "พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้พ้น..."

ข้อ 14 บอกให้เรารู้ถึงราคาของการทรงไถ่ "ในพระบุตรนั้นเราจึงได้รับการไถ่..." (ในฉบับภาษาอังกฤษกล่าวว่า "ในพระบุตรนั้นเราจึงได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์") ให้เราดูในพระธรรมวิวรณ์ 12:11 ว่าสัมพันธ์กับข้อนี้อย่างไร "เขาเหล่านั้นชนะพญามารด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก และเพราะคำพยานของพวกเขาเอง..." พระคัมภีร์การแปลฉบับ American Revised อ่านได้ว่า "ด้วยพระโลหิตของเมษโปดกและด้วยถ้อยคำแห่งคำพยานของพวกเขา"

พระโลหิตของพระเยซูเป็นพื้นฐานสำหรับชัยชนะของเรา แต่เราต้องเพิ่มคำพยาน, คำสารภาพของเราเข้าไปด้วย เราต้องยืนหยัดอย่างมั่นคงเพื่อต่อต้านศัตรูของเรา

เนื่องจากซาตานเป็นพระของโลกนี้ มันพยายามเข้ามามีสิทธิอำนาจเหนือคุณ แต่มันชนะไม่ได้ เพราะคุณพ้นจากอำนาจของความมืดแล้วโดยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ หลุดพ้นจากสิทธิอำนาจของซาตาน โดยการบังเกิดใหม่คุณถูกย้ายเข้าสู่แผ่นดินแห่งพระบุตรที่รักของพระองค์ คุณจะมิใช่ชนะทุกครั้งในการต่อสู้กับซาตานไม่ว่าการทดลองนั้นจะเป็นเรื่องใดก็ตามเพราะคุณถูกไถ่แล้วโดยพระโลหิตของพระเมษโปดก และด้วยคำพยานของคุณ

มีฤทธิ์อำนาจในพระโลหิต

การครอบงำของซาตานเหนือเราผู้ที่ถูกสร้างใหม่ในพระคริสต์นั้นสิ้นสุดลงแล้วพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นศีรษะของพระกายใหม่ ในพระคัมภีร์กล่าวว่าพระองค์ทรงเป็นศีรษะของคริสตจักร คริสตจักรที่ประกอบด้วยผู้เชื่อที่บังเกิดใหม่แล้วทุกคน ถูกเรียกว่า พระกายของพระคริสต์ ซาตานไม่มีสิทธิ์ที่จะปกครองเหนือพระกายของพระคริสต์ พระคริสต์ทรงเป็นศีรษะของพระกาย พระองค์ทรงเป็นผู้ปกครองและครอบครองเหนือพระกาย

บางคนยอมรับความพ่ายแพ้ในชีวิต เพราะพวกเขาไม่เข้าใจพระวจนะอย่างลึกซึ้ง พวกเขาบอกผมว่าพวกเขาไม่ประสบความสำเร็จ เพราะนั้นไม่ใช่คำพระทัยของพระเจ้า พวกเขาพูดว่า "วิญญาณของเราเป็นของพระเจ้า แต่ร่างกายของเรายังไม่ได้รับการไถ่ ฉะนั้น เราต้องทนทุกข์ทรมานจากการเจ็บป่วยและโรคภัยที่เกิดขึ้นกับร่างกายในปัจจุบัน แต่เมื่อเวลานั้นมาถึงเราจะไม่เจ็บป่วยอีกต่อไป" คำตอบสำหรับเรื่องนี้ ผมให้พวกเขาเปิดไปที่ 1 โครินธ์ 6

1 โครินธ์ 6:19, 20

19 ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งสถิตอยู่ในท่าน ซึ่งท่านได้รับจากพระเจ้า ท่านไม่ใช่เจ้าของตัวท่านเอง

20 พระเจ้าได้ทรงซื้อท่านไว้แล้ว ด้วยราคาสูง เหตุฉะนั้นท่านจงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า

ด้วยร่างกายของท่านเกิด

พระธรรมตอนนี้บอกเราว่าไม่เพียงแต่วิญญาณของเราเท่านั้น แต่ร่างกายของเราด้วย ที่ถูกซื้อแล้วด้วยราคาสูง ฉะนั้นคุณต้อง "ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่าน" พระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติจากร่างกายของเราที่ถูกซาตานครอบงำหรือ? พระเจ้าจะทรงสามารถรับเกียรติจากร่างกายซึ่งเป็นพระวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่พิการหรือผิดปกติเพราะโรคภัยได้หรือไม่? ไม่เป็นเช่นนั้นแน่นอนเราต้องเข้าใจเรื่องนี้อย่างชัดเจน และเราจำเป็นต้องเรียนรู้ที่จะยืนหยัดต่อต้านมารเมื่อมันโจมตีร่างกายของเรา เช่นเดียวกับกับเวลาที่มันโจมตีวิญญาณของเรา

ให้เราดูในโคโลสี 1:12 อีกครั้งหนึ่ง "ให้ขอบพระคุณพระบิดา ผู้ทรงทำให้เราทั้งหลายสมกับ [สามารถ] ที่จะเข้าส่วนได้รับมรดกด้วยกันกับบรรดามิชนในความสว่าง" นี่เป็นส่วนหนึ่งในมรดกของเราในฐานะบุตรของพระเจ้าในขณะที่เราดำเนินชีวิตในความสว่าง เราครอบครองและมีสิทธิอำนาจเหนือมารโดยพระโลหิตของพระเยซู เรามีชัยชนะเหนือซาตาน โดยพระโลหิตของพระเยซูโปดกและคำพยานของเรา เราถูกปลดปล่อยให้พ้นจากอำนาจของความมืด และเราถูกย้ายเข้าสู่แผ่นดินแห่งพระบุตรที่รักแล้ว

ให้สังเกตพระธรรมข้อนี้ "ให้ขอบพระคุณพระบิดา ผู้ทรงทำให้เราทั้งหลายสามารถ

ที่จะเข้าส่วนได้รับมรดก..." เราสามารถมีส่วนในมรดกได้เดี๋ยวนี้ ไม่ต้องรอนานาคต เราได้รับมรดกแล้วเดี๋ยวนี้ เราถูกปลดปล่อยและไถ่จากมือของซาตานแล้วเดี๋ยวนี้ เราสามารถมีชัยชนะเหนือมารได้เดี๋ยวนี้ โดย

พระโลหิตของพระเมษโปดก และโดยคำพยานของเรา เราสามารถถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าได้เดี๋ยวนี้ด้วยร่างกายและวิญญาณของเราซึ่งเป็นของพระเจ้าแล้ว

ข้อพระธรรมควรจำ:

"เขาเหล่านั้นชนะพญามารด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก และเพราะคำพยานของพวกเขาเอง..." (วว. 12:11)

การนำบทเรียนไปใช้ : "...จงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น..."
(ยก. 1:22)

เจ็ดขั้นตอนในการก้าวสู่ความเชื่อขั้นสูงสุด (ตอนที่ 2)

ข้อพระคัมภีร์: 2 โครินธ์ 5:17; 1 ยอห์น 1:3, 4, 7; ยอห์น 14:13, 14

สาระสำคัญ: การสามัคคีธรรมเป็นต้นกำเนิดของความเชื่อ เป็นบ่อเกิดของความชื่นชมยินดี เป็นแหล่งกำเนิดของชัยชนะ

ในขณะที่เรามุ่งศึกษาพระวจนะของพระเจ้า เพื่อให้เกิดความเข้าใจอย่างลึกซึ้งเกี่ยวกับความเชื่อ ให้เราพิจารณาอีก 3 ขั้นตอนสู่ความเชื่อขั้นสูงสุด

ขั้นตอนเหล่านี้จะช่วยให้เราเข้าใจความเป็นจริงเกี่ยวกับ (1) การทรงสร้างใหม่ (2) การสามัคคีธรรมของเรากับพระบิดา และ (3) สิทธิอำนาจในพระนามของพระเยซู

ขั้นตอนที่ 3 ความเป็นจริงเกี่ยวกับการทรงสร้างใหม่

2 โครินธ์ 5:17

17 เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่าๆ ก็ลบล้างไป นี่แหละกลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น

ในการก้าวไปสู่ความเชื่อขั้นสูงสุดได้นั้น เราจำเป็นต้องรู้ความเป็นจริงของการทรงสร้างใหม่ เราต้องเข้าใจว่าในความคิดของพระเจ้า เราถูกสร้างใหม่แล้วในองค์พระเยซูคริสต์ หลังจากที่พระองค์ทรงยอมเป็นคนบาปแทนที่เรา

เราควรจะรู้ว่าในวินาทีที่เราต้อนรับพระคริสต์เข้ามาเป็นพระผู้ช่วยให้รอด และยอมรับว่าพระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เราก็ก่อสร้างใหม่แล้ว นั่นคือช่วงเวลาที่เราปฏิบัติตามกฎหมายฝ่ายวิญญาณกลายเป็นความจริงในชีวิตของเรา

ในวันนี้เรามีชีวิตและธรรมชาติของพระเจ้าอยู่ในวิญญาณของเรา นี่ไม่ใช่ประสบการณ์ ไม่ใช่เรื่องของศาสนา หรือการเข้าร่วมเป็นสมาชิกในคริสตจักร แต่เป็นการเกิดใหม่ในฝ่ายวิญญาณอย่างแท้จริง

เราเป็นบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของเรา เรารู้ว่าเราได้ผ่านพ้นการครอบงำของซาตานและความตายฝ่ายวิญญาณเข้าสู่ชีวิตโดยทางพระเยซูคริสต์แล้ว

"เราทั้งหลายรู้ว่า เราได้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ก็เพราะเรารักพี่น้อง..."

(1 ยอห์น 3:14) เรารู้ว่าเราอยู่ในครอบครัวของพระเจ้า เราเป็นบุตรของพระเจ้า ไม่มีใครเข้ามาเป็นสมาชิกในครอบครัวนี้ได้ นอกจากจะเกิดในครอบครัวนี้

ความจริงนี้ส่งผลกระทบบะไรบ้างในชีวิต

ประจำวันของเรา? ถ้าพระเจ้าทรงเป็นพระบิดาแท้ๆ ของเรา เราเป็นบุตรแท้ๆ ของพระองค์ เราก็มีเสรีภาพและมีการสามัคคีธรรมกับพระบิดาได้มากเช่นเดียวกับที่พระเยซูมีตอนที่พระองค์ทรงดำเนินอยู่บนโลก เพราะพระบิดาทรงรักเราเท่ากันกับที่พระองค์ทรงรักพระเยซู ยอห์น 17 : 23 กล่าวว่า "...เพื่อโลกจะได้รู้ว่า พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาและพระองค์ทรงรักเราเหมือนดังที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์"

โคโลสี 1:18 กล่าวว่า "พระองค์ทรงเป็นศีรษะของกาย คือ คริสตจักร พระองค์ทรงเป็นปฐม เป็นผู้แรกที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย เพื่อพระองค์จะได้ทรงเป็นเอกในสรรพสิ่งทั้งปวง" พระเยซูทรงเป็นบุตรหัวปี เราก็บังเกิดใหม่แล้วจากความตายด้วยเช่นกัน เปโตรกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่แล้ว ไม่ใช่จากพันธุมตะ แต่จากพันธุมตะ คือด้วยพระวจนะของพระเจ้าอันทรงชีวิตและดำรงอยู่" (1 ปต. 1 : 23)

เราสืบเชื้อสายมาจากพระเจ้า เราเกิดจากพระเจ้า เราเป็นบุตรของพระเจ้า เป็นทายาทของพระเจ้า เป็นผู้รับมรดกร่วมกับ (เสมอภาค) พระคริสต์

เมื่อเราพูดเช่นนั้น เราไม่ได้ยกย่องตนเอง แต่เรายกย่องพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อเราผ่านทางองค์พระเยซูเจ้า เราไม่ได้ทำให้ตัวเราเป็นผู้ถูกสร้างขึ้นใหม่ แต่พระองค์ทรงทำให้เราเป็นผู้ที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ พระองค์ทรงเป็นผู้สร้างความเชื่อ

ของเราและทรงเป็นผู้กระทำให้ความเชื่อนั้นสำเร็จ "เพราะว่าเราเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์เพื่อให้ประกอบการดี..." (อฟ. 2:10) เราไม่ได้เป็นผู้สร้างให้ตัวเราเป็นอย่างที่เป็น แต่พระเจ้าต่างหากเป็นผู้ทรงสร้าง

เมื่อคนหนึ่งดูถูกตนเอง แท้จริงเขากำลังดูถูกผีพระหัตถ์ของพระเจ้า เขากำลังวิจารณ์สิ่งที่พระเจ้าทรงสร้าง เราควรจะเลิกมองดูตัวเราเองด้วยมุมมองตามธรรมชาติ แต่มองตัวเราเองในแบบที่พระเจ้าทรงมองคือเราเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่แล้วในพระเยซูคริสต์ พระบิดาไม่ได้ทอดพระเนตรดูเราเหมือนที่คนอื่นมอง พระองค์ทอดพระเนตรเห็นเราในพระคริสต์

คริสเตียนจำนวนมากพ่ายแพ้ไปเพราะเขามองดูตนเองด้วยมุมมองตามธรรมชาติ พวกเขาสามารถมีชัยชนะได้โดยมองตนเองจากมุมมองของพระเจ้า

ครั้งหนึ่ง มีคริสเตียนคนหนึ่งທີ່ประสบปัญหาหนักในชีวิตพูดกับผมว่า "ผมคิดว่าผมกำลังชดใช้บาปในอดีตก่อนที่จะผมจะได้รับความรอด เพราะผมเป็นคนบาปมากมาย" อย่างไรก็ตาม เมื่อเราบังเกิดใหม่แล้วเราไม่เพียงแต่ได้รับการไถ่ให้พ้นจากความบาปเท่านั้น แต่เราถูกไถ่จากโทษทั้งหมดของความบาปเหล่านั้นด้วย เราไม่ต้องชดใช้บาปผิดของเรามาก พระคริสต์ได้ทรงชดใช้ให้เราแล้ว เป็นไปไม่ได้เลยที่เราจะชดใช้บาปเหล่านั้นได้ คนจำนวนมากไม่เข้าใจความแตกต่าง

ระหว่างการกลับใจใหม่และการชดใช้บาป แต่ถ้าคุณไปตำหนิว่าเขาปฏิบัติตามคำสอนของศาสนาอื่นอยู่ เขาจะปฏิเสธอย่างรุนแรง แต่นั่นเป็นสิ่งที่พวกเขากำลังทำอยู่จริงๆ พยายามทรมานตัวเองเพื่อชดใช้ชีวิตในอดีตของพวกเขา

หลังจากที่คนอื่นๆ หนึ่งกลับใจใหม่ พระเจ้าไม่ทรงจดจำความผิดของคนนั้นอีกต่อไป "เรา เราคือพระองค์นั้น ผู้ลบล้างความทรงจำของเจ้าด้วยเห็นแก่เราเอง และเราจะไม่จดจำบรรดาบาปของเจ้าไว้" (อสย. 43:25) ถ้าพระเจ้าไม่ทรงจดจำความบาปของเรา เราจะจดจำไปทำไม?

หลังจากได้รับความรอดแล้ว ถ้าคนๆ นั้นยังต้องเก็บเกี่ยวสิ่งที่เขาหว่านไปในครั้งยังเป็นคนบาป เมื่อเขาตายไปเขาคงตกนรกแน่ๆ เพราะนั่นก็เป็นส่วนหนึ่งของโทษทัณฑ์ด้วย ถ้าเขาคิดว่าจะเก็บเกี่ยวส่วนใดส่วนหนึ่งของโทษนั้น เขาจะต้องเก็บเกี่ยวโทษทั้งหมด แต่เราได้รับการไถ่แล้ว ไม่ใช่พ้นจากอำนาจของความบาปเท่านั้น แต่ยังพ้นจากโทษบาปด้วย พระเยซูได้ทรงรับโทษแทนเรา พระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานเพื่อรับโทษบาปของเรา พระองค์ทรงทำให้เราสามารถขึ้นชมยินดีในการรับมรดกของธรรมิกชนแห่งความสว่างได้ดังที่เราได้กล่าวไปในบทที่แล้ว

ขั้นตอนที่ 4 ความเป็นจริงของการสามัคคีธรรมกับพระบิดา

หัวใจสำคัญของการทรงไถ่ คือการสามัคคีธรรม "พระเจ้าเป็นผู้ทรงความสัตย์ พระองค์ได้ทรงเรียกท่านให้สัมพันธ์สนิทกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา" (1 คร. 1:9) โปรดสังเกตว่าเราถูกเรียก "ให้สัมพันธ์สนิทกับพระบุตรของพระองค์"

1 ยอห์น 1:3, 4, 7

3 ซึ่งเราได้เห็นและได้ยินนั้นเราก็ได้ประกาศให้ท่านทั้งหลายรู้ด้วย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ร่วมสามัคคีธรรมกับเรา เราทั้งหลายก็ร่วมสามัคคีกับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์

4 และเราเขียนข้อความเหล่านี้ เพื่อความปลาบปลื้มยินดีของเราจะได้เต็มเปี่ยม. . .

7 แต่ถ้าเราดำเนินอยู่ในความสว่างเหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน พระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น

เกียรติสูงสุดที่พระบิดาทรงมอบให้แก่เรา คือการสามัคคีธรรมร่วมกันกับพระองค์ กับพระบุตรและกับพระวิญญาณบริสุทธิ์ ในการทำให้ความปราชัยของพระองค์สัมฤทธิ์ผลมนุษยชาติทั้งปวงจะได้รับความรอด

ความสัมพันธ์ที่ปราศจากการสามัคคีธรรม ไม่มีชีวิตชีวา ไม่มีรสชาติ เหมือนการแต่งงานที่ปราศจากความรักหรือเพื่อนคู่คิด

การสามัคคีธรรมเป็นต้นกำเนิดของความเชื่อเป็นบ่อเกิดของความชื่นชมยินดี เป็นแหล่งกำเนิดของชัยชนะ พระองค์ทรงเรียกเราแต่ละคนเข้าสู่การสามัคคีธรรมกับพระบุตรของพระองค์

ถ้าเรามีสามัคคีธรรมกับพระองค์และดำเนินในความสว่างเหมือนพระองค์ทรงประทับในความสว่าง การอธิษฐานของเราก็จะมีความหวานชื่นและเป็นสิทธิพิเศษที่สุดที่เรามี

เมื่อได้ยินบางคนพูด ทำให้คนคิดว่า การอธิษฐานเป็นงานหนักที่น่าเบื่อ เราได้ยินพวกเขาพูดถึงการต่อสู้และดิ้นรน พยายามที่จะเชื่อ การอธิษฐานไม่เคยเป็นปัญหาหรือการต่อสู้สำหรับผม มันเป็นความชื่นชมยินดีเสมอ เมื่ออธิษฐานผมไม่ต้องเสียอะไรเลย ผมกลับได้บางสิ่งเข้ามาในชีวิต ผมมักจะอธิษฐานนานถึงห้าชั่วโมงหรือมากกว่านั้นในหนึ่งวัน

ปัญหาของคนที่พูดว่าการอธิษฐานนั้นยากคือแทนที่จะให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงช่วยในการอธิษฐาน พวกเขาพยายามอธิษฐานด้วยตนเอง ด้วยกำลังของตนเอง โดยธรรมชาติแล้วความพยายามนั้นจะทำให้พวกเขาหมดกำลังใจ พระเจ้าทรงปรารถนาให้เราเข้ามาพักในพระองค์ "แต่พระองค์ตรัสกับชนชาตินี้ โดยต่างภาษา และด้วยปากของคนต่างด้าว คือแก่บรรดาผู้ที่พระองค์ตรัสว่า 'นี่คือการหยุดพัก จงให้การหยุดพักแก่คนเหน็ดเหนื่อย และนี่คือการพักผ่อน...' " [ในฉบับภาษาอังกฤษ กล่าวว่า "และนี่คือ

การทำให้สดชื่น] (อสย. 28 : 11, 12) เราจะพบความสดชื่นในพระเจ้าขณะที่เราอธิษฐานด้วยภาษาแปลกๆ

ขั้นตอนที่ 5 ความเป็นจริงของสิทธิอำนาจ ในพระนามของพระเยซู

ยอห์น 14:13, 14

13 สิ่งใดที่ท่านทั้งหลาย จะขอในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติอันยิ่งใหญ่ ทางพระบุตร
14 สิ่งใดที่ท่านขอในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น

สมมติว่าชายผู้มั่งคั่งร่ำรวยคนหนึ่งลงชื่อในเอกสารที่ระบุว่าคุณได้รับมอบสิทธิในการใช้ชื่อของเขา และโดยวิธีนี้เองคุณจะได้รับทุกสิ่งที่คุณจำเป็นต้องใช้ เพื่อให้ชีวิตสะดวกสบายขึ้น

สมมติว่า เอกสารฉบับนั้นถูกต้องตามกฎหมายมีพยานรับรู้ ถ้าเช่นนั้นคุณจะได้รับทุกสิ่งที่คุณต้องการไปตลอดชีวิตของคุณ เรื่องแบบนี้ฟังดูแล้วดีเกินกว่าที่จะเป็นจริงใช่ไหม? แต่สิ่งที่น่าอัศจรรย์ก็คือ นี่เป็นความจริง!

พระเจ้าได้ทรงประทาน "หนังสือมอบอำนาจ" ให้แก่เราแล้ว เพื่อให้เรามีสิทธิใช้พระนามของพระเยซู เพื่อจัดเตรียมสิ่งจำเป็นต่างๆ สำหรับเรา อันได้แก่ ฝ่ายวิญญาณ ร่างกาย หรือการเงิน

พระองค์ได้ทรงประทานฤทธิ์อำนาจเหนือ
พลังอำนาจของซาตานให้เราแล้ว พระองค์
ตรัสว่าพระองค์จะประทาน "สิ่งใดที่ท่านขอ
ในนามของเรา" ให้

เรามีสิทธิอำนาจที่จะใช้พระนามของพระองค์
ขอเท็จจริงที่คนจำนวนมากไม่ได้รับ ไม่ใช่
เพราะขาดความเชื่อ แต่เป็นเพราะไม่รู้จัก

สิทธิของเราในพระคริสต์ต่างหาก เป็นเรื่อง
ของการเข้ารับตำแหน่งบุตรของพระเจ้า
และใช้ประโยชน์จากสิทธิของเราในการ
เป็นบุตรของพระเจ้าเป็นเรื่องที่จะต้องรู้ว่า
อะไรเป็นสิทธิของเราและปฏิบัติตามที่
พระวจนะกล่าวไว้

ข้อพระธรรมควรจำ:

"พระเจ้าเป็นผู้ทรงความสัตย์ พระองค์
ได้ทรงเรียกท่านให้สัมพันธ์สนิทกับพระบุตร
ของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้
เป็นเจ้าของเรา" (1 คร. 1 : 9)

การนำบทเรียนไปใช้ : "...จงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น..."
(ยก. 1:22)

เจ็ดขั้นตอนในการก้าวสู่ความเชื่อขั้นสูงสุด (ตอนที่ 3)

ข้อพระคัมภีร์: 2 โครินธ์ 6:14-16; โรม 3:23-26; สดุดี 32:1, 2

สาระสำคัญ: เราสามารถเข้าหาพระเจ้าได้ด้วยความเข้าใจอย่างเต็มเปี่ยม

เพราะเราถูกสร้างให้เป็นความชอบธรรมของพระเจ้าแล้ว
ในพระเยซูคริสต์

บทเรียนนี้้นำเราไปถึงขั้นตอนที่หกในการศึกษาความเชื่อขั้นสูงสุด ในบทนี้จะช่วยให้คุณเข้าใจความหมายของคำว่า "ชอบธรรม" และ "ความชอบธรรม" ดังที่ปรากฏในพระคัมภีร์ได้ดียิ่งขึ้น

ขั้นตอนที่หก ความเป็นจริงเกี่ยวกับ ความชอบธรรมของเรา

2 โครินธ์ 6:14-16

14 ท่านอย่าเข้าเทียมแอกกับคนที่ไม่เชื่อ เพราะว่าคุณชอบธรรมจะมีหุ้นส่วนอะไรกับความอธรรม และความสว่างจะเข้าสนิทกับความมืดได้อย่างไร

15 พระคริสต์กับเบลีอัลจะลงรอยกันอย่างไรได้ หรือคนที่เชื่อจะมีหุ้นส่วนอะไรกับคนที่ไม่เชื่อ

16 วิหารของพระเจ้าจะตกลงอะไรกับรูปเคารพได้ เพราะว่าเราเป็นวิหารของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์ ดังที่พระเจ้า

ตรัสไว้ว่า "เราจะอยู่ในเขาทั้งหลาย และจะดำเนินในหมู่พวกเขา และเราจะ เป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นชนชาติของเรา"

คนจำนวนมากคิดว่าพระธรรมข้างต้นนี้สอนเรื่องการแยกตัวออกจากโลกเท่านั้น และพวกเขาเริ่มทำตามคำสอนเรื่อง "การแบ่งแยก" แทนที่ โดยคิดว่านั้นคือการแยกตัวออกจากโลก พวกเขาารู้สึกว่าไม่สามารถยุ่งเกี่ยวกับโลกหรือใครในโลกได้ พวกเขาถึงขนาดแยกตนเองออกจากคริสเตียนอื่นๆ ที่ไม่เห็นด้วยกับความเชื่อของพวกเขาทั้งหมด

อย่างไรก็ดี พระเยซูตรัสว่า "ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก... ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก..." (มธ. 5:13, 14) การที่จะเป็นเกลือและความสว่างของโลก เราจำเป็นต้องอยู่ในโลก และทำหน้าที่ของเราเพื่อพระเจ้า

ครั้งหนึ่งผู้ชายคนหนึ่งพูดกับผมว่า "ผมเป็นคริสเตียนคนเดียวในที่ทำงาน

ช่วยอธิษฐานขอให้พระเจ้านำผมออกไปจากที่นี่ด้วยเถอะครับ"

"ไม่ได้หรอกครับ" ผมบอกกับเขา "ที่นั่นจะเสื่อมทรามลงถ้าไม่มีอิทธิพลของคุณ คุณต้องอยู่ที่นั่น เพราะคุณเป็นเกลียวแห่งโลก คุณต้องอยู่ที่นั่นเพื่อเป็นเกลียวในที่ทำงานของคุณ" เราอยู่ในโลก แต่ไม่ได้เป็นของโลก

ให้สังเกตประเด็นต่อไปนี้ที่มีความสำคัญพอๆ กับพระธรรมที่เราได้กล่าวถึง นั่นคือ ผู้เชื่อถูกเรียกว่า "ผู้เชื่อ" และคนที่ไม่เชื่อถูกเรียกว่า "ผู้ไม่เชื่อ" ผู้เชื่อถูกเรียกว่า "ความชอบธรรม" และคนที่ไม่เชื่อถูกเรียกว่า "ความอธรรม" ผู้เชื่อถูกเรียกว่า "ความสว่าง" และคนที่ไม่เชื่อถูกเรียกว่า "ความมืด"

การเรียกตนเองว่า "ความชอบธรรม" ฟังดูเหมือนเป็นการยกตนเอง แต่คนก็ไม่ปฏิเสธที่จะเรียกตนเองว่า "ผู้เชื่อ" หรือ "ความสว่าง" พระธรรมข้างต้นได้ใช้คำศัพท์ทั้งสามคำเพื่ออ้างถึงผู้เชื่อ!

ในข้อ 15 อ้างถึงคริสตจักรหรือผู้เชื่อว่า พระคริสต์ เพราะพระองค์ทรงเป็นศิระ และเราเป็นพระกาย และแน่นอนว่าเราจะไม่เรียกศิระด้วยชื่อหนึ่ง และร่างกายด้วยอีกชื่อหนึ่ง คริสตจักรคือพระคริสต์และเราคือพระกายของพระคริสต์

โรม 3:23-26

23 เพราะว่าทุกคนทำบาปและเสื่อมจากพระสิริของพระเจ้า

24 แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เขาเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่

พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เขาให้พ้นบาปแล้ว 25 พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญาโดยพระโลหิตของพระองค์ โดยความเชื่อจึงได้ผล ทั้งนี้เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระเจ้า ในการที่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น

26 และเพื่อจะสำแดงในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดให้ผู้เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย

อีกนัยหนึ่ง ข้อ 26 สามารถอ่านได้ง่ายๆ อย่างนี้ว่า "พระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรมและทรงโปรดทำให้ทุกคนที่เชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นผู้ชอบธรรมด้วย"

ทั้งหมดนี้หมายความว่าอะไร? พระเจ้าทรงกำลังสอนอะไรเราผ่านพระธรรมข้อนี้? สอนว่าพระองค์ได้ทรงประกาศความชอบธรรมของพระองค์ผ่านทางพระเยซู สอนว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และสอนว่าพระองค์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา พระองค์ทรงเป็น "ความชอบธรรมของทุกคนที่เชื่อในพระเยซู"

โรม 5:17 "เพราะว่าถ้าโดยการละเมิดของคนนั้นคนเดียว เป็นเหตุให้ความตายครอบงำอยู่โดยคนนั้นคนเดียว มากยิ่งกว่านั้น คนทั้งหลายที่รับพระกรุณาอันไพบูลย์ และรับของประทานคือความชอบธรรมก็จะดำรงชีวิตและครอบครองโดยพระองค์ผู้เดียว คือพระเยซูคริสต์"

คนส่วนใหญ่คิดว่าความชอบธรรมคือสิ่งที่

ได้มาโดยการดำเนินชีวิตอย่างถูกต้อง ความชอบธรรมหมายถึงความถูกต้อง หรือจุดยืนที่ถูกต้อง แต่ในพระธรรมตอนนี้ บอกว่า ความชอบธรรมเป็นของประทาน ไม่ใช่สิ่งที่เราได้มาด้วยการทำดีและมีชีวิตที่สะอาด

ของประทานคือสิ่งที่เราได้รับมาทันที ส่วนการพัฒนาฝ่ายวิญญาณคือผล ถ้าความชอบธรรมเป็นผล พระธรรมตอนนี้ จะต้องอ่านดังนี้ "และผลคือความชอบธรรม" อย่างไรก็ตามก็ดี พระธรรมตอนนี้ท่านได้ดังนี้ "ของประทานคือความชอบธรรม"

ทุกคนที่เป็นบุตรที่รักของพระเจ้าล้วนมีความชอบธรรมแบบเดียวกันและสามารถยื่นจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าได้ พระองค์ไม่ได้รักคนหนึ่งมากกว่าอีกคนหนึ่ง พระองค์ไม่ได้ฟังคำอธิษฐานของคนหนึ่งมากกว่าอีกคนหนึ่ง เมื่อความจริงนี้ได้ซึมซับเข้าไปในตัวเราแล้ว คำอธิษฐานของคุณจะเกิดผล! คำอธิษฐานของคุณจะได้รับคำตอบ!

คนจำนวนมากดิ้นรนต่อสู้กับการกล่าวโทษตนเอง ยอมให้ศัตรูเข้ามาขโมยมรดกของพวกเขาที่มีอยู่ในพระเยซูคริสต์ไป พวกเขาคิดว่าคำอธิษฐานของพวกเขาไม่เกิดผล และพระเจ้าไม่ได้ฟังพวกเขา และคิดว่าต้องแสวงหาผู้ชอบธรรมสักคนมาอธิษฐานเพื่อพวกเขา เพื่อคำอธิษฐานนั้นจะเกิดผล

น่าเสียใจอย่างยิ่งที่พวกเขาไม่เห็นความจริงในพระธรรมที่เราเพิ่งอ่านไป พระเจ้าทรงเป็นความชอบธรรมของพวกเขา พระองค์

ทรงกลายเป็นความชอบธรรมของเราตอนที่พระองค์ทรงประทานพระลักษณะและชีวิตนิรันดร์ของพระองค์แก่เราเมื่อเราบังเกิดใหม่ พระองค์ทรงกลายเป็นความชอบธรรมของเราในวินาทีที่เราต้อนรับพระเยซูเป็น พระผู้ช่วยให้รอดและสารภาพยอมรับว่า พระองค์ทรงเป็น องค์พระผู้เป็นเจ้า

ผมได้พบความจริงจากพระธรรมข้อนี้เป็นครั้งแรกตอนที่นอนป่วยอยู่บนเตียงเป็นเวลา 16 เดือน ในขณะที่ยังเป็นวัยรุ่นอยู่ในเวลานั้นผมยังไม่เข้าใจพระธรรมเหล่านี้แรกๆ มันเป็นเพียงแค่แสงริบหรี่ที่ส่องเข้ามาในมุมมืดแห่งชีวิต ผมเองก็ต้องดิ้นรนเหมือนหลายคนที่ต้องพินาศ เอาชนะปัญหาในชีวิตหรือเรื่องสุขภาพ

วันหนึ่งเมื่อผมอ่านพระคัมภีร์ ใน ยากอบ 5:14, 15 "มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือจงให้ผู้นั้นเชิบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักร มาและให้ท่านเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขาและเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามของ องค์พระผู้เป็นเจ้า และการอธิษฐานด้วยความเชื่อจะช่วยให้ผู้ป่วยรอดชีวิต และ องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดให้เขาหายโรค และถ้าเขาได้กระทำบาปพระองค์ก็จะทรงโปรดอภัยให้"

ในขณะที่อ่าน ความเชื่อที่มีอยู่บ้างเพียงชั่วคราวชั่วคราวในใจของผมก็หมดสิ้นไปอย่างรวดเร็ว ด้วยความคิดที่ว่าคริสตจักรของผมไม่เชื่อเรื่องการรักษาโรคหรือการเจิมด้วยน้ำมัน หลังจากนั้น พระเจ้าตรัสกับผมว่า "เป็นคำ

อธิษฐานด้วยความเชื่อที่รักษาคนเจ็บป่วยให้หาย เจ้าสามารถอธิษฐาน คำอธิษฐานนั้นได้ด้วยตัวเองเช่นเดียวกับที่คนอื่นๆ สามารถทำได้"

ในเวลานั้นผมยังเป็นคริสเตียนทารกในพระคริสต์ ผมอายุ 16 ปีและเพิ่งได้รับความรอดมาได้เพียงไม่กี่เดือน เอง แต่พระเจ้าตรัสว่าผมสามารถอธิษฐานอย่างนั้นได้ แต่ในทันใดนั้นความคิดที่ไม่ถูกต้องก็ทำให้ผมต้องพ่ายแพ้ไปผมคิดว่า ใช่ ผมสามารถอธิษฐานได้ -- ถ้าผมเป็นผู้ชอบธรรม (ผมรู้ถึงความบกพร่องทั้งหมดของผมดี และรู้ว่าผมไม่ได้เป็นคนชอบธรรม เพราะตอนนั้นผมเข้าใจเช่นนั้น)

ผมอ่านต่อไปในพระธรรมยากอบ ผมอ่านตอนที่เอเลียห์เป็นแบบอย่างการอธิษฐานของคนชอบธรรม "ท่านเอเลียห์ก็เป็นมนุษย์ที่มีสภาพเหมือนกับเราทั้งหลาย และท่านได้อธิษฐานด้วยความเชื่ออันแรงกล้าขอไม่ให้ฝนตก และฝนก็ไม่ตกต้องแผ่นดินถึงสามปีกับหกเดือน" (ยก. 5:17)

เมื่อผมศึกษาเกี่ยวกับเอเลียห์ ผมบอกกับตัวเองว่าเอเลียห์ไม่ใช่แบบอย่างของคนชอบธรรมสำหรับผม เมื่อพระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่เหนือเขา เขาวี้งนำหน้ารถพระที่นั่งของพระราชินี แต่เมื่อเขารู้ว่าพระนางเยเซเบลตามฆ่าเขา เขากลับวิ่งหนีและหลบซ่อนอยู่ใต้ต้นสน ร้องขอต่อพระเจ้าให้เขาตายเสียเถิด ครั้นแล้วเขาก็ร้องคร่ำครวญกับพระเจ้าว่า "โอ้ พระเจ้า ทุกคนหนีไปหมดแล้ว เหลือเพียง

ข้าพระองค์คนเดียวที่รับใช้พระองค์อยู่"

คนที่ไม่คงเส้นคงวาอย่างนี้ ยากที่จะเป็นแบบอย่างของคนชอบธรรมได้ แต่ทำไมยากอบจึงยกเอเลียห์เป็นแบบอย่างการอธิษฐานของคนชอบธรรม? เขาไม่มีความชอบธรรมมากไปกว่าผมเลย

จากนั้นผมจำได้ว่ายากอบบอกว่า เอเลียห์ "ก็เป็นมนุษย์ที่มีสภาพเหมือนกับเราทั้งหลาย" เขาไม่เพียงแต่ต้องมีสภาพมนุษย์เท่านั้น แต่เขายอมตอกิเลสของมนุษย์ด้วย แม้ว่าเขาจะยอมให้ความท้อแท้ใจเข้ามาครอบงำการกระทำของเขา แต่เขาก็ถูกเรียกว่าผู้ชอบธรรม

พันธสัญญาที่ดีกว่า

สดุดี 32 : 1, 2

1 บุคคลซึ่งได้รับอภัยการละเมิดแล้วก็เป็นผู้ทรงกลบเกลื่อนบาปให้มัน

2 บุคคลซึ่งพระเจ้ามิได้ทรงถือโทษก็เป็นสุข คือ ผู้ที่ไม่มีการหลอกลวงในใจของเขา

ภายใต้พันธสัญญาเดิม เลือดของสัตว์ที่ไร้มลทินได้ปกปิดความบาปไว้ พระเจ้าจึงทรงไม่เอาผิดจากประชาชนแม้ว่าพวกเขาจะทำผิดบาป พระองค์ทรงปกปิดความบาปของพวกเขาให้อภัย และใส่ความชอบธรรมเข้าไปในพวกเขา ในสายพระเนตรของพระเจ้าพวกเขาเป็นคนชอบธรรม "...เมื่อเราเห็นเลือดนั้น เราจะผ่านเว้นเจ้าทั้งหลายไป..." (อพย. 12:13)

หากพระเจ้าทรงกระทำสิ่งนี้เพื่อบรรดาบุตรของพระองค์ภายใต้ธรรมบัญญัติ มากยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดที่พระองค์จะทรงกระทำให้แก่เรา? ภายใต้พระคุณของพระเยซู เรามีพันธสัญญาที่ดีกว่าที่ตั้งอยู่บนพระสัญญาที่ดีกว่า พระโลหิตของพระเยซูคริสต์ไม่เพียงแต่ปกปิดความบาปของเราเท่านั้น แต่ยังชำระเราให้สะอาด "จากความอธรรมทั้งสิ้น" วิวรรณ์ 1 : 5 กล่าวว่า "...แต่พระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย และได้ทรงปลดปล่อยบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์"

เมื่อผมอ่านพระคัมภีร์ตอนนี้ ผมเข้าใจแล้วว่าเมื่อผมบังเกิดใหม่ ผมได้รับการยกบาปทั้งสิ้นแล้ว ชีวิตเก่าในอดีตของผมก็ยุติลง ผมกลายเป็นคนใหม่ในพระคริสต์ และผมรู้ว่าพระองค์ไม่ได้สร้างให้ผมเป็นคนใหม่ที่ไม่ชอบธรรม

ทันใดนั้นมารก็เข้ามาและพูดว่า "นั่นอาจจะถูกจริง แต่หลังจากนั้นล่ะ เมื่อไม่นานมานี้เอง เจ้าเพิ่งโมโหร้าย นั่นไม่ใช่พฤติกรรมของคนชอบธรรมแน่นอน" มันชักนำให้ผมมองดูที่เนื้อหนังแทนที่จะดูที่พระวจนะของพระเจ้า

จากนั้นผมอ่าน 1 ยอห์น 1:9 "ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น" (พระคัมภีร์ข้อนี้ไม่ได้เขียนถึงคนบาป แต่เขียนถึงผู้เชื่อ)

นี่หมายความว่าผมเป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าในพระคริสต์แล้วเมื่อผมบังเกิดใหม่

ถ้าผมทำบาปหลังจากนั้น และผมก็ได้ทำไปแล้ว -- ผมเพียงแค่สารภาพความบาปของผม และพระองค์จะทรงโปรดยกบาปของผมและชำระผมให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น (ถ้าผมได้รับการชำระจากความอธรรมแล้วผมก็เป็นคนชอบธรรมอีกครั้งหนึ่ง)

ก่อนหน้านี้ เมื่อผมได้อ่าน ยากอบ 5:16 "...คำอธิษฐานของผู้ชอบธรรมนั้นมีพลังทำให้เกิดผล" ผมเคยคิดว่า ถ้าผมเป็นคนชอบธรรม ผมจะมีชีวิตอธิษฐานที่ยอดเยี่ยมและได้รับคำตอบที่ดีเยี่ยมสำหรับคำอธิษฐาน

เดี๋ยวนี้ผมพบว่าคำอธิษฐานของผมได้ผล เพราะพระเจ้าทรงไวในการฟังผมเหมือนที่พระองค์ทรงฟังคนอื่นๆ ในพระคัมภีร์ของ ผมเขียนข้อความไว้ว่า "ผมเป็นคนชอบธรรม" ข้างๆ พระธรรมยากอบ 5:16

นี่ไม่ใช่การโอ้อวดสิ่งที่ผมทำ แต่ผมกำลังอวดถึงสิ่งที่ผมเป็นในพระคริสต์ เป็นการสรรเสริญพระเจ้าสำหรับสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำเพื่อเราในพระคริสต์

นี่หมายความว่า เราสามารถยืนอยู่ในการทรงสถิตของพระเจ้าได้โดยปราศจากความรู้สึกผิด การกล่าวโทษตนเอง ความรู้สึกผิด หิมนตนเอง หรือความรู้สึกด้อยค่า นี่หมายความว่าปัญหาในการอธิษฐานก็หมดไป เราไม่จำเป็นต้องเข้าไปในการทรงสถิตพระเจ้าแบบพูดไม่ออกเพราะถูกกล่าวโทษหรือเต็มไปด้วยความกลัวเพราะขาดความรู้ อีกต่อไป

เราสามารถเข้าไปในการทรงสถิตของพระเจ้าได้ด้วย ความมั่นใจอย่างเต็มเปี่ยม เพราะเราได้ถูกสร้างให้เป็นคนชอบธรรมแล้ว โดยพระโลหิตขององค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา

ข้อพระธรรมควรจำ:

"เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาปให้บาป เพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์" (2 คร. 5:21)

การนำบทเรียนไปใช้ : "...จงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น..."
(ยก. 1:22)

เจ็ดขั้นตอนในการก้าวสู่ความเชื่อขั้นสูงสุด (ตอนที่ 4)

ข้อพระคัมภีร์: 1 โครินธ์ 6:19, 20; 2 โครินธ์ 6:16; กิจการ 8:14, 15; 9:17; 19:1, 2

สาระสำคัญ: พระเจ้าพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทับอยู่
ภายในผู้เชื่อด้วยพระองค์เอง

บ่อยครั้งผู้ที่ได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์คิดว่าพวกเขาได้รับแต่เพียงพระพรที่ยอดเยี่ยมหรือประสบการณ์เข้มข้นฝ่ายวิญญาณเท่านั้น พวกเขาพลาดคำสอนของพระวจนะไปทั้งหมด 1 ยอห์น 4:4 กล่าวว่า "... เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้ผู้นั้นที่อยู่ในโลก"

การเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์หมายถึง พระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จลงมาอยู่ในเรา พระเยซูตรัสว่า "เราจะจุลขอพระบิดา และพระองค์จะประทานผู้ช่วยอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อจะได้อยู่กับท่านตลอดไป" (ยน. 14:16)

เพราะฉะนั้น ขั้นตอนที่เจ็ดอันเป็นขั้นตอนที่สำคัญมาก เป็นขั้นตอนสู่ความเชื่อขั้นสูงสุด คือ ตระหนักว่าร่างกายของเราเป็นพระวิหารของพระเจ้า พระเจ้าพระองค์เองในพระภาคของพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงประทับอยู่ภายในเรา

ขั้นตอนที่เจ็ด ความเป็นจริง ของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ทรงประทับอยู่ภายใน

ในสมัยพันธสัญญาเดิม ที่ประทับของพระเจ้าบนโลกคือพลับพลาหรือพระวิหาร แต่นับจากที่พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์บนไม้กางเขน ทรงเป็นขึ้นจากความตาย และเสด็จกลับสู่สวรรค์ ทรงส่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ลงมาเหนือผู้เชื่อในวันเพ็นเทคอสต์ พระองค์ก็ได้ทรงประทับอยู่ที่อภิสุทธิสถาน ที่มนุษย์ได้สร้างขึ้นอีกต่อไป ร่างกายของเรากลายเป็นพระวิหารของพระองค์!

1 โครินธ์ 6:19, 20

19 ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งสถิตอยู่ในท่าน ซึ่งท่านได้รับจากพระเจ้า ท่านไม่ใช่เจ้าของตัวท่านเอง

20 พระเจ้าได้ทรงซื้อท่านไว้แล้ว ด้วยราคาสูง เหตุฉะนั้น ท่านจงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่านเถิด

2 โครินธ์ 6:16

16...เพราะว่าเราเป็นวิหารของพระเจ้า ผู้ทรงดำรงพระชนม์ ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า "เราจะอยู่ในเขาทั้งหลายและจะดำเนินในหมู่พวกเขา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นชนชาติของเรา"

ในทุกวิกฤตกาลของชีวิต เราควรพูดได้โดยไม่ต้องคิดว่า "ฉันเป็นผู้มีชัยชนะ ฉันเป็นยิ่งกว่าผู้พินิต เพราะพระเจ้าผู้สร้างสถิตอยู่ในฉัน ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าผู้ที่อยู่ในโลกสถิตอยู่ภายในฉัน พระองค์ทรงช่วยให้ฉันผ่านพ้นไปได้ พระองค์ทรงสามารถทำให้ฉันประสบความสำเร็จได้ ฉันไม่มีวันล้มเหลว!" นี่ไม่ใช่การโอ้อวดตัวเอง แต่เป็นการโอ้อวดผู้ที่ทรงสถิตอยู่ภายในคุณ

อย่างไรก็ดี บ่อยครั้งผู้เชื่อที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณเกิดความหวาดหวั่นเมื่อต้องเผชิญกับการทดลองในชีวิต และปล่อยให้มารเข้ามามีชัยอย่างไม่จำเป็น พวกเขาวิ่งไปทั่วและร้องห่มร้องไห้ อธิษฐานอย่างน่าเวทนาเป็นคำอธิษฐานที่อ่อนกำลัง และแปลกใจว่าทำไมจึงไม่มีชัยชนะ ทั้งๆ ที่ความช่วยเหลือก็อยู่ที่นี่ตลอดเวลา เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์สถิตอยู่ภายในพวกเขาและทรงพร้อมที่จะให้ความช่วยเหลือแก่พวกเขา!

ฤทธิ์เดชที่ทรงประทานให้กับคริสตจักรในยุคแรก

ในคริสตจักรในพันธสัญญาใหม่ เป็นข้อยกเว้นมากกว่าเป็นกฎ ที่จะมีผู้เชื่อที่ไม่ได้รับการเติมเต็มในพระวิญญาณบริสุทธิ์ โดยมีหมายสำคัญที่เหนือธรรมชาติ คือการพูดภาษาแปลกๆ พวกอัครทูตตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องมีการทรงสถิตของพระวิญญาณของพระเจ้า และได้เน้นย้ำเรื่องนี้ในคำสอนแก่ผู้เชื่อใหม่

กิจการ 8 : 14, 15

14 เมื่อพวกอัครทูตซึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ได้ยินว่าชาวสะมาเรียได้รับพระวาทะของพระเจ้าแล้ว จึงให้เปโตรกับบารนาบาสไปหาเขา

15 ครั้นเปโตรกับบารนาบาสไปถึงก็อธิษฐานเผื่อเขา เพื่อให้เขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์

กิจการ 9 : 17

17 แล้วอานาเนียก็ไป และเข้าไปในตึกวางมือบนเขาโล กล่าวว่่า "พี่เขาโลเอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้า คือ พระเยซูได้ทรงปรากฏแก่ท่านกลางทางที่ท่านมานั้น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามา เพื่อท่านจะเห็นได้อีก และเพื่อท่านจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เต็มบริบูรณ์"

กิจการ 19 : 1, 2

1 ขณะที่ปอลโลยังอยู่ในเมืองโครินธ์ เปาโลได้ไปตามที่ตอน แล้วมายังเมืองเอเฟซัสท่านพบสาวกบางคนที่นี่

2 จึงถามเขาว่า "เมื่อท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า"

เขาตอบว่า "เปล่า เรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเราก็คงไม่เคยได้ยินเลย"

แน่นอน คริสตจักรในทุกวันนี้ก็มีความต้องการฤทธิ์เดชเช่นนี้ไม่น้อยไปกว่าในอดีต

อัครทูตเปาโลกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือที่ท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในท่าน" (1 คร. 3:16)

พระคัมภีร์การแปลฉบับขยายความ (The Amplified) กล่าวไว้ว่า "ท่านมิได้สังเกตและไม่เข้าใจหรือว่าท่าน [ทุกคนในคริสตจักรโครินธ์] เป็นวิหารของพระเจ้า (เป็นที่สถิตของพระองค์) และพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตถาวรอยู่ภายในท่าน ท่านคือบ้านของพระองค์ (หมายถึง ทั้งในคริสตจักรและในชีวิตส่วนตัว)"

เราเป็นวิหารของพระเจ้า พระเจ้าทรงสถิตภายในเราไม่ใช่ในฐานะพระกายโดยรวมเท่านั้น แต่ในแต่ละคนเป็นการส่วนตัวด้วย

ให้สังเกตคำว่า "ท่านคือบ้านของพระองค์" พระเจ้าทรงทำให้ร่างกายของเราเป็นบ้านของพระองค์จริงๆ พระองค์ไม่ได้ทรงสถิตในอภิสุทธิสถานที่เราสร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์ ดังเช่นในพันธสัญญาเดิมอีกต่อไป

สมัยนั้น มีข้อกำหนดว่าผู้ชายชายาวทุกคนจะต้องเข้าเฝ้าพระเจ้าอย่างน้อยปีละครั้ง ในกรุงเยรูซาเล็ม พวกผู้ชายจะต้องเดินทางไปกรุงเยรูซาเล็ม เพราะการทรงสถิตของพระเจ้าอยู่ที่อภิสุทธิสถานเพียงแห่งเดียวเท่านั้น ไม่มีใครนอกจากมหาปุโรหิตกล้า

เข้าใกล้สถานศักดิ์สิทธิ์นั้น และจะต้องเข้าเฝ้าด้วยความระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง ใครก็ตามที่บุกเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์นั้นจะล้มลงตายทันที

แต่เวลานี้ ข้อกำหนดทั้งสิ้นถูกยกเลิกไป และเรา "...มีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระองค์ เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้รับพระคุณที่จะช่วยเราในขณะที่เราต้องการ" (ฮบ. 4:16)

ก่อนที่จะพระเยซูจะสิ้นพระชนม์ พระองค์ตรัสว่า "สำเร็จแล้ว" พระองค์ไม่ได้กล่าวว่าแผนการทรงไถ่สำเร็จแล้ว เพราะแผนการทรงไถ่ยังไม่สำเร็จจนที่สิ้นพระชนม์ เพราะพระองค์ต้องเป็นขึ้นจากความตาย และเสด็จขึ้นสู่สวรรค์อันเป็นอภิสุทธิสถานด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง อันเป็นเครื่องบูชาที่จะทำให้เราได้รับชีวิตนิรันดร์

จากนั้นพระองค์ต้องเสด็จขึ้นที่สูงเพื่อประทับนั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระบิดา และเริ่มต้นพระราชกิจแห่งการทูลวิงวอน ทรงเป็นผู้กลางระหว่างพระเจากับมนุษย์ พันธสัญญาใหม่ยังไม่มีผลจนกระทั่งพระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

ไม่ได้เป็นเช่นนั้น เมื่อพระเยซูตรัสบนไม้กางเขนว่า "สำเร็จแล้ว" พระองค์ทรงหมายถึงพันธสัญญาเดิมได้จบสิ้นแล้ว!

เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น ม่านกันหรือผ้าม่านซึ่งกั้นอภิสุทธิสถานถูกฉีกขาดเป็นสองท่อน ตั้งแต่นั้นลงล่าง

โยเซฟนักประวัติศาสตร์ชาวยิวบอกเราว่า

ผ้าม่านนี้กว้าง 40 ฟุต สูง 20 ฟุต และหนา 4 นิ้ว ลองคิดดูว่าจะยากขนาดไหน สำหรับคนๆ หนึ่งที่จะตัดม่านนี้ให้ขาดเป็นสองท่อน แต่ให้สังเกตว่าพระคัมภีร์ไม่ได้บันทึกไว้ว่า ม่านนั้นถูกฉีกขาดจากล่างขึ้นบน แต่ "...ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อน ตั้งแต่บนตลอดล่าง..." (มธ. 27:51) ซึ่งให้เห็นชัดเจนว่าพระเจ้า ไม่ใช่มนุษย์ ทรงเป็นผู้ฉีกม่านซึ่งเป็นอุปสรรคกั้นมนุษย์จากพระเจ้า

การทรงสถิตของพระเจ้าได้เคลื่อนออกจากอภิสุทธิสถานที่มนุษย์สร้างขึ้นและไม่เคยกลับไปที่นั้นอีกเลย ในเวลานี้พระองค์สถิตอยู่ภายในเรา

การถูกเติมให้เต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เป็นมากกว่าประสบการณ์ที่น่าตื่นตื้น เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้า ได้เข้ามาสถิตในคุณอย่างแท้จริง!

"...เพราะว่าเราเป็นวิหารของพระเจ้า ผู้ทรงดำรงพระชนม์ ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า 'เราจะอยู่ในเขาทั้งหลายและจะดำเนินในหมู่พวกเขาและเราจะเป้นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นชนชาติของเรา' " (2 คร. 6:16)

มีพวกเราสักกี่คนที่เข้าใจความจริงอันน่าอัศจรรย์นี้อย่างถ่องแท้? มีพวกเราสักกี่คนที่รู้ความจริงว่าภายในเรา มีสิ่งที่พร้อมให้เราใช้ คือ ฤทธิ์เดชทั้งสิ้นที่เราจำเป็นต้องมีเพื่อช่วยให้มีชัยชนะในการดำเนินชีวิต?

ถ้าเราจะเริ่มเชื่อสิ่งที่พระคัมภีร์กล่าว คือ สารภาพยอมรับสิ่งที่พระวาทะของพระเจ้า

กล่าวไว้ พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงผดุงขึ้นภายในเราและทำให้ความคิดของเรากระจ่างขึ้น พระองค์จะทรงนำวิญญาณของเรา จะทรงประทานสุขภาพที่ดีแก่ร่างกาย และจะทรงช่วยเหลือทุกด้านในชีวิตของเรา เราสามารถสัมผัสการทรงสถิตของพระองค์ได้ทุกขณะ ให้เราดูอีกครั้งในข้อพระธรรม 1 โครินธ์ 3:16 จากพระคัมภีร์การแปลฉบับขยายความ (The Amplified) "...พระวิญญาณของพระเจ้า ทรงสถิตถาวรอยู่ภายในท่าน ท่านคือบ้านของพระองค์..."

มีไม่กี่คนที่สัมผัสถึงการทรงสถิตของพระเจ้าในร่างกายได้ เพราะเราไม่สามารถพูดแบบเดิมๆ อยู่ได้หากเราสัมผัสถึงการทรงสถิตของพระเจ้า

ตัวอย่างเช่น เมื่อมีคนขอให้เราทำงานยากๆ เราตอบไปเร็วขนาดไหนว่า "ฉันทำไม่ได้"

ทำไมเราจึงตอบเช่นนั้น ก็เพราะเราพึ่งตนเองในการทำงานนั้นและเรารู้ว่าเราไม่มีความสามารถ แต่ถ้าเรารู้ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ภายในเรา เรารู้ว่าพระองค์ทรงสามารถ เราจะเปลี่ยนคำตอบจาก "ฉันทำไม่ได้" มาเป็น "ฉันทำได้" เพราะเราวางใจในพระองค์

เราพูดว่า "ฉันสามารถทำได้" เพราะพระองค์ทรงสถิตภายในฉัน ผู้ที่อยู่ในฉันนั้นยิ่งใหญ่กว่าผู้ที่อยู่ในโลก" ไม่ว่าเราจะเผชิญกับเรื่องใดก็ตามที่เป็นไปไม่ได้ เราสามารถพูดได้ว่า "พระองค์จะทรงทำให้ฉันประสบความสำเร็จ เพราะพระองค์ทรงสถิตภายในฉัน"

ความเชื่อแบบนี้ - คำพูดแบบนี้ เป็นถ้อยคำแห่งความเชื่อ และจะทำให้พระองค์ทรงกระทำการเพื่อเรา

บางคนเข้าใจผิดเกี่ยวกับบทบาทของพระวิญญาณบริสุทธิ์ในชีวิตของเขา พวกเขาคิดว่าพระองค์จะเสด็จมาควบคุมและทำการทุกอย่างเอง พวกเขาคาดหวังให้พระองค์มาเป็นเจ้านายที่สั่งการ โดยที่พวกเขาไม่ต้องทำอะไร

มารและวิญญาณชั่วควบคุมคนที่มันเข้าสิงบังคับให้พวกเขาทำสิ่งที่พวกเขาไม่อยากจะทำ แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำและชี้แนะอย่างอ่อนโยน พระองค์จะไม่ทรงทำอะไรจนกว่าเราจะขอให้พระองค์ทำงานเพื่อเรา เพราะพระองค์ถูกส่งมาเพื่อเป็นพระผู้ช่วย พระองค์ไม่ได้ถูกส่งให้มาทำงานแทน แต่มาเพื่อช่วยเราทำงานนั้น

พระธรรมเอเฟซัส 3:16, 17 จากพระคัมภีร์การแปลฉบับขยายความ (The Amplified) กล่าวว่า "ขอให้พระสิริอันรุ่งเรืองของพระองค์เป็นกำลังและฤทธิ์อำนาจอันยิ่งใหญ่ภายในท่าน โดยพระวิญญาณ (บริสุทธิ์) พระองค์เอง ผู้ทรงสถิตอยู่ภายในส่วนลึกของชีวิตด้วยความเชื่อของท่าน ขอพระคริสต์ทรงสถิต, ตั้งรกราก, เข้าสนิท, สร้างบ้าน ในหัวใจของท่าน! ขอให้ท่านหยั่งรากลึกในความรัก และมีความมั่นคงในความรักนั้น"

เนื้อหาตอนนี้เป็นพระธรรมที่เปาโลเขียนถึงบรรดาผู้ที่บังเกิดใหม่และได้รับการเติมเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

พระคริสต์ทรงสถิตอยู่ในใจของเราได้อย่างไร? ก็โดยความเชื่อ พระคริสต์ทรงปรารถนาที่จะสถิตอยู่ภายในจิตใจของเราเพื่อครอบครองคุณด้วยฤทธิ์เหนือบัลลังก์ใจของเรา แต่น้อยคนที่ยอมให้พระองค์ทำเช่นนั้น

คนส่วนใหญ่มองออกไปนอกตัวเพื่อทรงให้พระเจ้าทำบางอย่างให้ พวกเขาร้องเพลงว่า "ขอเชิญเสด็จมาที่นี่พระองค์เจ้าข้า ขอเชิญเสด็จมาใกล้" (เราคิดว่าถ้าเรา "เชิญพระองค์เสด็จมาใกล้" แล้ว พระองค์จะทรงกระทำบางสิ่งเพื่อเราได้!)

และเราก็อธิษฐานว่า "จงยื่นมือไปสัมผัสพระเจ้าเมื่อพระองค์เสด็จผ่านมา" นี่เป็นเพียงความรู้ทางประสาทสัมผัสเท่านั้น เป็นสิ่งภายนอกทั้งสิ้น เป็นเรื่องเกี่ยวกับกายภายนอกเท่านั้น

บางคนอาจเถียงว่า "แต่ในพระคัมภีร์หญิงโลเทติดกคนนั้นยื่นมือออกไปเพื่อแตะต้องสัมผัสพระเยซูไม่ใช่หรือ?" ใช่ แต่ในเวลานั้นพระเยซูทรงพระชนม์อยู่บนโลกในร่างกายของมนุษย์ ในเวลานี้พระองค์ไม่เพียงแต่อยู่กับเราเท่านั้น แต่พระองค์ทรงอยู่ในเราด้วย เราไม่ต้องยื่นมือออกไปเพื่อสัมผัสพระองค์ เพราะพระองค์ทรงอยู่กับเราตลอดเวลา

แต่ความรู้นี้จะไม่ช่วยอะไรเราเลย นอกจากเราจะเข้าใจและเชื่อด้วย เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์จะไม่ลุกขึ้นมาควบคุมเราเมื่อเรารู้ว่าพระองค์ทรงอยู่ในเรา เราต้องปฏิบัติตามพระวจนะของพระเจ้าอย่างมีสติ และพระองค์จะทรงทำงานผ่านเรา

เราสามารถพูดได้ว่า "ผู้ที่อยู่ในฉันนั้น ก็ใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก พระเจ้าผู้ยิ่งใหญ่ ทรงอยู่ในฉัน ฉันจะฟังพาพระองค์ พระองค์ จะทรงยกฉันขึ้น พระองค์จะทรงทำให้ฉัน

ประสบความสำเร็จ เพราะพระองค์ทรงอยู่ในฉัน พระผู้ทรงสร้างทรงกำลังสร้างบ้านของพระองค์ไว้ในร่างกายของฉัน

ข้อพระธรรมควรวำ:

"...เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงอยู่ในท่านทั้งหลาย เป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก" (1 ยน. 4:4)

การนำบทเรียนไปใช้ : "...จึงเป็นคนที่ประพาศตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น..."
(ยก. 1:22)

ศัตรูทั้งหกของความเชื่อ

ข้อพระคัมภีร์: 2 โครินธ์ 5:17, 21; ยอห์น 16:23, 24; โรม 10:10; มาระโก 11:23, 24

สาระสำคัญ: เมื่อเรา "ต่อสู้อย่างเต็มกำลังความเชื่อ" เราสามารถก้าวออกจากความล้มเหลวเข้าสู่ฤทธิ์อำนาจอันไร้ขอบเขตของพระเจ้าได้

บทเรียนของเราในวันนี้จะเป็นการสนทนาเรื่อง "การต่อสู้อย่างเต็มกำลังความเชื่อ" ของคริสเตียนดังที่กล่าวไว้ใน 1 ทิโมธี 6:12

ผมเคยได้ยินคนพูดว่าพวกเขาจะต่อสู้กับวิญญาณชั่ว ผมไม่เข้าใจว่าทำไมพวกเขาจึงทำเช่นนั้น เพราะประการแรก พวกเราไม่ได้เป็นคู่ต่อสู้ของเขาแล้ว ประการที่สอง พระเยซูทำให้มารพ่ายแพ้เพื่อเราแล้ว พระเยซูทรงเป็นตัวแทนของเรา

ผมเคยได้ยินคนพูดอีกด้วยว่าพวกเขาจะต่อสู้กับความบาป แต่ผมเองจะไม่ต่อสู้กับความบาป ผมจะเทศนาเพื่อรักษาให้หายขาดจากความบาป พระเยซูทรงเป็นยารักษาความบาป

การต่อสู้เดียวที่ผู้เชื่อถูกเรียกให้สู้คือ "การต่อสู้อย่างเต็มกำลังความเชื่อ" ถ้ามีการต่อสู้แบบนี้ แสดงว่าความเชื่อมีศัตรูหรืออุปสรรค (เพราะถ้าไม่มีศัตรู ก็ไม่ต้องมีการต่อสู้) ในบทนี้เราจะเรียนเกี่ยวกับศัตรูทั้งหกของความเชื่อ

ศัตรูที่ 1 ไม่เข้าใจความหมายของการเป็นผู้ถูกสร้างใหม่ในพระคริสต์

2 โครินธ์ 5:17

17 เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่าๆ ก็ล่องไป นี่แน่กลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น

การไม่เข้าใจความหมายของการเป็นคนที่ถูกสร้างใหม่เป็นอุปสรรคต่อชีวิตแห่งความเชื่อของเรา คนจำนวนมากไม่ได้ตระหนักว่าพวกเขาเป็นผู้ที่ถูกสร้างใหม่แล้ว พวกเขาคิดว่าเมื่อพวกเขาได้รับความรอด พระเจ้าแค่อภัยความผิดบาปของพวกเขาเพียงอย่างเดียวเท่านั้น

คงจะไม่ดีเท่าใดถ้านี่คือทั้งหมดที่คนบาปได้รับไป เพราะเขากียังเป็นลูกของมาร และต้องตกนรก เขาต้องบังเกิดใหม่ ต้องเป็นคนที่ถูกสร้างใหม่ ต้องทิ้งตัวเก่าและวิถีแห่งความบาปไปเสีย

ไม่ใช่ เราไม่ใช่แค่คนบาปที่ได้รับการยกโทษบาปแล้วเท่านั้น เราไม่ใช่แค่สมาชิกของคริสตจักรที่แทบจะเข้ากับใครไม่ได้และไม่ได้อาศัยอยู่ในอาคารท้ายสุดบนถนน

ที่ชื่อว่า -- ดันรนเพื่อไปสู่สวรรค์ ถัดไปจาก
ตรอกที่ชื่อว่า -- พร่าปน อยู่ในหลืบในซอก
รอดแบบหวุดหวิด นั่นไม่ใช่สำหรับเรา

เราเป็นคนใหม่ที่ถูกรสร้างขึ้นโดยพระเจ้า
ในพระเยซูคริสต์ด้วยชีวิตและพระลักษณะ
ของพระเจ้าในวิญญาณของเรา เราเป็นบุตร
ของพระเจ้า เป็นทายาทของพระเจ้า และเป็น
ทายาทร่วมกับพระเยซูคริสต์

ศัตรูที่ 2

ไม่เข้าใจตำแหน่งของตนเอง

ทุกที่ที่ผมไป ผมจะแนะนำให้คริสเตียน
อ่านพระคัมภีร์พันธสัญญาใหม่ โดยเฉพาะ
ในจดหมายฝาก และจดบันทึกคำว่า
"ในพระคริสต์" "ในพระองค์นั้น" และ
"ในพระองค์" การจดบันทึกจะช่วยให้คุณจดจำ
ข้อพระธรรมเหล่านั้น

ในพันธสัญญาใหม่มีคำดังกล่าวอยู่
ประมาณ 140 ครั้ง ถ้าคุณอ่านและใคร่ครวญ
ข้อพระธรรมเหล่านั้นจนกระทั่งมันกลายเป็น
ส่วนหนึ่งของคุณ ชีวิตของคุณจะเปลี่ยนไป

ในขณะที่คุณอ่านข้อพระคัมภีร์เหล่านั้น
พูดกับตัวเองว่า "นี่คือสิ่งที่ฉันเป็น นี่คือนี่สิ่งที่
ฉันมีในพระเยซูคริสต์"

ในคริสตจักรแห่งหนึ่งที่ผมไปเยี่ยม
มีสุภาพสตรีคนหนึ่งซึ่งศิษยาภิบาลอธิบายว่า
เธอเป็นคริสเตียนที่โดดเด่นในงานรับใช้
มากที่สุดเท่าที่เขารู้จักมา เธอจบปริญญา
ด้านคริสเตียนศึกษาจากสถาบันที่มีชื่อแห่งหนึ่ง
และเธออุทิศเวลาให้กับคริสตจักรโดยไม่รับ

ค่าตอบแทน

ในระหว่างการประชุมฟื้นฟูที่นั่น
ผมเชิญชวนให้ทุกคนเริ่มต้นท่องจำและอ้าง
ข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ หลังจากนั้นสักครู่หนึ่ง
สุภาพสตรีคนนี้เดินมาหาผมและพูดว่า
เธอได้ท่องจำพระคัมภีร์ 25 ข้อนี้ และเธอ
ก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคน เธอพูดต่อไปว่า
เธอไม่มีความกังวลอีกต่อไป เธอบอกว่า
ความคิดและการกระทำของเธอเปลี่ยนไป
เธอรู้สึกถึงความแตกต่างและรู้สึกประหลาดใจ
กับสิ่งที่เกิดขึ้นกับตนเอง

ผมบอกเธอว่า เธอเพิ่งจะเริ่มต้นในการ
ดำเนินชีวิตในสิ่งที่เธอมีอยู่ตลอดเวลา
เช่นเดียวกันกับคริสเตียนอีกมากมาย
เธอไม่ได้เข้าใจถึงสิ่งที่พระคริสต์ทรงเป็น
ในชีวิตของเธอ และสิ่งนี้ก็ใช่อุปสรรคต่อ
ความเชื่อของเธอ ความเข้าใจที่เธอได้รับ
ทำให้เธอหายจากนิสัยที่ชอบกังวล

ศัตรูที่ 3

ไม่เข้าใจความชอบธรรม

2 โครินธ์ 5:21

**21 เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์
ผู้ทรงไม่มีบาปให้บาป เพราะเห็นแก่เรา
เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้า
ทางพระองค์**

พระโลหิตของพระเยซูทรงชำระเราจาก
ความบาปทั้งปวง (1 ยน. 1:7) ฉะนั้น
โดยการบังเกิดใหม่ เรากลายเป็นคนชอบธรรม

ที่ถูกสร้างขึ้นใหม่ เรารู้ว่าพระเจ้าไม่ได้
ทรงสร้างคนใหม่ที่ไม่ชอบธรรมขึ้นมา
เราถูกสร้างโดยพระเจ้าในพระเยซูคริสต์
และพระองค์ได้ทรงสร้างเราให้เป็นคนใหม่
ที่ชอบธรรม

เราเป็นบุตรของพระเจ้าเหมือนดังว่า
เราไม่เคยทำบาปมาก่อน เราสามารถยืนอยู่
ต่อหน้าการทรงสถิตของพระเจ้าได้โดย
ปราศจากความรู้สึกผิดบาป ปราศจาก
ความรู้สึกละอายใดๆ ทั้งสิ้น เราไม่จำเป็นต้อง
ติดอยู่กับความกลัว เราสามารถเข้ามา
อยู่ในการทรงสถิตของพระเจ้า เพราะเราเป็น
ส่วนหนึ่งของที่นั่น

เมื่อเราบังเกิดใหม่แล้ว ความบาปของเรา
ก็ถูกลบทิ้ง เพราะชีวิตในอดีตของเรายุติลงแล้ว
พระเจ้าตรัสว่าพระองค์ไม่ทรงจดจำบาป
ของเรา (ยรม. 31:34) ถ้าพระองค์ไม่ทรง
จดจำบาปเหล่านี้ แล้วเราจะจดจำไปทำไม?

บางคนอาจจะถามว่า "แต่หากฉันทำบาป
หลังจากที่เป็นคริสเตียนแล้ว ฉันจะเป็น
คนชอบธรรมได้อย่างไร?"

คำถามนี้มีคำตอบอยู่ใน 1 ยอห์น 1:9
"ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรง
สัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาป
ของเรา และจะทรงชำระเราให้พ้นจากการ
อธรรมทั้งสิ้น"

เมื่อผู้เชื่อที่ทำบาปสารภาพบาปของตน
และขอการอภัยบาป พระเจ้าจะทรงกระทำ
สองสิ่งคือ (1) พระองค์ทรงให้อภัยเขา
(2) พระองค์ทรงชำระเขาจากความอธรรม

ทั้งสิ้น

เมื่อเราทำบาป เราารู้สึกผิดและมีความ
รู้สึกว่าการที่เราไม่ชอบธรรม เรา
รู้สึกว่าการที่เราไม่ชอบธรรม เรา
รู้สึกว่าการที่เราไม่ชอบธรรม เรา
รู้สึกว่าการที่เราไม่ชอบธรรม เรา
รู้สึกว่าการที่เราไม่ชอบธรรม เรา
รู้สึกว่าการที่เราไม่ชอบธรรม เรา
รู้สึกว่าการที่เราไม่ชอบธรรม เรา

คำว่า "ความอธรรม" อธิบายง่าย ๆ ได้ดังนี้
เป็นคำว่า "ชอบธรรม" แต่มีคำปฏิเสธหน้า
ว่า "ไม่" ก็คือ "ไม่ชอบธรรม" หรือ
"ไม่มีความชอบธรรม" ถ้าเราถูกชำระจาก
"ความไม่ชอบธรรม" แล้ว เราก็กลับเป็น
คนชอบธรรมอีกครั้งหนึ่ง

ศัตรูที่ 4 ไม่เข้าใจสิทธิของตนในการใช้ พระนามของพระเยซู

ยอห์น 16:23, 24

23 ...ถ้าท่านขอสิ่งใดจากพระบิดา พระองค์
จะประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่านในนามของเรา
24 แม้จนบัดนี้ท่านยังไม่ได้ขอสิ่งใดในนาม
ของเรา จงขอเถิดแล้วจะได้ เพื่อความ
ชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม

เมื่อเราตระหนักถึงฤทธิ์อำนาจในพระนาม
ของพระเยซูอย่างถ่องแท้แล้ว เมื่อเราเข้าใจว่า
พระนามจะกระทำสิ่งใดได้บ้าง

เมื่อนั้นเราก็สามารถล้มซาตานและ

ชื่นชมยินดีกับชัยชนะได้

ในมาระโกบทที่ 16 พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า "ฝ่ายพระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกว่า เจ้าทั้งหลายจงออกไปทั่วโลกประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน ผู้ใดเชื่อและรับบัพติศมาแล้วผู้นั้นจะรอด แต่ผู้ใดไม่เชื่อจะต้องปรับโทษ มีคนชื่อที่ไหน หมายถึงสำคัญเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นที่นั่น..." (มก. 16:15-17)

หมายถึงสำคัญเหล่านี้จะบังเกิดแก่ผู้ที่เชื่อข่าวประเสริฐ ไม่ใช่เฉพาะคริสตจักรยุคแรก ไม่ใช่เฉพาะกับพวกอัครทูต ไม่ใช่เฉพาะนักเทศน์เท่านั้น แต่ผู้เชื่อทุกคนสามารถขับผีออกในพระนามของพระองค์ได้ ผู้เชื่อทุกคนมีสิทธิอำนาจเหนือวิญญาณชั่วในพระนามของพระเยซู ในพระนามของพระองค์ พวกเขาจะพูดภาษาแปลกๆ ในพระนามของพระองค์ พวกเขาจะวางมือบนคนเจ็บป่วย และพวกเขาจะหายดี

ในทุกวันนี้ พระนามของพระเยซูยังมีสิทธิอำนาจและฤทธิ์เดชอยู่ และพระนามนั้นเป็นของเรา!

ศัตรูที่ 5

ไม่เข้าใจการปฏิบัติตามพระวาทะ

ถ้าเรารู้ว่าพระวาทะของพระเจ้าเป็นจริง และประพฤติปฏิบัติตามเสมือนหนึ่งว่าเป็นจริง พระวาทะก็จะเป็นจริงในชีวิตของเรา

พระคัมภีร์กล่าวว่า "จงวางใจในพระเจ้า

ด้วยสุดใจของเจ้า และอย่าพึ่งพาความรอบรู้ของตนเอง" (สภษ. 3:5) ดังนั้นสิ่งที่ต้องถามคือ "พระวาทะของพระเจ้าตรัสว่าอย่างไร?"

คนมักจะถามผมว่าทำไมพวกเขาไม่ได้รับการรักษาโรคภัยไข้เจ็บให้หาย พวกเขาอ้างพระธรรมเช่น "ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบโรคของเราไป" (มธ. 8:17) และ "พระองค์เองได้ทรงรับแบกบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ ที่ดินไม้นั้น เพื่อว่าเราทั้งหลายจะได้ตายจากบาปได้ และดำเนินชีวิตตามคลองธรรมด้วยบาดแผลของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย" (1 ปต. 2:24)

พวกเขาบอกผมว่าพวกเขาเชื่อพระธรรมเหล่านี้

ผมจึงถามพวกเขาว่า "แล้วคุณเคยแสดงออกเสมือนหนึ่งว่าพระธรรมเหล่านี้เป็นจริงบ้างหรือไม่?"

ในช่วงอายุสี่สิบปีของอาจารย์ เอ บี ซิมสัน ผู้รับใช้ในคณะเพรสไบทีเรียน ซึ่งต่อมาได้ก่อตั้ง คณะคริสเตียนแอนด์มิชชันนารีอะไลอันซ์ (Christian and Missionary Alliance) ได้รับคำรายงานทางการแพทย์ว่าท่านกำลังจะตายเพราะโรคหัวใจ และจะมีชีวิตอยู่ได้อีกไม่กี่เดือน

ท่านจึงลาพักผ่อนไปที่เมืองโอลด์ ออชาร์ดบีช รัฐเมน (Old Orchard Beach, Maine) เพื่อจะสามารถใช้เวลาในการศึกษาพระวาทะของพระเจ้าในเรื่องการรักษาโรคจากพระเจ้าซึ่งเป็นหัวข้อที่ท่านสนใจ ท่าน

เขียนไว้ในหนังสือเรื่องข่าวประเสริฐแห่งการ
หายโรค (The Gospel of Healing) ว่า
"...ในฤดูร้อนที่ผมพูดว่าผมได้ยินผู้คน
จำนวนมากเป็นพยานว่าพวกเขาได้รับการ
รักษาให้หายเพียงแว่วางใจในพระวาระของ
พระคริสต์ เช่นเดียวกับที่พวกเขาได้รับความรอด
ทำให้ผมรีบไปหาพระคัมภีร์ของผม
ผมตั้งใจว่าผมต้องค้นหาคำตอบเรื่องนี้ให้พบ
ไม่ว่าจะโดยวิธีใดก็ตาม"

"ผมตั้งใจที่ผมไม่ได้ไปหามนุษย์"

ท่านพูดต่อไป "ผมอยู่แทบพระบาทของ
พระองค์เพียงลำพัง พร้อมกับเปิดพระคัมภีร์
ไว้ โดยไม่มีใครช่วยหรือชี้แนะ ผมเริ่มแน่ใจ
ว่าการหายโรคเป็นส่วนหนึ่งของข่าวประเสริฐ
อันทรงพระสิริของพระคริสต์เพื่อโลกที่เต็มไปด้วย
ความบาปและความทุกข์ยากและการซื้อคืน
ของพระองค์ผ่านทางไม้กางเขนแห่งพระพร
เพื่อทุกคนที่เชื่อและยอมรับพระวาระของ
พระองค์"

อาจารย์ซิมสันปฏิญาณต่อพระเจ้าอย่าง
จริงจังว่าท่านยอมรับการรักษาอย่างไม่สงสัย
ท่านรับพระเยซูเป็นผูกรักษา และท่านจะเทศนา
และรับใช้เรื่องการรักษาให้หายโรคด้วยวิธีใด
ก็ตามที่พระเจ้าสั่งให้ท่านทำ

อีกสองวันต่อมา อาจารย์ซิมสันได้รับเชิญ
ให้ไปเทศนาในการประชุมแห่งหนึ่งในรัฐ
นิวแฮมเชียร์ ท่านเป็นพยานเรื่องพระเยซู
และความสัจย์ชื่อในการทรงรักษาของพระองค์
และได้แบ่งปันว่าท่านเองรับพระเยซูเป็นผูกรักษา
วันต่อมาท่านได้รับเชิญให้ไปเป็นเขา

ปฏิกิริยาแรกของท่านคือ ท่านไปไม่ได้เพราะ
เป็นโรคหัวใจ แต่แล้วท่านก็ระลึกถึงถ้อยคำ
ที่ท่านประกาศไว้เกี่ยวกับการรักษาของท่าน
ดังนั้น ท่านจึงรับคำเชิญ จนถึงเวลานี้
ท่านยังไม่รู้สึกถึงการรักษา แต่ท่านก็เพิ่ง
ประกาศสิ่งนั้นออกไป

ท่านสูดหลอดทางที่ป็นเขาขึ้นไป ทุกครั้งที่
ที่ท่านไม่คิดถึงข้อพระคัมภีร์ ท่านจะรู้สึก
อ่อนแอ เจ็บปวดและกลัว แต่เมื่อใดที่ท่าน
เอาชนะความรู้สึกเหล่านั้นและอ้างสิทธิในการ
หายโรคของท่าน อาการนั้นก็หายไ
ท่านต่อสู้อุทลอดทางจนป็นไปถึงยอดเขา
และเดินจากไปด้วยชัยชนะ

ท่านมีชีวิตอยู่ต่อไปโดยการรับใช้พระเจ้า
อย่างกระตือรือร้นและเต็มไปด้วยพลัง
และไม่เคยต้องทนทุกข์กับอาการป่วยอีกเลย
ท่านกล่าวสรุปไว้ว่า "ผมจำเป็นต้องก้าว
ออกมาและประกาศชัยชนะของผม"

ความเชื่อแท้คือผลลัพธ์ที่ได้จากความรู
ในพระวาระของพระเจ้า อาจารย์ซิมสัน
ทำตามพระวาระและได้รับความเชื่อแท้จาก
พระวาระ แทนที่จะพยายามเชื่อ ท่านทำตาม
พระวาระ

ศัตรูที่ 6

ไม่มั่นคงในการสารภาพความเชื่อ

โรม 10:10

10 ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความ
ชอบธรรม และการยอมรับสัจจะของพระเจ้า

ด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด

มาระโก 11:23, 24

23 เรียบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดจะสั่งภูเขานี้ว่า จงลอยไปลงทะเล และมีได้สงสัยในใจ แต่เชื่อว่าจะเป็นไปตามที่สั่งนั้น ก็จะเป็นตามนั้นจริง

24 เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า ขณะเมื่อท่านจะอธิษฐานพระเจ้าขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ และท่านจะได้รับสิ่งนั้น

ครั้งหนึ่ง ผู้รับใช้หนุ่มในรัฐเซินหลุยส์ คนหนึ่งพูดกับผมว่า "ผมอายุ 32 ปี คุณหมอบอกผมว่าเป็นไปไม่ได้ที่ภรรยาผมจะมีบุตร คุณจะช่วยคุณและอธิษฐานกับเราได้ไหมครับ?"

ในขณะที่เราคุยและอธิษฐานด้วยกัน ภรรยาของเขาพูดว่าเธอจะสารภาพว่าพวกเขาจะมีบุตร เพราะในอดีตเธอจะพูดเสมอว่าเธออยากจะมีบุตร แต่เดี๋ยวนี้เธอจะพูดว่าเราจะมีบุตร

สิบสองเดือนผ่านไป ผมได้รับจดหมายแจ้งว่าพวกเขาได้ลูกสาวที่น่ารัก ทั้งหมดที่พวกเขาจำเป็นต้องทำ คือทำตามพระวจนะของพระเจ้าเท่านั้น

ความเชื่อวัดได้ด้วยคำสารภาพของเรา ผลประโยชน์ที่เราได้รับในองค์พระผู้เป็นเจ้า วัดได้ด้วยคำสารภาพของเรา

ในที่สุดเราจะเป็นอย่างที่เราสารภาพไม่ว่าจะดีหรือร้ายก็ตาม

มีการสารภาพด้วยใจและการสารภาพ

ด้วยปาก เมื่อทั้งสองอย่างนี้ประสานกัน เราจะมีพลังยิ่งใหญ่ในชีวิตแห่งการอธิษฐาน

เหตุผลที่คริสเตียนจำนวนมากต้องพ่ายแพ้ก็เพราะพวกเขาสารภาพในแง่ลบ พวกเขาพูดแต่เรื่องความอ่อนแอและความพ่ายแพ้ อยู่เสมอ และแน่นอนที่พวกเขาต้องจมปลักลงไปในระดับของการสารภาพของพวกเขา

ผมได้ค้นพบกฎฝ่ายวิญญาณจากพระโอษฐ์ของพระเยซูเองใน มาระโก 11:23, 24 ดังที่อ้างอิงไว้ในตอนต้น นี่เป็นกฎที่ทำให้การสารภาพปกครองเหนือเรา เราเป็นอย่างที่เราพูด

หญิงตกโลหิตในมาระโก 5:25-34 พูดว่า "ถ้าเราได้แตะต้องแค่ฉลองพระองค์เราก็จะหายโรค" พระเยซูตรัสว่า "ลูกหญิงเอ๋ย ที่เจ้าหายโรคนั้นก็เพราะเจ้าเชื่อ จงไปเป็นสุข และหายโรคนี้เถิด" สิ่งที่เธอพูดคือความเชื่อที่เธอประกาศออกไป และมันก็เป็นจริง

เมื่อเรา "ต่อสู้อย่างเต็มกำลังความเชื่อ" ดังที่อัครทูตเปาโลเตือนไว้ เราก็สามารถก้าวออกมาจากความล้มเหลวและความอ่อนแอที่เราอยู่ไปสู่ฤทธิ์อำนาจอันไร้ขอบเขตของพระเจ้าได้

ข้อพระธรรมควรจำ :

"จงต่อสู้อย่างเต็มกำลังความเชื่อ จงยึดชีวิตนิรันดร์ไว้ ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกให้ท่านรับในเมื่อท่านได้รับเชื่ออย่างดีต่อหน้าพยานหลายคน" (1 ทธ. 6:12)

การนำบทเรียนไปใช้ : "...จงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น..." (ยก 1:22)

ความเชื่อแบบพระเจ้า

ข้อพระคัมภีร์: มาระโก 11:12-14, 20-24; โรม 10:13, 14, 17

สาระสำคัญ: ความเชื่อที่สั่งให้เกิดฟ้าสวรรค์และจักรวาลเป็นเรื่องเกี่ยวกับใจของเรา

มีสองสิ่งที่ต้องสังเกตเกี่ยวกับความเชื่อแบบพระเจ้า ประการแรก เชื่อด้วยใจ ประการที่สอง เชื่อด้วยคำพูด

การเชื่อด้วยใจอย่างเดียวเท่านั้นไม่เพียงพอ การที่จะให้พระเจ้าทำงานเพื่อคุณ คุณต้องเชื่อด้วยคำพูดของคุณด้วย

พระเยซูตรัสว่า "ถ้าผู้ใดจะสั่งภูเขานี้ว่าจงลอยไปลงทะเล และมีได้สงสัยในใจ แต่เชื่อว่าจะเป็นไปตามที่สั่งนั้น ก็จะเป็นตามนั้นจริง" (มก. 11:23) นี่คือกฎแห่งความเชื่อที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้

มาระโก 11:12-14, 20-24

12 ครั้นรุ่งขึ้น เมื่อพระองค์กับสาวกออกมาจากหมู่บ้านเบธานีแล้ว พระองค์ก็ทรงหิว

13 พochtพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งแต่ไกลมีใบ จึงเสด็จเข้าไปดูว่าจะมีผลหรือไม่ ครั้นมาถึงต้นนั้นแล้ว ไม่เห็นมีผล มีแต่ใบเท่านั้น เพราะยังไม่ถึงฤดูผลมะเดื่อ

14 พระองค์จึงตรัสแก่ต้นนั้นว่า "ตั้งแต่นี้ไป จะไม่มีใครได้กินผลจากเจ้าเลย" เหล่าสาวกก็ได้ยินคำซึ่งพระองค์ตรัสนั้น

20 ครั้นเวลาเช้า เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกได้ผ่านที่นั้นไป ก็ได้เห็นมะเดื่อต้นนั้นเขียวแห้งไปจนถึงราก

21 ฝ่ายเปโตรระลึกขึ้นได้จึงทูลพระองค์ว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ขอทอพระเนตรต้นมะเดื่อที่พระองค์ได้สาปไว้วันนี้ก็เขียวแห้งไปแล้ว"

22 พระเยซูจึงตรัสตอบเหล่าสาวกว่า "จงเชื่อในพระเจ้าเถิด

23 เรบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดจะสั่งภูเขานี้ว่า "จงลอยไปลงทะเล" และมีได้สงสัยในใจแต่เชื่อว่าจะเป็นไปตามที่สั่งนั้น ก็จะเป็นตามนั้นจริง

24 เหตุฉะนั้นเรบอกท่านทั้งหลายว่า ขณะเมื่อท่านจะอธิษฐานพระเจ้าขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ และ ท่านจะได้รับสิ่งนั้น

ให้เรามุ่งความสนใจไปที่ข้อความที่ว่า "จงเชื่อในพระเจ้าเถิด" หรืออีกนัยหนึ่งที่ว่า "จงมีความเชื่อของพระเจ้า" ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษกรีกบอกเราว่า ข้อความนี้ควรจะแปลว่า "จงมีความเชื่อแบบพระเจ้า"

พระเยซูทรงเป็นแบบอย่างให้เห็นว่า พระองค์ทรงมีความเชื่อแบบพระเจ้า ในขณะที่พระองค์ทรงอยู่ห่างออกไปไกล พระองค์ทอพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อที่มีใบ แต่เมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาใกล้มองหาผล พระองค์พบว่ามันไม่มีผล บางคนถามว่าทำไมพระเยซู

จึงมองหาผลมะเดื่อในเมื่อไม่ใช่ฤดูกาลของมันอย่างใดก็ดี ในชนบทต้นมะเดื่อที่มีใบโดยปกติแล้วจะมีผลด้วย

เมื่อไม่พบผลจากต้นมะเดื่อ พระเยซูจึงตรัสว่า "ตั้งแต่นี้ไปจะไม่มีใครได้กินผลจากเจ้าเลย"

วันต่อมาเมื่อพระเยซูและพวกสาวกเดินทางผ่านไปยัง พวกเขาพบว่าต้นมะเดื่อนั้นก็เหี่ยวแห้งไปจนถึงราก เปโตรกล่าวอย่างน่าประหลาดใจว่า "พระอาจารย์เจ้าข้า ขอทอດพระเนตรต้นมะเดื่อที่พระองค์ได้สาปไว้มันได้เหี่ยวแห้งไปแล้ว"

เป็นช่วงเวลานั้นเองที่พระเยซูได้ตรัสข้อความที่ว่า "จงเชื่อในพระเจ้าเถิด [จงมีความเชื่อของพระเจ้า หรือ จงมีความเชื่อแบบพระเจ้า] เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดจะสั่งภูเขานี้ว่า "จงลอยไปลงทะเล" และมิได้สงสัยในใจแต่เชื่อว่าจะเป็นไปได้ตามทีสิ่งนั้น ก็จะเป็นตามนั้นจริง เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า ขณะเมื่อท่านจะอธิษฐานพระเจ้าขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ และท่านจะได้รับสิ่งนั้น" (ข้อ 22, 23)

หลังจากที่พระองค์ตรัสกับพวกสาวกในข้อ 22 ให้พวกเขามีความเชื่อแบบพระเจ้า พระเยซูทรงอธิบายต่อไปถึงความหมายที่ว่า ความเชื่อแบบเจ้าคือความเชื่อที่คนๆ หนึ่งเชื่อด้วยใจของเขาและพูดสิ่งที่เขาเชื่อด้วยใจออกมาจากปากของเขา และสิ่งนั้นก็เกิดขึ้นจริง

พระเยซูแสดงให้เห็นว่าพระองค์ทรงมีความเชื่อแบบนั้น เพราะพระองค์ทรงเชื่อว่า

สิ่งที่พระองค์ตรัสจะเกิดขึ้นจริง พระองค์ตรัสกับต้นมะเดื่อว่า "ตั้งแต่นี้ไปจะไม่มีใครได้กินผลจากเจ้าเลย"

ความเชื่อแบบนี้เป็นความเชื่อที่สั่งให้โลกเกิดขึ้น "โดยความเชื่อนี้เอง เราจึงเชื่อว่าพระเจ้าได้ทรงสร้างจักรวาลด้วยพระคำรัสของพระองค์ ดังนั้นสิ่งที่มองเห็นจึงเป็นสิ่งที่เกิดจากสิ่งที่ไม่ปรากฏให้เห็น" (ฮบ. 11:3)

พระองค์ทรงทำได้อย่างไร? พระเจ้าทรงเชื่อว่าสิ่งที่พระองค์ตรัสจะเกิดขึ้นจริง พระองค์ตรัสถ้อยคำ โลกก็เกิดขึ้น พระองค์ตรัสให้อาณาจักรพิชพันธุ์เกิดขึ้น พระองค์ตรัสให้อาณาจักรของสัตว์เกิดขึ้น พระองค์ตรัสให้ฟ้าสวรรค์ ดวงจันทร์ ดวงอาทิตย์ ดวงดาว และจักรวาลเกิดขึ้น เมื่อพระองค์ตรัสสิ่งนั้นก็เกิดขึ้น

นั่นคือความเชื่อแบบพระเจ้า พระเจ้าทรงเชื่อว่าสิ่งที่พระองค์ตรัสจะเกิดขึ้นจริง และสิ่งนั้นก็เกิดขึ้น

ขนาดของความเชื่อ

พระเยซูทรงสำแดงความเชื่อแบบพระเจ้าให้แก่พวกสาวก และตรัสบอกให้พวกเขามีความเชื่อแบบนั้นด้วย ความเชื่อที่คนหนึ่งเชื่อด้วยใจและพูดสิ่งที่เขาเชื่อจากปากของเขา และสิ่งนั้นจะเกิดขึ้น

บางคนอาจจะพูดว่า "ฉันอยากได้ความเชื่อแบบนั้น ฉันจะอธิษฐานขอพระเจ้าให้ประทานความเชื่อแบบนั้นแก่ฉัน" อย่างไรก็ตาม คุณไม่ต้อง

อธิษฐานขอ เพราะคุณมีอยู่แล้ว

"ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่ท่านทั้งหลายทุกคน โดยพระคุณซึ่งทรงประทานแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า อย่าคิดถือตัวเกินที่ตนควรจะคิดนั้น แต่จงคิดให้ถ่อมสุ่มสมกับขนาดความเชื่อ ที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่ท่าน" (รม. 12:3)

ให้สังเกตว่า เปาโลเขียนข้อความนี้ถึงบรรดาผู้เชื่อ เพราะท่านกล่าวว่า "กล่าวแก่ท่านทั้งหลายทุกคน" พระธรรมโรมไม่ได้เขียนถึงคนบาปในโลก แต่เป็นจดหมายที่เขียนถึงคริสเตียน เนื่องจากท่านขึ้นต้นจดหมายว่า "เรียน บรรดาท่านที่อยู่ในกรุงโรมผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรัก และทรงเรียกให้เป็นธรรมิกชน..." (รม. 1:7) และในพระธรรมเล่มนี้เปาโลได้บอกพวกเขาว่า พระเจ้าทรงประทาน "ความเชื่อขนาดหนึ่ง" ให้ทุกคน

เปาโลกล่าวอีกว่า "ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีไช้โดยตัวท่านทั้งหลายกระทำเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้" (อฟ. 2:8) ในที่นี้เปาโลกล่าวว่าความเชื่อนี้ไม่ใช่ของคุณ ท่านไม่ได้หมายถึงพระคุณของพระเจ้าเพราะทุกคนเข้าใจดีว่าพระคุณเป็นของพระเจ้า

เปาโลกำลังกล่าวว่าความเชื่อที่ทำให้เราได้รับความรอดนั้นไม่ใช่ของเรา ไม่ใช่ความเชื่อตามธรรมชาติของมนุษย์ เป็นสิ่งที่พระเจ้าประทานให้แก่คนบาป แล้วพระเจ้าทรงประทานความเชื่อที่นำไปสู่ความรอดแก่คนบาปได้อย่างไร?

โรม 10:17 กล่าวว่า "ด้วยว่า ความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับสั่งจะของพระเจ้าด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด" ในข้อพระธรรมเหล่านี้เปาโลกำลังพูดถึงความเชื่อว่าเป็น (1) ให้มา (2) ปฏิบัติตาม และ (3) เกิดขึ้น

เชื่อและพูด-บุญแก่ใจความเชื่อ

ให้สังเกตพระธรรมโรม 10:8 "แต่ความชอบธรรมนั้นว่าอย่างไร ก็ว่า "ถ้อยคำนั้นอยู่ในลิ้นของท่าน อยู่ในปากของท่าน และอยู่ในใจของท่าน" (คือคำซึ่งก่อให้เกิดความเชื่อที่เราทั้งหลายประกาศอยู่นั้น)"

พระธรรมข้างต้นนี้เทียบกับพระดำรัสของพระเยซูในมาระโก 11:23 ได้อย่างไร? จดหมายที่เปาโลเขียนไปถึงคริสเตียนในกรุงโรมตรงกันกับสิ่งที่พระเยซูตรัสกับพวกสาวกอย่างแนนนอน เมื่อพระองค์ตรัสว่า "ถ้าผู้ใด ๆ จะสั่ง...และมิได้สงสัยในใจแต่เชื่อว่าจะจะเป็นไปตามที่สั่งนั้น ก็จะเป็นตามนั้นจริง"

เราเห็นหลักการพื้นฐานของความเชื่อแบบพระเจ้าได้ในข้อนี้ คือ เชื่อด้วยใจและพูดด้วยปาก พระเยซูทรงเชื่อ และพระองค์ตรัส พระเจ้าทรงเชื่อและพระองค์ตรัส ตรัสสั่งให้โลกเกิดขึ้น

ในพระธรรมโรมบทที่ 10 ข้อ 9 และ 10 กล่าวว่า "คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่าพระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และเชื่อในจิตใจว่า พระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็น

ขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับสัจจะของพระเจ้าด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด"

คนบาปเกิดความเชื่อขนาดหนึ่งได้โดยการไถ่ยืมพระวณะของพระเจ้า จากนั้นเขาสามารถใช้ความเชื่อนั้นเพื่อทำให้ความรอดเป็นจริงในชีวิตของเขาได้

เมื่อคริสเตียนถูกถามว่า "คุณได้รับความรอดเมื่อไร?" พวกเขามักจะตอบอย่างนี้ว่า "ประมาณสามทุ่มของค่ำคืนที่ 10 กรกฎาคม"

อย่างไรก็ดี พวกเขาเข้าใจผิด พระเจ้าทรงช่วยให้พวกเขารอดเมื่อเกือบ 2,000 ปีที่ผ่านมา แต่เพิ่งเป็นจริงสำหรับพวกเขาเมื่อพวกเขาเชื่อและสารภาพออกมา

ความรอดเป็นของทุกคน ชายหญิงทุกคนในโลกนี้มีสิทธิ์ตามกฎหมายฝ่ายวิญญาณที่จะรับความรอด พระเยซูทรงสิ้นพระชนม์เพื่อคนทั้งโลก ไม่ใช่เพียงเพื่อคุณและผมเท่านั้น เมื่อเทศนาความจริงนี้ให้กับคนบาปก็จะทำให้เกิดความเชื่อขึ้น เมื่อเขาเชื่อและพูดสารภาพยอมรับ เขาสร้างความจริงให้เกิดขึ้นในชีวิตของเขาโดยความเชื่อของเขาเอง

โรม 10:13, 14, 17

13 เพราะว่า ผู้ที่ร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะรอด

14 แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์ จะทูลขอต่อพระองค์อย่างไรได้ และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์ จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้

และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะไต่ยืมถึงพระองค์อย่างไรได้

17 ฉะนั้น ความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการไต่ยืม และการไต่ยืมเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระคริสต์

เช่นเดียวกับความเชื่อที่เกิดขึ้นจากการไต่ยืมพระวณะของพระเจ้า ทุกสิ่งที่เราได้จากพระเจ้าก็ได้อาอย่างนั้นเช่นกัน ความเชื่อแบบพระเจ้ามาจากการไต่ยืมพระวณะของพระเจ้า อีกนัยหนึ่ง พระเจ้าทรงทำให้ความเชื่อแบบพระเจ้าเข้ามาในใจของผู้ที่ไต่ยืม

ไม่ต้องแปลกใจที่พระเยซูตรัสว่า "ท่านทั้งหลายจะฟังอย่างไรจึงเอาใจจดจ่อ"

(ลก. 8 : 18) คุณต้องไม่ฟังแบบเข้าหูซ้ายทะลุหูขวา เพราะนั่นจะไม่มีประโยชน์อะไร ความเชื่อจะไม่เกิดขึ้น ถ้าคุณทำเหมือนว่าพระวณะของพระเจ้าเป็นเหมือนกับเทพนิยาย ความเชื่อจะไม่เกิดขึ้น แต่เมื่อคุณยอมรับความเชื่อด้วยยำเกรงและจริงใจ เมื่อคุณปฏิบัติตาม ความเชื่อจะเกิดขึ้น

เปาโลเขียนถึงคริสตจักรในเมืองโครินธ์ (2 คร. 4:13)

เปาโลกล่าวว่าเรามีวิญญาณแห่งความเชื่ออันเดียวกัน และสิ่งที่เป็นของคริสตจักรที่เมืองโครินธ์ก็เป็นของคริสตจักรในทุกวันนี้ ด้วยเช่นกัน ไม่มีครั้งใดที่เปาโลหรืออัครทูตท่านใดที่เขียนไปหนุนใจให้คนเชื่อ บอกให้พวกเขามีความเชื่อ

การที่เราต้องหนุนใจผู้เชื่อให้เชื่อหรือมีความเชื่อ นั้นเป็นเพราะพระวณะไม่ได้

เป็นจริงในชีวิตของเรา อย่างไรก็ตาม เราก็คงเป็นผู้เชื่ออยู่!

เมื่อลูกๆ ของเราไม่อยู่บ้าน เราไม่ต้องเขียนถึงพวกเขาและบอกว่า "หายใจไว้ะลูก" ตราบใดที่พวกเขายังมีชีวิตอยู่ พวกเขาจะหายใจอย่างแน่นอน เช่นเดียวกัน เราไม่จำเป็นต้องหนุนใจให้ผู้เชื่อเชื่อเพราะเขาเป็นผู้เชื่ออยู่แล้ว

มีสักกี่คนที่ตระหนักว่าคำพูดของเราควบคุมเรา "เจ้าติดกับเพราะคำพูดของเจ้า" การแปลอีกฉบับได้แปลสุภาษิต 6:2 ไว้ว่า "เจ้าถูกจับเป็นขลยเพราะคำพูดจากปากของเจ้า"

ชายหนุ่มคนหนึ่งบอกผมว่าเขาไม่เคยแพ้จนกระทั่งวันหนึ่งเขาพูดว่าเขาเป็นผู้แพ้ ผู้รับใช้คณะแบปติสต์ท่านหนึ่งกล่าวว่า "คุณพูดว่าคุณทำไม่ได้ ในขณะที่คุณพูดคุณก็พ่ายแพ้แล้ว คุณพูดว่าคุณไม่มีความเชื่อและความสงสัยเกิดขึ้นในใจเหมือนยักษ์ และผูกมัดคุณไว้ คุณถูกขังไว้ด้วยคำพูดของคุณเอง คุณพูดถึงความล้มเหลวและความล้มเหลวก็เข้ามาผูกมัดคุณไว้"

ความพ่ายแพ้และความล้มเหลวไม่ได้เป็นของบุตรของพระเจ้า พระเจ้าไม่เคยล้มเหลว พระเจ้าทรงทำให้เราเป็นผู้ถูกสร้างใหม่ เราไม่ได้เกิดจากเลือดเนื้อหรือความคิดของมนุษย์ แต่โดยน้ำพระทัยของพระเจ้า เราถูกสร้างใหม่ในพระเยซูคริสต์ ความล้มเหลวเป็นสิ่งที่มนุษย์ทำขึ้น มันเกิดขึ้นจากความเชื่อที่ผิดและความคิดที่ผิดๆ

1 ยอห์น 4:4 กล่าวว่า "เพราะว่าพระองค์

ผู้ทรงอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้คนที่อยู่ในโลก" จงเรียนรู้ที่จะวางใจในพระองค์ ผู้ทรงยิ่งใหญ่ที่อยู่ในคุณ พระองค์ทรงยิ่งใหญ่กว่าใครในโลก

พระเจ้าทรงสร้างจักรวาลด้วยพระดำรัส พระดำรัสเต็มไปด้วยความเชื่อซึ่งเป็นสิ่งที่มีฤทธิ์อำนาจมากที่สุดในโลก

กุญแจสู่ความเชื่อแบบพระเจ้าคือเชื่อด้วยใจ และพูดด้วยปาก

ปากของเราสามารถทำให้เราเป็นเศรษฐีเงินล้านหรือเป็นยาจกได้

ปากของเราสามารถทำให้เราเป็นผู้ชนะหรือเป็นขลยได้

เราสามารถเติมถ้อยคำของเราด้วยความเชื่อหรือความสงสัยได้

เราสามารถเติมถ้อยคำของเราด้วยความรักซึ่งจะละลายใจที่เยือกเย็น หรือเติมด้วยความเกลียดชังและยาพิษได้

เราสามารถเติมถ้อยคำของเราด้วยความรักที่จะช่วยคนที่ท้อแท้และใจแตกสลายได้ด้วยข้อมูลที่เชื่อที่เขย่าสวรรค์

เราสามารถทำให้ถ้อยคำของเราเป็นกลืนไอบรรยากาศแห่งสวรรค์ได้

ความเชื่อของเราไม่สามารถผกผันเหนือกว่าคำพูดจากปากของเราได้ พระเยซูตรัสบอกหญิงที่เป็นโรคตกโลหิตว่า ความเชื่อของนางทำให้นางหายโรค

ความคิดอาจจะเกิดขึ้นและพยายามจะตั้งต้นอยู่ที่นั่น แต่ถ้าเราปฏิเสธไม่พูดถึงความคิดเหล่านั้น มันก็จะตายไปตั้งแต่ยัง

ไม่ก่อตัวขึ้น

จงปลุกฝังนิสัยแห่งการคิดสิ่งใหญ่
จงเรียนรู้ที่จะใช้คำพูดที่สอดคล้องกับวิญญาณ
การสารภาพความเชื่อสร้างความเป็นจริง
ให้เกิดขึ้น
การทำให้เป็นจริงได้เกิดขึ้นหลังจากการ
สารภาพ

การสารภาพมาก่อนการครอบครอง

ข้อพระธรรมควรวำ :

"แต่ความชอบธรรมนั้นว่าอย่างไร ก็ว่า
'ถ้อยคำนั้นอยู่ในลิ้นของท่าน อยู่ในปากของท่าน
และอยู่ในใจของท่าน' (คือคำซึ่งก่อให้เกิด
ความเชื่อที่เราทั้งหลายประกาศอยู่นั้น)"
(รม. 10:8)

การนำบทเรียนไปใช้ : "...จงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น..."
(ยก. 1:22)

การประพาศที่สอดคล้องกับความเชื่อ

ข้อพระคัมภีร์: ยากอบ 2:14-22; มัทธิว 7:24-27

สาระสำคัญ: การแสดงออกของผู้ทำตามพระวจนะจะต้องสอดคล้องกับคำสารภาพของเขา

ความผิดพลาดที่ใหญ่ที่สุดอย่างหนึ่งของ ผู้เชื่อ คือ สารภาพความเชื่อในพระวจนะ ของพระเจ้า แต่ในเวลาเดียวกันกลับทำ สิ่งที่ขัดแย้งกับคำที่สารภาพออกมาด้วยการ ประพาศ ที่ไม่ถูกต้อง

เราพูดว่าเราวางใจในพระเจ้าที่จะทรง จัดเตรียมเงินทองที่เราต้องการ แต่ในเวลา เดียวกันเรากลับวิตกกังวลว่าเราจะเอาเงิน ที่ไหนไปจ่ายค่าใช้จ่ายต่างๆ นาที่หนึ่ง เราสารภาพว่าพระวจนะของพระเจ้านั้น เป็นจริง และในนาที่ถัดมา เรากลับปลบล้าง ทุกสิ่งที่เราได้พูดไปด้วยการประพาศผิดๆ ถ้าเราอยากจะได้รับจากพระเจ้า การประพาศ ของเราต้องสอดคล้องกับความเชื่อด้วย

ความเชื่อทำให้สมบูรณ์

ยากอบ 2:14-22

14 ดูก่อนพี่น้องของข้าพเจ้า แม้ผู้ใดจะว่า ตนมีความเชื่อ แต่ไม่ประพาศตามจะได้ ประโยชน์อะไร ความเชื่อของเขาจะช่วยเขา ให้รอดได้หรือ

15 ถ้าพี่น้องชายหญิงคนใดขัดสนเครื่อง นุ่งห่มและอาหารประจำวัน

16 และมีคนใดในพวกท่านกล่าวแก่เขาว่า "เชิญไปเป็นสุขเถิด ขอให้อบอุ่นและอิ่มเถิด"

และไม่ได้ให้สิ่งที่เขาขัดสนนั้น จะเป็น ประโยชน์อะไร

17 ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ถ้าไม่ ประพาศตามก็ไร้ผล

18 แต่บางคนจะกล่าวว่า "คนหนึ่งมีความเชื่อ แต่อีกคนหนึ่งมีการประพาศ" จงแสดงให้เห็น ข้าพเจ้าเห็นความเชื่อของท่าน ที่ไม่มีการ ประพาศตาม และด้วยการประพาศตาม ข้าพเจ้าจะแสดงให้เห็นความเชื่อของ ข้าพเจ้า

19 ท่านเชื่อว่าพระเจ้าทรงเป็นหนึ่งนั่นก็ดี อยู่แล้ว แม้พวกปีศาจก็เชื่อ และกลัว จนตัวสั่น

20 แม้คนโหดเหี้ยม ท่านต้องการให้พิสุจน์ หรือว่า ความเชื่อที่ไม่ประพาศตามนั้นไร้ผล

21 เมื่ออับราฮัมบิดาของเรา ได้พาอิสอัค บุตรของท่านมาถวายบนแท่นบูชา จึงได้ ความชอบธรรมเพราะการประพาศไม่ใช่หรือ

22 ท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่า ความเชื่อ มีกำลังร่วมกับการประพาศตามของท่าน และความเชื่อนั้นจะบริบูรณ์ด้วยการ ประพาศ

พระคัมภีร์การแปลฉบับ Weymouth แปลข้อ 14 และ 22 ไว้ดังนี้ "ดูก่อนพี่น้อง ของข้าพเจ้า จะมีประโยชน์อะไร ถ้าคนหนึ่ง

มีความเชื่อแต่การประพุดิของเขาไม่สอดคล้องกับความเชื่อ ... จงสังเกตว่าความเชื่อของเขาทำงานร่วมกันกับการประพุดิของเขา และโดยการประพุดิของเขาความเชื่อจึงสมบูรณ์..."

บางคนคิดว่าพระธรรมยากอบเขียนเกี่ยวกับความรอดและเขียนถึงผู้ไม่เชื่อเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ยากอบไม่ได้เขียนถึงคนที่ยังไม่ได้รับความรอด แต่เขียนถึงผู้เชื่อ ยากอบกล่าวว่า "ดูก่อนพี่น้องของข้าพเจ้า แม้ผู้ใดจะว่าตนมีความเชื่อ แต่ไม่ประพฤติตามจะได้ประโยชน์อะไร..." ยากอบเขียนถึงพี่น้องในพระคริสต์ ซึ่งให้เห็นว่าความเชื่อที่ปราศจากการประพุดิไม่เป็นประโยชน์สำหรับพวกเขา แม้ว่าพวกเขาจะเป็นผู้เชื่อก็ตาม

ยากอบกล่าวว่า "ท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่าความเชื่อมีกำลังร่วมกับการประพุดิตามของท่าน และความเชื่อนั้นจะบริบูรณ์ด้วยการประพุดิ" (ยก. 1:22) การแปลอีกฉบับหนึ่งบอกไว้ว่า "...ท่านหลอกลวงตนเอง"

มีคนหลอกลวงตัวเองอยู่จำนวนมากที่โทษว่าปัญหาของพวกเขาเป็นความผิดของมารหรือคนอื่น ทั้งๆ ที่พวกเขาหลอกลวงตนเอง นี่เป็นเพราะพวกเขาไม่ได้เป็นผู้ที่ปฏิบัติตามพระวจนะของพระเจ้า

การประพุดิของผู้ที่ปฏิบัติตามพระวจนะจะสอดคล้องกับคำสารภาพของเขา!

มรสุ่มชีวิต

มัทธิว 7:24-27

24 เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและประพฤติตามเขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่มิสดิปัญญาสร้างเรือนของตนไว้บนศิลา

25 ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลเชี่ยว ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น แต่เรือนมิได้พังลง เพราะว่ารากตั้งอยู่บนศิลา

26 แต่ผู้ที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและไม่ประพฤติตามเล่า เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่โง่เขลา สร้างเรือนของตนไว้บนทราย

27 ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลเชี่ยว ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น เรือนนั้นก็พังทลายลง และการซึ่งพังทลายนั้นก็ใหญ่ยิ่ง

มรสุ่มชีวิตถ้าโถมเข้ามาหาเราทุกคน อาจจะเป็นมรสุ่มแห่งความเจ็บป่วย ความลำบากด้านการเงิน ปัญหาครอบครัว หรือการทดลองอื่นๆ อย่างไรก็ตาม มรสุ่มแห่งชีวิตไม่ได้ทำให้เราพ่ายแพ้ ถ้ามรสุ่มทำให้เราแพ้ เราทุกคนก็ถึงแก่พิราลัยแล้ว แต่ไม่เป็นเช่นนั้น การตอบสนองที่เรามีต่อมรสุ่มเหล่านั้นต่างหากที่ทำให้เราพ่ายแพ้

ในขณะที่พายุพัดกระหน่ำและน้ำไหลเชี่ยวเข้ามา ผู้ที่ปฏิบัติตามพระวจนะจะยึดมั่นในความเชื่อ เพราะเขารู้ว่าพระเจ้าไม่เคยล้มเหลว ถ้าความเจ็บป่วยเข้ามา เขาจะยืนหยัดมั่นคงและไม่ยอมรับมัน ในขณะที่คนอื่นอาจจะพ่ายแพ้ให้แก่การทดลองอย่างเดียวกัน

ผู้ที่ไม่ฟ่ายแพ้ต่อมรสุมชีวิตปฏิบัติตามพระวาระของพระเจ้า สำหรับผู้ที่ฟ่ายแพ้ อาจจะได้รับผลแล้วก็จริง แต่การประพฤติของเขาไม่สอดคล้องกับความเชื่อของเขา

ในพระธรรมที่เราอ่าน ลมและมรสุมอย่างเดียวกันพัดปะทะบ้านสองหลัง หลังหนึ่งถูกทำลายไปแต่อีกหลังหนึ่งตั้งมั่นอยู่ เพราะคนมีสติปัญญาเป็นผู้ปฏิบัติตามพระวาระ และคนโง่เขลาไม่ปฏิบัติตาม

หลายคนสารภาพต้อนรับพระคริสต์ และประกาศว่าตนเชื่อพระคัมภีร์ตั้งแต่ปฐมกาลจนถึงวิวรณ์ แต่ไม่ได้ปฏิบัติตามพระวาระ พวกเขาเป็นคนช่างพูดเกี่ยวกับพระวาระ และนั่นคือความแตกต่าง

"คนช่างพูด" มีความคิดว่าพระวาระของพระเจ้านั้นเป็นจริง แต่ไม่เป็นประโยชน์อะไรสำหรับพวกเขา เพราะไม่ได้ทำให้พระวาระเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตของพวกเขาเอง พวกเขาไม่อ้างสิทธิ์ตามพระสัญญาในพระคัมภีร์

การวางใจในพระเจ้าคือการวางใจในพระวาระของพระองค์

วิธีทำให้พระวาระของพระเจ้าเป็นของเรา คือ การปฏิบัติตาม, ทำตามทีพระวาระบอก "จงวางใจในพระเจ้าด้วยสุดใจของเจ้า และอย่าพึ่งพาความรอบรู้ของตนเอง" (สภษ. 3:5)

คุณไม่สามารถวางใจในพระเจ้าได้โดย

ไม่วางใจในพระวาระของพระองค์ พระเจ้าและพระวาระของพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังเช่นคุณและคำพูดของคุณเป็นหนึ่งเดียวกัน ถ้าคำพูดของคุณไม่ดี คุณก็ไม่ได้ ถ้าพระวาระของพระเจ้าไม่มีประโยชน์ พระเจ้าก็ไม่มีประโยชน์เช่นกัน แต่พระวาระของพระเจ้าดีและพระองค์ทรงเฝ้าดูพระวาระของพระองค์อยู่

"แล้วพระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าว่า "เจ้าเห็นถูกต้องดีแล้ว เพราะเราเฝ้าดูถ้อยคำของเรา เพื่อให้กระทำสำเร็จ" (ยรม. 1:12) การแปลอีกฉบับหนึ่งแปลไว้ว่า "...เราเฝ้าดูถ้อยคำของเรา เพื่อเราจะกระทำตามนั้น"

ถ้าคุณไม่รับพระวาระไว้เป็นของคุณ พระเจ้าก็ไม่มีอะไรจะใช้เพื่อทำให้เกิดสิ่งดีในชีวิตของคุณได้ พระองค์ปรารถนาให้คุณได้รับสิ่งที่พระวาระของพระเจ้าทรงสัญญาไว้ แต่ถ้าคุณไม่กระทำตามพระวาระของพระเจ้า พระองค์ก็ไม่มีอะไรที่จะสามารถทำงานด้วยได้ เพื่อให้เกิดสิ่งดีในชีวิตของคุณ

เมื่อผมวางใจในพระวาระด้วยสุดจิตสุดใจของผม หยดพื้งพาเหตุผลอย่างมนุษย์ และหยุดแสวงหาการช่วยกู้จากมนุษย์ ผมกำลังประพฤติตามความเชื่อของผม การกระทำของผมจึงสอดคล้องกันอย่างสมบูรณ์กับความเชื่อที่ผมสารภาพออกมา

พวกเราบางคนใช้เวลานานมากในการเรียนรู้สิ่งเหล่านี้ และอาจจะนานกว่านี้อีกสำหรับบางคน เพราะพวกเขาเดินไปผิดทาง ความคิดของพวกเขาเต็มไปด้วยการคิดหา

เหตุผลแบบมนุษย์ ทำให้ต้องใช้เวลามากสัก
ระยะหนึ่ง กว่าที่พระวาระของพระเจ้าจะ
เปลี่ยนแปลงความคิดของพวกเขาจนมีการ
ประพุดที่สอดคล้องกับความเชื่อที่พวกเขา
ได้สารภาพออกมา

ความล้มเหลวในชีวิตจะเกิดขึ้นเรื่อยๆ
จนกว่าจะมีการประพุดที่สอดคล้องกับ
ความเชื่อ ผมสามารถสารภาพและพุดว่า
พระเจ้าทรงเป็นกำลังในชีวิตของผมได้
แต่ถ้าผมยังคงพุดถึงความอ่อนแอและการ
ขาดความเชื่ออยู่ ผมก็จะพ่ายแพ้ เพราะผม
ไม่มีการประพุดที่สอดคล้องกับความเชื่อ

การอาศัยวิธีการของมนุษย์แทนที่จะวางใจ
ในพระเจ้าทำให้เกิดความสับสนในวิญญาณ
ของผม นำความอ่อนแอและความล้มเหลว
เข้ามาในชีวิตของผม มีเพียงสิ่งเดียวที่ทำได้
คือ หันเข้าหาพระวาระของพระเจ้าและ
ประพุดตาม

ศัตรูตัวฉกาจของเราคือเนื้อหนัง เนื้อหนัง
และเหตุผลตามธรรมชาติของมนุษย์จำกัด
ความสามารถของเรา เรามองดูที่สถานการณ์
ปัญหาการทดลองและมรสุม และพุดว่า
เราทำไม่ได้ ซึ่งเป็นภาษาแห่งความสงสัย
ความเป็นเนื้อหนังและความรู้สึก บอกว่า
"ฉันทำไม่ได้ ฉันไม่มีความสามารถ ไม่มี
โอกาส หรือไม่มีกำลัง ฉันมีขีดจำกัด"
แต่ภาษาแห่งความเชื่อจะพุดว่า "ข้าพเจ้า
ทำทุกสิ่งได้โดยพระองค์ผู้ประทานกำลังแก่
ข้าพเจ้า" (ฟป. 4:13 ฉบับอมตธรรม)

เปาโลไม่ได้กล่าวว่าท่านสามารถทำทุกสิ่งได้

เพราะท่านเป็นอัครทูตและมีฤทธิ์อำนาจ
และมีพระคุณเป็นพิเศษ ท่านพุดว่า
"ข้าพเจ้าทำทุกสิ่งได้โดยพระองค์..." เราเอง
ก็มีสิทธิ์นี้ในพระเยซูด้วยเช่นกัน

เปาโลกล่าวว่า "เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ใน
พระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว
สิ่งสารพัดที่เก่าๆ ก็ล่องไป นี่แหละกลายเป็น
สิ่งใหม่ทั้งนั้น" (2 คร. 5:17) คุณเป็นคน
ที่ถูกสร้างใหม่แล้วในพระคริสต์เช่นกัน
พระคริสต์ไม่ได้เป็นของเปาโลมากกว่า
ที่เป็นของคุณ

ภาษาแห่งความเชื่อพุดว่า "ฉันสามารถ
ทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์ พระบิดาของฉัน
ทรงประทานกำลังให้ฉัน ฉันเป็นผู้ชนะ
ฉันไม่ใช่ผู้แพ้"

ถ้าพลังฝ่ายธรรมชาติเข้ามาต่อสู้คุณ
มันไม่สามารถมีชัยชนะเหนือคุณได้ เพราะ
ไม่มีพลังธรรมชาติใดๆ ในโลกที่จะเอาชนะ
พระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่ในคุณได้
"...เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงอยู่ในท่านทั้งหลาย
เป็นใหญ่กว่าผู้นั้นที่อยู่ในโลก" (1 ยน. 4:4)
คุณได้รับการปกป้องจากภายใน!

ผมเรียนรู้ที่จะให้พระองค์ผู้ทรงยิ่งใหญ่
กระทำการเพื่อผม ไม่เพียงแต่เพราะผมเกิด
จากพระเจ้าและเป็นผู้รับส่วนในความรักของ
พระองค์เท่านั้น แต่เพราะผมมีพระวิญญาณ
ของผู้ทรงทำให้พระเยซูฟื้นคืนจากความตาย
ประทับอยู่ในผม

ผมมีสติปัญญา กำลัง และความสามารถ
ของพระเจ้าอยู่ในผม ผมเรียนรู้ที่จะให้

พระปัญญาของพระองค์ครอบครองสติปัญญา
ของผม ผมยอมให้พระองค์ครอบครอง
ความคิดและตรัสผ่านริมฝีปากของผม
ผมกลัวที่จะคิดอย่างพระเจ้าคิด

ผมกลัวที่จะพูดต่อหน้าศัตรูของผมว่า
"พระเจ้าทรงเป็นความสามารถของผม"

"พระองค์ทรงเตรียมสำรับให้ข้าพระองค์
ต่อหน้าต่อตาศัตรูของข้าพระองค์. . ."
(สดด. 23:5) "...พระเจ้าทรงเป็นกำลัง
เข้มแข็งแห่งชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะต้อง
เกรงใคร" (สดด. 27:1) พระเจ้าทรงทำให้
ผมใหญ่กว่าศัตรูของผม พระเจ้าทรงทำให้
ความอ่อนแอ ความกลัว และการไร้
ความสามารถอยู่ใต้เท้าผมแล้ว

กำลังของพระเจ้าเป็นของผม ผมไม่ได้
วางใจในกำลังของผมเอง เพราะพระคัมภีร์
ไม่เคยสอนให้ผมแข็งแกร่งด้วยตัวของผม
เองเลย แต่สอนว่าพระเจ้าทรงเป็นกำลังของผม

คนจำนวนมากต้องดิ้นรนและพยายาม
ทำบางอย่างด้วยตนเอง พวกเขาลุกขึ้นมา
เป็นพยานและขอให้ทุกคนอธิษฐานว่า

"ขอให้พระเจ้าช่วยยืดยาวเราไว้จนถึงที่สุด"

แต่พระเจ้าไม่ต้องการให้คุณทำเช่นนั้น
พระองค์ทรงปรารถนาให้คุณอนุญาตให้
พระองค์ทำให้คุณแทน จงห่อหุ้มตัวคุณเอง
ไว้ในพระสัญญาของพระเจ้า

ผมเคยได้ยินเรื่องของชายคนหนึ่งเดินไป
ตามรางรถไฟ แบกกระเป๋าใบหนึ่งไว้ที่หลัง
เมื่อมาถึงชุมสายที่กำลังซ่อมแซมรางรถนั้น
เขาคิดว่าหัวหนาคูมงานจะสั่งให้เขาเดินออก
ไปจากราง เขาก็เลยยื่นตัวรถไฟให้ดู หัวหน่า
คูมงานคนนั้นบอกเขาว่า ตัวรถไฟไม่ได้
ทำให้คุณมีสิทธิเดินบนรางรถไฟนี้

คนจำนวนมากเดินไปถูกทางแล้ว แต่เขา
ควรจะขึ้นไปอยู่บนรถไฟแทนที่จะเดินไป
ตามราง และเขาควรจะมีสัมภาระของเขา
ไว้บนรถไฟด้วยไม่ใช่แบกไว้ เพราะพระคัมภีร์
สอนว่า เขาไม่ต้องแบกภาระนั้นไว้ "จงละ
ความกระวนกระวายของท่านไว้กับพระองค์
เพราะว่าพระองค์ทรงห่วงใยท่านทั้งหลาย"
(1 ปต. 5:17)

ข้อพระธรรมควรจำ :

"ดูก่อนพี่น้องของข้าพเจ้า แม้ผู้ใดจะว่าตน
มีความเชื่อ แต่ไม่ประพฤติตามจะได้
ประโยชน์อะไร ความเชื่อของเขาจะช่วยเขา
ให้รอดได้หรือ" (ยก. 2:14)

การนำบทเรียนไปใช้ : "...จงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น..."
(ยก. 1:22)

จะเขียนใบเบิกกับพระเจ้าได้อย่างไร

ข้อพระคัมภีร์: มาระโก 5:25-34; 1 ซามูเอล 17:45-47, 49, 50, 54; ลูกา 15:18-20, 24

สาระสำคัญ: ถ้าเราพบว่าตัวเองอยู่ที่ก้นบึ้งแห่งชีวิต นั่นเป็นเพราะเราเชื่ออย่างนั้น เมื่อเราพูดและเชื่ออย่างถูกต้อง เราจะปีนขึ้นไปสู่ที่สูงที่สุดได้

4 ขั้นตอนสู่ความเชื่อในบทนี้ง่ายมาก จนดูเหมือนเป็นเรื่องไร้สาระ เมื่อพระเยซูทรงกระทำพระราชกิจบนโลก พระองค์ทรงใช้คำพูดแบบที่คนไร้การศึกษาก็สามารถเข้าใจได้ พระองค์ตรัสถึงสวนองุ่น และสวนผลไม้ คอกแกะและผู้เลี้ยงพระองค์ทรงอธิบายความจริงฝ่ายวิญญาณด้วยวิธีง่ายๆ ที่คนทั่วไปสามารถเข้าใจได้เนื้อหาที่พระองค์ตรัสชัดเจนและกระชับไม่สลับซับซ้อน

มาระโก 5:25-34

25 มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกโลหิตได้สิบสองปีมาแล้ว

26 ได้ทนทุกข์ลำบากมามาก มีหมอหลายคนมารักษา และได้เสียทรัพย์จนหมดสิ้น โรคนั้นก็มิได้บรรเทา แต่ยิ่งกำเริบขึ้น

27 ครั้นผู้หญิงนั้นได้ยินถึงเรื่องพระเยซู เขาก็เดินปะปนกับประชาชน ที่เบียดเสียดข้างหลังพระองค์ และได้ถูกต้องฉลองพระองค์

28 เพราะคิดว่า "ถ้าเราได้แตะต้องแต่ฉลองพระองค์ เราก็จะหายโรค"

29 ในทันใดนั้นโลหิตก็ตกก็หยุดแห้งไป และผู้หญิงนั้นรู้สึกตัวว่าโรคหายแล้ว

30 บัดเดี๋ยวนั้น พระเยซูทรงรู้สึกว่ามีฤทธิ์

ออกจากพระองค์แล้ว จึงเหลียวหลังตรัสว่า "ใครถูกต้องเสื้อของเรา"

31 ฝ่ายเหล่าสาวกก็ทูลว่า "พระองค์ทรงเห็นแล้วว่าประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์ยังจะทรงถามอีกหรือว่า "ใครถูกต้องเรา"

32 แล้วพระเยซูทอดพระเนตรรอบ ประสงค์จะเห็นผู้หญิงที่ได้กระทำสิ่งนั้น

33 ฝ่ายผู้หญิงนั้นก็กลัวจนตัวสั่น เพราะรู้เรื่องที่เป็นแก่ตัวนั้น จึงมาราบลงทูลแก่พระองค์ตามจริงทั้งสิ้น

34 พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า "ลูกหญิงเอ๋ย ที่เจ้าหายโรคนั้นก็เพราะเจ้าเชื่อ จงไปเป็นสุขและหายโรคนี้เถิด"

ขั้นที่หนึ่ง: พูดสิ่งนั้น

สิ่งแรกที่คุณควรจะทำคืออะไร? ข้อ 28 กล่าวไว้ว่า "เพราะคิดว่า ถ้าเราได้แตะต้องแต่ฉลองพระองค์ เราก็จะหายโรค"

บางคนได้เล่าเรื่องพระเยซูให้หญิงคนนี้ฟัง เธอรู้ว่าพระองค์ทรงรักษาคนเจ็บป่วยได้ เมื่อรู้อย่างนี้แล้ว อะไรคือขั้นแรกที่คุณทำเพื่อให้ได้รับการรักษา? สิ่งแรกที่คุณทำ

คือพูดออกมา

มีส่วนของพระเจ้าและส่วนของมนุษย์ ในทุกการต่อสู้ ทุกชัยชนะ และทุกสิ่งที่เรา ได้รับจากพระเจ้า เรามีบทบาทที่ต้อง รับผิดชอบ มีบางอย่างที่เราต้องทำ พระเจ้า ไม่เคยผิดพลาด ถ้ามีความผิดพลาดอะไรก็ตาม เกิดขึ้น มันเกิดจากส่วนของเรา อย่างไรก็ตาม ถ้าเราทำหน้าที่ของเราแล้ว เราแน่ใจได้ว่าเรา จะได้รับคำตอบและมีชัยชนะ

หญิงคนนี้สามารถพูดในแง่ลบออกมาได้ และก็จะทำให้เธอได้รับผลตามนั้น เธออาจ พูดได้ว่าไม่มีประโยชน์อะไร เพราะป่วยมา ตั้งนาน ไปหาหมอก็กี่หลายคนแล้ว เธออาจจะ พูดได้ว่า ถ้าเธอตายไปก็ดีกว่า

แต่เธอไม่ได้พูดในแง่ลบเลย เธอพูดแต่ ในแง่บวก เธอพูดว่า "ถ้าฉันได้แต่ต้อง ฉลองพระองค์ ฉันจะหาย" และสิ่งนั้นก็เกิดขึ้นจริง เพราะเราจะได้ตามที่เราพูด

ดังนั้น ขั้นแรกในการเขียนใบเบิกกับ พระเจ้าคือ พูดออกมา แต่ถ้าเราพ่ายแพ้ เราก็พ่ายแพ้เพราะคำพูดของเราเอง "ถ้าเจ้าติดบ่วงเพราะคำจากปากของเจ้า และเจ้าติดกับเพราะคำพูดของเจ้า"

(สภษ. 6:2)

ขั้นที่สอง: ทำสิ่งนั้น

จะไม่มีประโยชน์อะไรกับ คนนี้ในการ ที่เธอพูดว่า "ถ้าฉันได้แต่ฉลองพระองค์ ฉันจะหาย" แต่ไม่กระทำตามที่พูด การประพฤติของเราสามารถทำให้เราพ่ายแพ้ หรือชนะก็ได้การกระทำของเราสามารถทำให้

เราได้รับหรือขัดขวางเราก็ได้ หญิงตกโลหิต คนนี้พูดสิ่งที่ต้องการและกระทำตาม เธอ แต่ต้องฉลองพระองค์ของพระเยซู

ขั้นที่สาม: รับสิ่งนั้น

ประการแรก หญิงคนนี้ได้พูดออกมา เธอสารภาพความเชื่อของเธอ จากนั้นเธอก็กระทำตามความเชื่อโดยการยื่นมือออกไป แต่พระเยซู ขั้นที่สามคือเธอได้รับการรักษา เธอรู้สึกได้ว่าร่างกายของเธอได้รับการรักษา ให้หายจากโรค

ให้สังเกตว่าความรู้สึกและการหายโรค เกิดขึ้นหลังจากการพูดและการกระทำ คนส่วนใหญ่อยากได้ความรู้สึกและการหายโรค ก่อน แล้วคิดว่าค่อยพูดและทำอะไรที่หลัง แต่มันไม่เป็นเช่นนั้น คุณต้องพูดและกระทำ สิ่งนั้นก่อน แล้วคุณจึงจะมีความรู้สึกและได้รับการ รักษาให้หาย

พระเยซูสัมผัสได้ว่าฤทธิ์อำนาจช่านอก จากพระองค์ คนทั่วโลกวิตกเกี่ยวกับ กัมมันตรังสีจากกระเบิดนิวเคลียร์ที่กระจาย ไปในบรรยากาศเป็นพลังที่เรามองไม่เห็น หรือสัมผัสไม่ได้แต่เป็นพลังที่อันตราย และทำให้ถึงตายได้แต่ยังมีอีกพลังหนึ่งที่เรา มองไม่เห็นและทำงานอยู่ในโลก เป็นพลัง ที่ไม่อันตรายและไม่ทำให้ตาย พลังนั้นเป็น ฤทธิ์อำนาจที่มีอยู่ในทุกหนทุกแห่งตลอดเวลา เป็นฤทธิ์อำนาจที่สามารถปลดปล่อยเรา ออกจากสิ่งที่ผูกมัดหรือทำร้ายเราอยู่ได้ นั่นคือฤทธิ์อำนาจของพระเจ้า

ขั้นที่สี่: เล่าสิ่งนั้น

ข้อ 33 บอกเราว่าหญิงตกโลหิตคนนี้ยอมรับสิ่งที่เธอทำลงไป "...กราบลงทูลแก่พระองค์ตามจริงนั้นทั้งสิ้น" พระเยซูต้องการให้เราเล่าถึงสิ่งนั้นเพื่อคนอื่นจะได้รับด้วย

ขั้นแรกในการเขียนไบเบิลของเราคือพูดถึงขั้นที่สี่คือ เล่าสิ่งนั้น ทั้งสองอย่างนี้ต่างกัน ในตอนแรกหญิงคนนี้พูดถึงสิ่งที่เธอเชื่อออกมา จากนั้นเธอก็เล่าถึงสิ่งที่เกิดขึ้น

เราต้องพูดถึงสิ่งที่เราเชื่อออกมาก่อนที่เราจะได้รับจากพระเจ้า คนเราพูดผิดเพราะเชื่อผิด เมื่อพวกเขาเริ่มเชื่อและพูดถูก นั่นคือสิ่งที่พวกเขาจะได้รับ

1 ซามูเอล 17: 45-47, 49, 50, 54
45 แล้วดาวิดก็พูดกับคนฟีลิสเตียคนนั้นว่า "ท่านมาหาข้าพเจ้าด้วยดาบด้วยหอกและด้วยหอกขัด แต่ข้าพเจ้ามาหาท่านในพระนามแห่งพระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าแห่งกองทัพอิสราเอล ผู้ซึ่งท่านได้ทำทายนั้น

46 ในวันนี้พระเจ้าจะทรงมอบท่านไว้ในมือข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะประหารท่าน และตัดศีรษะของท่านเสีย และในวันนี้ข้าพเจ้าจะให้ศพของกองทัพฟีลิสเตียแก่แกในอากาศ และแกสัตรีว่า เพื่อทั้งภพภวนีจะทราบว่ามีพระเจ้าพระองค์หนึ่งในอิสราเอล

47 และชุมนุมชนนี้ทั้งสิ้นจะทราบ ว่า พระเจ้ามิได้ทรงช่วยด้วยดาบหรือด้วยหอก เพราะว่า การรบครั้งนี้เป็นของพระเจ้า พระองค์จะทรงมอบท่านไว้ในมือของเราทั้งหลาย"

49 และดาวิดเอามือล้วงเข้าไปในย่ามหยิบ

หินก้อนหนึ่งออกมา แล้วเหวี่ยงหินก้อนนั้นด้วยสายสลึงถูกคนฟีลิสเตียคนนั้นที่หน้าผาก ก้อนหินจมเข้าไปในหน้าผากเขาก็ล้มหน้าคว่ำลงที่ดิน

50 ดังนั้นดาวิดก็ชนะคนฟีลิสเตียคนนั้นด้วยสลึงและก้อนหินก้อนหนึ่ง และคว่ำคนฟีลิสเตียคนนั้นลง และฆ่าเขาเสีย ดาวิดไม่มีดาบอยู่ในมือ

54 ดาวิดก็นำศีรษะของคนฟีลิสเตียคนนั้นมาที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่เขาเอาเครื่องอาวุธของเขาไว้ที่เต็นท์ของตนแล้ว

ตอนที่ดาวิดพ่ายกลับด้วยสลึงของคนเลี้ยกสะเขารู้ว่าเขาสามารถเขียนไบเบิลกับพระเจ้าได้เขารู้ว่าพระเจ้าจะทรงทำให้ตามที่เขาพูดและในข้อพระธรรมข้างต้น เราเห็นได้ว่าดาวิดใช้สี่ขั้นตอนเหล่านี้ในการเขียนไบเบิลของเขาเองกับพระเจ้า

เริ่มแรก เขาพูดว่า "ในวันนี้พระเจ้าจะทรงมอบท่านไว้ในมือข้าพเจ้า..." (ข้อ 46) ดาวิดมีความเชื่อ ไม่ใช่เชื่อในกำลังของตนเอง แต่ในพระกำลังของพระเจ้าของเขา ดาวิดรู้ว่าด้วยกำลังของเขาเอง เขาไม่มีทางที่จะต่อสู้กับคนฟีลิสเตียคนนี้ได้ เขาไม่ได้วางใจในกำลังของตนเอง แต่วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าต่างหาก

จากนั้นดาวิดก็ทำตามความเชื่อของเขา "และดาวิดเอามือล้วงเข้าไปในย่ามหยิบหินก้อนหนึ่งออกมา แล้วเหวี่ยงหินก้อนนั้นด้วยสายสลึงถูกคนฟีลิสเตียคนนั้นที่หน้าผาก ก้อนหินจมเข้าไปในหน้าผากเขาก็ล้มหน้าคว่ำ

ลงที่ดิน" (ข้อ 49)

ถ้าดาวิดทำตามประสาธน์ในฝ่ายธรรมชาตินั้น ถ้าเขาฟังเหตุผลของมนุษย์ เขาก็น่าจะรู้ว่าเป็นไปไม่ได้ที่จะฆ่าภัยด้วยสติของคนเลี้ยงแกะ แต่เขาฟังเสียงแห่งความเชื่อที่อยู่ภายใน ไม่ใช่เสียงแห่งเหตุผลของมนุษย์ที่อยู่ภายนอก ชัยชนะจึงเป็นของเขา เขาได้รับชัยชนะเหนือศัตรูชาวฟิลิสเตียให้แก่อิสราเอล (นี่คือขั้นที่สาม)

จากนั้นดาวิดก็ก้าวสู่ขั้นที่สี่ ชาววันแห่งชัยชนะที่ยิ่งใหญ่ดังที่ทั่วแผ่นดิน "ดาวิดก็นำศิระของชนฟิลิสเตียคนนั้นมาที่กรุงเยรูซาเล็ม..." (ข้อ 54)

มีไม่กี่คนที่รู้ว่าพวกเขาสามารถเขียนไบเบิลของตัวเองกับพระเจ้าได้ สาเหตุที่พระเจ้าไม่ได้ทำอะไรให้พวกเขามากขึ้นก็เพราะพวกเขาไม่ได้พูดอะไรมากกว่านั้น พวกเขาไม่ทำอะไรมากกว่านั้น ทุกอย่างที่เขาทำในวันนี้เป็นผลลัพธ์จากสิ่งที่พวกเขาพูดไว้เมื่อวานนี้

ถ้าคุณยังอยู่ที่ดินบันได ก็เป็นเพราะคุณเชื่อแค่นั้นเอง ถ้าคุณพูดถูกและเชื่อถูก คุณก็จะปีนสู่ขั้นสูงสุดได้

คนบาปสามารถใช้สี่ขั้นตอนนี้เพื่อเขียนไบเบิลของเขาเองกับพระเจ้าได้หรือไม่? คนบาปสามารถใช้สี่ขั้นตอนนี้เพื่อรับความรอดได้หรือไม่? พระธรรมต่อไปนี้อยืนยันว่า ได้

ลูกา 15:18-20, 24

18 จำเราจะลุกขึ้นไปหาบิดาเรา และพูดกับ

ท่านว่า "บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ผิดต่อสวรรค์และผิดต่อท่านด้วย"

19 ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านต่อไป ขอท่านให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกจ้างของท่านคนหนึ่งเถิด"

20 แล้วเขาก็ลุกขึ้นไปหาบิดาของตน แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล บิดาแลเห็นเขาก็มีความเมตตา จึงวิ่งออกไปกอดคอจูบเขา
24 เพราะว่าลูกของเราคนนี้ได้ตายแล้ว แต่กลับเป็นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก เขาทั้งหลายต่างก็มีความรื่นเริงยินดี

ในเรื่องนี้พระเยซูทรงเล่าเรื่องบุตรน้อยหลงหาย เราเห็นได้ว่าสิ่งแรกที่บุตรคนนั้นทำคือพูด "จำเราจะลุกขึ้นไปหาบิดาเรา และพูดกับท่านว่า..." (ข้อ 18) เขาสารภาพความเชื่อและความต้องการของเขาออกมา จากนั้นเขาก็กระทำตาม "เขาก็ลุกขึ้นไปหาบิดาของตน" (ข้อ 20) เขาออกจากความโสมมของชีวิตที่เต็มไปด้วยความบาป และกลับบ้าน

เมื่อเขาทำเช่นนั้น เขาได้รับการอภัยให้ทั้งสิ้นและได้คืนดีกับบิดา "...แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล บิดาแลเห็นเขาก็มีความเมตตา จึงวิ่งออกไปกอดคอจูบเขา" (ข้อ 20) บิดาที่กำลังชื่นชมยินดีรีบออกไปเล่าข่าวดีว่าบุตรที่หลงหายไปนั้นได้กลับบ้านแล้ว "เพราะว่าลูกของเราคนนี้ได้ตายแล้ว แต่กลับเป็นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก..." (ข้อ 24)

ถ้าผู้ที่ขาดการสามัคคีธรรมกับพระเจ้า พระบิดาจะถ่อมใจลงเหมือนบุตรน้อยหลงหาย

คนนี้และทำตามสี่ขั้นตอน ง่ายๆ เพื่อรับ
ความรอด พระเจ้าจะทรงวิ่งมาพบพวกเขา
และนำพวกเขากลับไปสามัคคีธรรมกับ
พระองค์เหมือนเดิม

ข้อพระธรรมควรจำ:

"พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า ลูกหญิงเอ๋ย
ที่เจ้าหายโรคนั้นก็เพราะเจ้าเชื่อ จงไปเป็นสุข
และหายโรคนี้อีกเถิด" (มก. 5:34)

การนำบทเรียนไปใช้ : "...จึงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น..."
(ยก. 1:22)

ความสงสัยขโมยพระพรยิ่งใหญ่ ของพระเจ้าไป

ข้อพระคัมภีร์: มาระโก 5:25-34; 1 ซามูเอล 17:45-47, 49, 50, 54; ลูคา 15:18-20, 24

สาระสำคัญ: ถ้าเราพบว่าตัวเองอยู่ที่ก้นบึ้งแห่งชีวิต นั่นเป็นเพราะเราเชื่ออย่างนั้น เมื่อเราพูดและเชื่ออย่างถูกต้อง เราจะปีนขึ้นไปสู่ที่สูงที่สุดได้

บทเรียนวันนี้จะมุ่งไปที่ตัวอย่างของความสงสัยจากเรื่องที่เราค้นเคยในพระคัมภีร์

ความเชื่อเพื่อเดินบนน้ำ

มัทธิว 14:22-31

22 ครั้นแล้วพระองค์ได้ตรัสให้เหล่าสาวก ลงเรือข้ามฟากไปก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอส่งประชาชนกลับบ้าน

23 และเมื่อให้ประชาชนเหล่านั้นไปหมดแล้ว พระองค์เสด็จขึ้นไปบนภูเขาโดยลำพังเพื่ออธิษฐาน เวลาที่ตีสอง พระองค์ยังทรงอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว

24 ในขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเลแล้ว และถูกคลื่นโคลงเพราะทวนลมอยู่

25 ครั้นเวลาสามยามเศษ พระองค์จึงทรงดำเนิบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก

26 เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนิมาบนทะเลเขาก็ตกใจนัก ร้องอึงไปเพราะกลัวคิดว่าเป็นผี

27 ในทันใดนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า

"ทำให้ดีไว้เถิด เราเองอย่ากลัวเลย"

28 ฝ่ายเปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า

"พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอทรงโปรดบอกให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์"

29 พระองค์ตรัสว่า "มาเถิด" เปโตรจึงลงจากเรือเดินบนน้ำไปหาพระเยซู

30 แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็กลัว

และเมื่อกำลังจะจมก็ร้องว่า "พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย"

31 ในทันใดนั้นพระเยซูทรงเอื้อมพระหัตถ์จับเขาไว้ แล้วตรัสว่า "ท่านสงสัยทำไม ท่านช่างมีความเชื่อน้อยเสียจริง"

ในเรื่องนี้ พระเยซูทรงส่งสาวกข้ามทะเลไปในขณะที่พระองค์ทรงไปอธิษฐานบนภูเขาตามลำพัง

ในเวลาสามยาม (เป็นเวลาระหว่างตีสามถึงหกโมงเช้า) พวกสาวกเห็นพระเยซูเดินบนน้ำเข้ามาหา พวกเขาคิดว่าเห็นผี จึงร้องด้วยความตกใจ พระเยซูตรัสเพื่อ

ให้พวกเขาแน่ใจว่า "เราเองอย่างกลัวเลย" เปโตรผู้หนุนหลังพลันแล่นตะโกนว่า "พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอทรงโปรดบอกให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์" พระเยซูทรงตอบเพียงคำเดียว "มาเถิด"

เปโตรเริ่มเดินออกไปด้วยความเชื่อ และตราบเท้าที่เขาจับจ้องไปที่พระเยซู เขาก็เดินไปได้ด้วยดี แต่เมื่อเขาละลายตาจากพระเยซูไปมองดูสถานการณ์รอบข้าง ลมทะเลก็พัดแรงซัดเข้าใส่ เขากลับและเริ่มจม เขาก็ร้องว่า "พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย"

พระเยซูทรงเอื้อมพระหัตถ์จับมือเปโตร และพาเขากลับขึ้นไปยังเรือ พระองค์ทรงตำหนิเขาว่า "ท่านสงสัยทำไม ท่านช่างมีความเชื่อ น้อยเสียจริง?"

ความเชื่อคือการปฏิบัติตามพระวจนะของพระเจ้า ตราบใดที่เปโตรทำตามคำตรัสของพระเยซู เขาก็ดำเนินไปได้ด้วยดี แต่เมื่อเขาเริ่มสงสัย เมื่อเขากลับและเลิกทำตามคำตรัสของพระเยซู เขาก็เริ่มจม

พระเยซูไม่ได้ตั้งใจให้เปโตรจม พระองค์ทรงต้องการให้เปโตรเดินกลับไปเรือ พร้อมกับพระองค์ ความสงสัยขโมยพระพรของเปโตรไป

ความสงสัยและความกลัวอยู่คู่กัน ส่วนความเชื่อจะอยู่คู่กับความรัก "...ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ได้ขจัดความกลัวเสีย"

(1 ยน. 4:18)

ความเชื่อเพื่อขับผีออก

มัทธิว 17:14-20

14 ครั้นพระเยซูกับเหล่าสาวกมาถึงฝูงชนแล้ว มีชายคนหนึ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงทูลว่า

15 "พระองค์เจ้าข้า ขอทรงพระเมตตา แก่บุตรของข้าพระองค์ ด้วยเขาเป็นโรคลมบ้าหมู มีความทุกข์เวทนามาก เคยตกไฟตกน้ำบ่อยๆ

16 ข้าพระองค์ได้พาเขามาหาพวกสาวกของพระองค์ แต่พวกสาวกนั้นรักษาเขาให้หายไม่ได้"

17 พระเยซูตรัสตอบว่า "โอคนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีทริชัว เราจะต้องอยู่กับท่านทั้งหลายนานเท่าใด เราจะต้องอดทนเพราะท่านไปถึงไหน จงพาเด็กนั้นมาหาเราที่นี่เถิด"

18 พระเยซูจึงตรัสสั่งทักขินั้น มันก็ออกจากเขา ตั้งแต่นั้นไปเด็กก็หายเป็นปกติ

19 ภายหลังเหล่าสาวกของพระเยซูมาหาพระองค์เป็นส่วนตัว ทูลถามว่า "เหตุใดพวกข้าพระองค์ขับผีนั้นออกไม่ได้"

20 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "เพราะเหตุพวกท่านมีความเชื่อ น้อย ด้วยเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพืชเมล็ดหนึ่งท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า "จงเลื่อนจากที่นี่ไปที่โน่น" มันก็จะเลื่อน สิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งท่านทำไม่ได้ จะไม่มีเลย

ในพระธรรมข้างต้น อะไรคือสิ่งที่พระเยซูทรงอธิบายความล้มเหลวในการรักษาเด็กชายที่ถูกผีสิง? เป็นเพราะความสงสัยและความ

คาเลบว่ามียักษ์ใหญ่ในภูเขา แต่คาเลบผู้เต็มไปด้วยความเชื่อได้พูดว่าเขาสามารถยึดภูเขาแห่งนี้ได้แน่ และเขาก็ยึดได้จริง

หลายสิ่งเกิดขึ้นได้เพราะเราคาดหวังว่า มันจะเกิดขึ้นด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง มันเกิดขึ้นได้เพราะเราเชื่อและพูดถึงมัน จนเกิดเป็นจริงตามนั้น ผมพบว่าสิ่งนี้เป็นจริงในประสบการณ์ของผม

เมื่อไม่นานมานี้ ผมอ่านพบว่าเมื่อเราอายุมากขึ้น เส้นโลหิตแดงในสมองจะไม่อ่อนตัวเหมือนเมื่ออายุน้อย มันค่อยๆ แข็งตัวขึ้น

ผมมาถึงวัยที่ผมความจำไม่ดีเหมือนแต่ก่อน ผมอยู่ในสภาพอย่างนั้นเป็นเวลาหนึ่ง

จนกระทั่งผมตระหนักว่าผมไม่จำเป็นต้องเป็นอย่างนั้น ความคิดเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตภายในและวิญญาณของผม ซึ่งจะไม่มีวันแก่ตัวลง ในวินาทีที่ผมเริ่มเชื่อถูกและพูดถูก ผมสามารถอ้างพระคัมภีร์ทุกข้อที่ผมเคยรู้มาก่อนได้ และความจำของผมก็เริ่มพัฒนาดีขึ้นจริงๆ

บางครั้งเราล้มเหลวเพราะเราพร้อมที่จะล้มเหลว เราเตรียมพร้อมที่จะแพ้ เราคิดถึงมัน เราเชื่อมั่น และท้ายที่สุดเราก็พ่ายแพ้ อย่างไรก็ตาม ในฐานะผู้เชื่อเราไม่ควรมีธุระอะไรเกี่ยวข้องกับการพูดถึงความล้มเหลวหรือความสงสัย เราควรจะพูดแต่เรื่องความเชื่อ

ข้อพระธรรมควรจำ:

"เราบอกความจริงแก่ท่านว่าหากผู้ใดสั่งภูเขา ลูกนี้ว่า 'จงทิ้งตัวลงทะเลไป' และใจไม่สงสัยเลยแต่เชื่อว่าจะเป็นไปตามที่เขาพูด ก็จะเป็นจริงตามนั้น"

(มก. 11:23 ฉบับมัทธิว)

การนำบทเรียนไปใช้ : "...จงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น..."
(ยก. 1:22)

วิธีฝึกวิญญาณมนุษย์

ข้อพระคัมภีร์: โยชูวา 1:8; ยากอบ 1:22; สุภาษิต 4:20-22

สาระสำคัญ: พระเจ้าทรงใช้วิญญาณของเรานำทางเรา

อย่างที่คุณคิดของมนุษย์สามารถถูกฝึกให้เกิดปัญญาได้ วิญญาณของมนุษย์เองก็สามารถถูกฝึกฝนทางฝ่ายวิญญาณได้ วิญญาณสามารถรับการเสริมสร้างให้เข้มแข็งเหมือนกับร่างกายที่สามารถรับการเสริมสร้างให้แข็งแรงได้

ในบทเรียนนี้เราจะศึกษาถึงวิธีการฝึกฝนวิญญาณที่สามารถทำได้ 4 วิธีดังนี้

1. ไตร่ตรองพระวจนะของพระเจ้า
2. ปฏิบัติตามพระวจนะของพระเจ้า
3. ให้พระวจนะของพระเจ้ามาเป็นที่หนึ่ง
4. เชื่อฟังเสียงวิญญาณของเราทันที

เมื่อเรานำหลักการทั้งสี่ไปใช้ในชีวิตประจำวันของเรา เราจะรู้จักน้ำพระทัยของพระเจ้า แม้ว่าสิ่งนั้นจะเป็นเรื่องละเอียดเล็กน้อยในชีวิตก็ตาม

พระเจ้าทรงสื่อสารกับวิญญาณของเรา ไม่ใช่กับปัญญาในการคิดหาเหตุผลของเรา เมื่อเราเชื่อฟังวิญญาณของเราทันที เราจะพบว่าเรากำลังเชื่อฟังพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่ พระเจ้าตรัสในพระวจนะของพระองค์ว่า "จิตวิญญาณของมนุษย์เป็นดวงประทีปขององค์พระผู้เป็นเจ้า มันส่องให้เห็นส่วนลึกที่สุดของเขา" (สภษ. 20:27 ฉบับอมตธรรม) ซึ่งหมายความว่าพระเจ้าจะทรงใช้วิญญาณ

ของเราเพื่อนำทางเรา วิญญาณของมนุษย์เป็นประทีปของพระเจ้า

วิธีที่ 1:

ไตร่ตรองพระวจนะของพระเจ้า

โยชูวา 1:8

8 อย่าให้หนังสือธรรมบัญญัตินี้ห่างเหินไปจากปากของเจ้า แต่เจ้าจงตรึงตรองตามนั้นทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อเจ้าจะได้ระวังที่จะกระทำตามข้อความที่เขียนไว้ นั้นทุกประการ แล้วเจ้าจะมีความจำเริญ และเจ้าจะสำเร็จผลเป็นอย่างดี

เมื่อพระเจ้าทรงเจิมตั้งโยชูวาให้นำชนชาติอิสราเอลหลังจากโมเสสเสียชีวิตไปแล้ว พระเจ้าตรัสกับเขาถึงความสำคัญของการไตร่ตรองพระวจนะของพระเจ้า มีการแปลฉบับหนึ่งแปลข้อความตอนท้ายของโยชูวา 1:8 ไว้ดังนี้ "เจ้าจะจัดการเรื่องต่างๆ ในชีวิตได้อย่างชาญฉลาด" แน่นอนเราจะไม่ประสบความสำเร็จ ถ้าเราไม่สามารถจัดการเรื่องต่างๆ ในชีวิตได้อย่างชาญฉลาด พระเจ้าตรัสกับโยชูวาว่า ถ้าเขาไตร่ตรองพระวจนะของพระเจ้า พระองค์จะทรงทำให้เขามีความจำเริญและสำเร็จผลเป็นอย่างดี

คนที่ใช้ชีวิตลึกซึ้งในฝ่ายวิญญาณส่วนใหญ่

ที่ผมรู้จักนั้นล้วนเป็นคนที่ให้เวลากับการไตร่ตรองพระวจนะ ไม่มีใครสามารถพัฒนาปัญญาฝ่ายวิญญาณได้โดยปราศจากการไตร่ตรองพระวจนะของพระเจ้า

ศิษยาภิบาลท่านหนึ่งเคยบอกผมว่า เขาพยายามจะทำให้คริสตจักรของเขาเกิดผล เขาบินไปทั่วประเทศเพื่อเยี่ยมเยียนคริสตจักรที่ใหญ่กว่าหลายแห่ง ศึกษาวิธีการของคริสตจักรเหล่านั้น และค้นหาวาอะไรทำให้คริสตจักรเหล่านั้นประสบความสำเร็จ เขานำวิธีการและแนวคิดเหล่านั้นกลับมาใช้ที่คริสตจักรของเขา แต่ก็ดูเหมือนว่าไม่เกิดผล

หลังจากที่ฟังผมสอนเกี่ยวกับการไตร่ตรองพระวจนะของพระเจ้า เขาตัดสินใจลองทำดูแทนที่จะทูลขอสิ่งต่างๆ จากพระเจ้า เขาจัดเวลาในแต่ละวันในการไตร่ตรองพระวจนะของพระเจ้า

หลังจาก 30 วันผ่านไป เมื่อจบคำเทศนาของเขาในเช้าวันอาทิตย์นั้น ผู้คนหลั่งไหลมาอย่างถล่มทลายเพื่อรับเชื่อที่ธรรมาส์น จำนวนคนที่ได้รับความรอดในวันนั้นมากกว่าจำนวนคนที่รับเชื่อในคริสตจักรตลอดสองปีที่ผ่านมา ผู้คนได้รับการฟื้นฟู และศิษยาภิบาลก็เริ่มประสบความสำเร็จ

คำพยานของศิษยาภิบาลท่านนี้เกิดขึ้นได้กับทุกคนที่ทำตามแบบอย่างนี้และใช้เวลาไตร่ตรองพระวจนะของพระเจ้า ปิดตัวจากโลกภายนอก ถ้าคุณมีความทะเยอทะยานที่จะทำบางอย่างที่มีคุณค่า ผมแนะนำให้คุณเริ่มโดยใช้เวลาประมาณ 10 หรือ 15 นาที

ทุกวันในการไตร่ตรองพระวจนะ จงเริ่มพัฒนาวิญญาณของคุณ

วิธีที่ 2: ปฏิบัติตามพระวจนะของพระเจ้า

ยากอบ 1:22

22 ท่านทั้งหลายจงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น ซึ่งเป็นการลงตนเอง

การปฏิบัติตามพระวจนะคือสิ่งที่ยากอบเรียกว่าการเป็น "คนที่ประพฤติตามพระวจนะ" บางคนคิดว่าการเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะคือการรักษาบัญญัติสิบประการ อย่างไรก็ตาม ภายใต้อพันธสัญญาใหม่ เรามีบัญญัติข้อเดียว คือ บัญญัติแห่งความรัก

ถ้าคุณรักคนๆ หนึ่ง คุณจะไม่มีอะไรไปจากเขา คุณจะไม่โกหก เปาโลกล่าวว่าความรักเป็นการทำให้ธรรมบัญญัตินั้นสมบูรณ์ครบถ้วน ถ้าคุณดำเนินอยู่ในความรัก คุณจะไม่มีละเมิดกฎซึ่งคอยเหนี่ยวรั้งคุณไว้จากความบาปแม้แต่ข้อเดียว

ในพระคัมภีร์ข้อนี้ ยากอบหนุนใจผู้เชื่อให้ทำตามที่เขาเขียนไว้ในจดหมาย คือ การปฏิบัติตามพระวจนะ

ดังเช่นตัวอย่างที่เปาโลเขียนถึงพี่น้องในเมืองฟิลิปปีว่า "อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใดๆ เลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอนกับการขอบพระคุณ" (ฟป. 4:6)

พระคัมภีร์การแปลฉบับขยายความ (The Amplified) แปลว่า "อย่าเป็นทุกข์ หรือกังวลในเรื่องใด แต่ในทุกสถานการณ์ และในทุกสิ่ง จงทูลต่อพระเจ้าด้วยการอธิษฐาน และการวิงวอน [อย่างเจาะจง] และด้วยการ ขอบพระคุณและทูลเรื่องความต้องการของคุณ ต่อพระเจ้าอย่างต่อเนื่อง"

โดยปกติเราจะปฏิบัติตามเพียงบางส่วน เราไม่มีปัญหาที่จะทำตามข้อความที่บอกให้ อย่าเป็นทุกข์ หมายความว่าเราสามารถ ปลอดภัยได้ พระเจ้าทรงเป็นพระเจ้าที่ ยุติธรรม พระองค์จะไม่ขอให้เราทำในสิ่งที่ เราทำไม่ได้

มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ผมเชื่อว่าผมสามารถจะ ทูลขอจากพระเจ้าได้ แต่ผมก็มีปัญหากับการ เชื่อที่ว่าผมไม่จำเป็นต้องมีความทุกข์ อธิษฐาน แต่ถ้าเราทำเพียงแค่ส่วนหนึ่ง และละไว้อีกส่วนหนึ่ง เราก็ไม่ใช่คนที่ ประพฤติตามพระวจนะ

ประการแรก พระเจ้าตรัสว่าอย่าเป็นทุกข์ ถ้าเรายังเป็นทุกข์และกังวลใจก็ไม่มีประโยชน์ อะไรที่เราจะทูลขอ ถ้าพระเจ้าตรัสว่า

อย่างไรก็ดี พระเจ้าตรัสว่า เราไม่จำเป็นต้อง มีความทุกข์ ผมจึงพูดว่า "ผมจะไม่ เป็นทุกข์หรือกังวลในเรื่องใดทั้งสิ้น" และผม ก็ทูลขอต่อพระองค์และขอบพระคุณพระองค์ การทำเช่นนั้นทำให้วิญญาณของผมที่มาร พยายามทำให้วุ่นวายสงบลงได้ ถ้าความวุ่นวาย ภายในใจของผมยังยืดยาวนานติดอยู่ ผมจะ กลับไปอ่านพระธรรมข้อนี้อีกครั้งหนึ่ง

และอ้างพระสัญญาข้อนี้อยู่เรื่อย ๆ

ถ้าเราทำตามคำแนะนำของเปาโลและ "ไม่เป็นทุกข์หรือมีความกังวลใดๆ" เราก็เชื่อ พระสัญญาของพระเจ้าในพระธรรมในข้อ ต่อไปได้ "แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้า ซึ่งเกิน ความเข้าใจจะคุ้มครองจิตใจและความคิด ของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์" (ฟป. 4:7)

คนจำนวนมากต้องการสิ่งที่กล่าวไว้ใน ข้อ 7 แต่พวกเขาไม่ต้องการทำตามข้อ 6 ใดๆก็ดี เพื่อที่จะรับ "สันติสุข...ซึ่งเกิน ความเข้าใจ" ได้นั้นเราต้อง "อย่าทุกข์ร้อน ในสิ่งใดๆ เลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนา ของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน กับการขอบพระคุณ" (ข้อ 6)

พระคัมภีร์ฉบับการแปลขยายความ (The Amplified) แปลข้อ 7 ไว้ดังนี้ "สันติสุขของพระเจ้า...จะเข้ายึดและปกป้อง" สันติสุขจะปกป้องจิตใจและวิญญาณของคุณ

การให้ความรู้กับวิญญาณของเราได้มาจาก การปฏิบัติตามพระวจนะ คุณจะเก็บเกี่ยวผล และมีสันติสุขโดยไม่เป็นคนที่ไม่ประพฤติตาม พระวจนะได้หรือไม่? ไม่ได้ คุณจะเก็บเกี่ยว ไม่ได้แน่นอน จงปฏิบัติตามพระวจนะ และคุณจะทำเจริญขึ้นในฝ่ายวิญญาณ

วิธีที่ 3: ให้พระวาทะของพระเจ้า มาเป็นทีหนึ่ง

สุภาพ 4:20-22

20 บุตรชายของเราเอ๋ย จงตั้งใจต่อถ้อยคำ

ของเรา จงเอียงหูของเจ้าเข้าหาคำพูดของเรา
21 อย่าให้มันหนีไปจากสายตาของเจ้า
จงรักษามันไว้ภายในใจของเจ้า

22 เพราะมันเป็นชีวิตแก่ผู้ที่ค้นพบ และมัน
รักษาเนื้อของผู้นั้นทั้งสิ้น

เราถูกห้อมล้อมด้วยเสียงต่างๆ นานา
มากมาย จึงยากที่จะหยุดฟังเสียงจากพระวณะ
ของพระเจ้าได้ คนในครอบครัวและเพื่อนๆ
ต่างก็พร้อมที่จะให้ความคิดเห็นและคำแนะนำ
กับเราตลอดเวลา อย่างไรก็ตาม สิ่งสำคัญ
ในการฝึกฝนวิญญาณของเราคือการเรียนรู้
ที่จะฟังสิ่งที่พระวณะของพระเจ้าบอกแก่นะ
นั่นคือการให้พระวณะของพระเจ้ามาเป็น
ที่หนึ่งในชีวิตของเรา

จากข้อพระธรรมข้างต้น พระเจ้าตรัส
ให้เราทำสามสิ่งกับพระวณะของพระองค์
(1) ฟังพระวณะ (2) อ่านพระวณะ
(3) ท่องจำพระวณะ ในข้อ 20 กล่าวว่า
"จงเอียงหูของเจ้าเข้าหาคำพูดของเรา"

ทุกครั้งที่อ่านพระคัมภีร์ออกมาดังๆ
ไม่ว่าจะในคริสตจักร ในการอธิษฐานร่วมกัน
ของครอบครัว ในรายการประกาศข่าว
ประเสริฐทางวิทยุ หรือ ในรายการโทรทัศน์
จงตั้งใจฟังถ้อยคำเหล่านั้น

ข้อ 21 บอกเราว่า "อย่าให้มันหนีไป
จากสายตาของเจ้า" อีกนัยหนึ่งคือ ใช้เวลา
ในการอ่านพระวณะของพระเจ้า ให้พระวณะ
ซึมซาบเข้าไปในความคิดและในใจ จงท่องจำ
ดังที่ข้อ 21 เขียนไว้ว่า "จงรักษามันไว้
ภายในใจของเจ้า"

ถ้าเราทำทั้งสามสิ่งนี้ เราจะพบว่า
พระวณะของพระเจ้าเป็น "ชีวิตแก่ผู้ที่ค้นพบ
และมันรักษาเนื้อของผู้นั้นทั้งสิ้น" (ข้อ 22)
เราจะเข้าสู่ชีวิตที่ครบบริบูรณ์ในพระเยซูคริสต์
เราจะได้รับการรักษาให้หายโรคในร่างกาย
ของเรา ทั้งหมดที่เราต้องทำคือให้พระวณะ
ของพระเจ้ามาเป็นหนึ่งในชีวิตของเรา

วิธีที่ 4:

เชื่อฟังเสียงวิญญาณของเราทันที

วิญญาณมนุษย์มีเสียง เราเรียกเสียงนี้ว่า
จิตสำนึก บางครั้งเราเรียกว่าสัญชาตญาณ
หรือเราเรียกว่าเสียงนำทางจากภายใน
เป็นวิญญาณของเราที่กำลังพูดคุยกับเรา

วิญญาณของมนุษย์ทุกคนมีเสียงไม่ว่าเขา
จะได้รับความรอดหรือไม่ก็ตาม วิญญาณ
ของคุณเกิดใหม่ในตอนที่คุณบังเกิดใหม่
วิญญาณของคุณจะได้รับข้อมูลความรู้ต่างๆ
ขณะที่คุณได้ตรึงพระวณะ จงเรียนรู้ที่จะ
เชื่อฟังวิญญาณของคุณ

วิญญาณของคุณมีชีวิตและธรรมชาติของ
พระเจ้าอยู่ภายใน เพราะพระวิญญาณบริสุทธิ์
สถิตอยู่ภายในคุณ มารไม่สามารถให้
ข้อมูลต่างๆ กับคุณได้ เพราะมันไม่ได้อยู่
ภายในวิญญาณคุณ มันอยู่ภายนอก

พระเจ้าต้องติดต่อสื่อสารกับคุณโดยทาง
วิญญาณของคุณ เพราะพระองค์ประทับอยู่
ที่นั่น พระองค์ไม่ได้ประทับอยู่ที่สมองของคุณ
พระองค์ไม่ได้ประทับอยู่ที่ปัญญาในการคิดหา
เหตุผลของคุณ พระองค์ประทับอยู่ในวิญญาณ

บางคนพูดว่าจิตสำนึกไม่ใช่เครื่องนำทางที่ปลอดภัย แต่ไม่เป็นความจริงเสมอไป จิตสำนึกเป็นเครื่องนำทางที่ปลอดภัยของผู้เชื่อที่เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณ เพราะพระเจ้าสถิตอยู่ภายในของผู้เชื่อคนนั้น ดังนั้นจิตสำนึกของผู้เชื่อ ซึ่งเป็นเสียงจากวิญญาณของเขาเองจึงกลายเป็นเสียงของพระเจ้า เพราะพระเจ้ากำลังตรัสกับเขาอยู่ เปาโลกล่าวว่าท่านเชื่อฟังจิตสำนึกของท่าน (กจ. 23:1)

"จิตวิญญาณของมนุษย์เป็นประทีปขององค์พระผู้เป็นเจ้า..." (สภษ. 20:27 ฉบับอมตธรรม) พระเจ้าจะทรงใช้วิญญาณของคุณนำทางคุณ พระองค์จะทรงใช้จิตสำนึกเพื่อส่องสว่างให้แก่คุณ ขณะที่วิญญาณของคุณได้ตรึงและรับการเลี้ยงดูจากพระวจนะของพระเจ้า วิญญาณของคุณก็จะกลายเป็นเครื่องนำทางที่ปลอดภัยขึ้น เพราะได้รับการฝึกฝนผ่านทางพระวจนะ

พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสกับบางคนที่มีของประทานในงานรับใช้ด้วยวิธีการที่แตกต่างกันไปบ้างเล็กน้อย สำหรับชีวิต

คริสเตียน ตามปกติแล้ว เสียงจากภายในนั้นคือเสียงของวิญญาณมนุษย์ ไม่ใช่เสียงขององค์พระวิญญาณบริสุทธิ์ บ่อยครั้งที่พระวิญญาณบริสุทธิ์มักจะตรัสกับผมเกี่ยวกับคนอื่น แต่ผมไม่เคยได้ยินพระองค์ตรัสเพื่อประโยชน์ของผมเองเพราะเหตุใด? เพราะของประทานของผู้รับใช้ในการเผยพระวจนะไม่ได้มีไว้เพื่อประโยชน์ของเขาเอง แต่ประทานให้เพื่อประโยชน์ของผู้อื่น ผมต้องได้รับการทรงนำเช่นเดียวกับผู้เชื่ออื่นๆ ผ่านทางเสียงจากภายในวิญญาณ

เมื่อเราเรียนรู้ที่จะเชื่อฟังเสียงของวิญญาณของเรา เราจะเข้าถึงมิติที่เรารู้ว่าเราควรทำอะไรในช่วงต่างๆ ของชีวิต พระเจ้าจะทรงนำเรา "จงยอมรับรู้พระองค์ในทุกทางของเจ้า และพระองค์จะทรงกระทำให้อำนาจของเจ้าราบรื่น" (สภษ. 3:6)

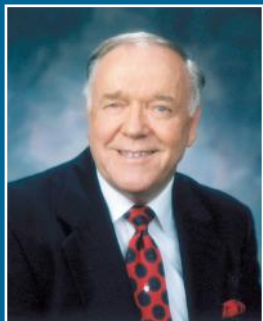
ข้อพระธรรมควรจำ:

"จิตวิญญาณของมนุษย์เป็นดวงประทีปขององค์พระผู้เป็นเจ้า มันส่องให้เห็นส่วนลึกที่สุดของเขา" (สภษ. 20:27)

การนำบทเรียนไปใช้ : "...จงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น..." (ยก. 1:22)

ความเชื่อ: กุญแจสำคัญในการ รับพระสัญญาของพระเจ้า

การเข้าใจความเชื่อตามพระคัมภีร์อย่างแท้จริงเป็นกุญแจสำคัญ
ในการรับพระสัญญาต่าง ๆ จากพระเจ้า

การรับจากพระเจ้าไม่ได้ขึ้นอยู่กับอายุ
แต่ขึ้นอยู่กับความเชื่อของคุณ ความเชื่อเป็น
ปัจจัยสำคัญระหว่างความพ่ายแพ้และชัยชนะ
ในชีวิตของคริสเตียน

26 บทเรียนแห่งความเชื่อที่เข้าใจง่าย
ในหนังสือ ประตูลู่ความเชื่อ ของศจ. เคนเนธ
อี เฮกิน เล่มนี้จะช่วยให้คุณมีความเชื่อที่
ทำงานในชีวิตของคุณ

เป็นความเชื่อที่เกิดผล บทเรียนต่าง ๆ เหล่านี้สอดคล้องกับคู่มือศึกษา
ความเชื่อ ของ ศจ. เคนเนธ อี เฮกิน และหลักสูตรเหล่านี้ได้รับการ
ออกแบบมาสำหรับกลุ่มศึกษาพระคัมภีร์รวมถึงการเผ้าเดี่ยวส่วนตัว

หนังสือ ประตูลู่ความเชื่อ ประกอบไปด้วยหัวข้อสำคัญต่าง ๆ ดังนี้

- ความเชื่อคืออะไร
- ความหมายของการเชื่อด้วยหัวใจ
- ฤทธิ์อำนาจในการสารภาพ
- ความเชื่อสำหรับความเจริญรุ่งเรือง
- ศัตรูของความเชื่อ
- จะมีความเชื่อแบบพระเจ้าได้อย่างไร

พันธกิจ เคนเนธ เฮกิน

